

ASDOMERATOS

© Adrian Radu Andrasi, 2015

Toate drepturile asupra prezentei creații aparțin autorului.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă.

CAPITOLUL I - Montangue

Apa lovea puternic stâncile ce se pironiseră impunătoare în fața ei, ignorând prin structură și înălțime imensul ocean albastru aflat la baza lor. Fiecare val se arunca și mai furios asupra zidului uriaș de roci, încercând să treacă dincolo, pe uscat, să înghită tot, să domine. Platforma uriașă ce se înălța deasupra apei la vreo douăzeci de metri, nu părea să aibă de gând a se lăsa acoperită de valuri. Lupta aceasta dintre uscat și ocean se dădea din timpuri străvechi, uitate de lume.

Odată cu acest zid de roci plesnite în fiecare secundă de valuri, începea și moșia familiei Montangue. Din toată imensitatea ei, cel mai reprezentativ loc era acesta, la malul oceanului - o platformă de o frumusețe sălbatică, învăluită mereu de cântecul magic al apei care parcă atrăgea cu o forță nebănuită pe oricine.

Ajuns aici, privirea îi se pierdea în imensa culoare albastră ce se întindea la picioare, iar sufletul vibra la fiecare acord al oceanului care părea să se fi transformat într-un cântăreț mistic ale cărui degete nu erau altele decât valurile, iar instrumentul - uriașul zid de roci.

- Elsa! se auzi rostit ușor numele femeii care părea a fi hipnotizată de peisaj.

Femeia întoarse ușor capul spre stânga și în același timp fu îmbrățișată din spate de un bărbat, cu pasiune. Sărutul nu întârzie să vină pe obrazul catifelat al acesteia. Îndrăgostiții priveau fericiți și fermecați în depărtare, zburând cu gândurile spre locuri magice, fiind acompaniați în călătoria lor de zumzetul oceanului.

- Te iubesc..., îi șopti el la ureche sărutând-o.

- Și eu, dragul meu Asaf, mult de tot.

Cei doi, față în față acum, își uniră buzele fierbinți, pierzându-se în magia sărutului.

Moșia familiei Montangue se întindea pe o suprafață uriașă de zeci de hectare. Asaf Montangue moștenise această vastă proprietate de la tatăl său, Abdon Montangue, un bancher strălucit al vremurilor sale, provenind dintr-o familie cu tradiție în acest domeniu și al cărei arbore genealogic se pierdea undeva pe la 800 d.Hr și termina la 1800 d.Hr cu Asaf Montangue. Din străvechea familie, alături de Asaf, doar Alfonso Mermellier mai păstra în vene sângele familiei. La înaintata vârstă de șaizeci de ani, Alfonso părea a se stinge fără a lăsa un urmaș care să-i ducă numele mai departe, iar acest lucru îl măcina puternic.

Asaf era căsătorit cu Elsa de aproximativ trei ani. Ființa cu păr auriu și buclat, îl fermecase încă de la prima lor întâlnire la Paris, unde el se afla la studii. Privirea aceea magică a femeii, pasională și în același timp de un calm surprinzător, amestecată cu o undă de mister, cu o alură ezoterică, îl făcuse pe bărbat să simtă cum gheara fierbinte a dragostei i se înfige în suflet și pătrunde din ce în ce mai mult. A știut că fără ea nimic nu are sens.

Au urmat zile, săptămâni, luni și în cele din urmă s-a ajuns la această situație fericită. Erau învăluiți de trei ani în această mantie a dragostei ce părea a fi mai puternică cu fiecare zi ce trecea.

Asaf și Elsa erau fericiți cum orice muritor ar vrea să fie; la această puritate a iubirii mai mult ca sigur aspirau până și zeitățile.

Castelul familiei se înălța triumfător, învelit doar de parfumul timpului care trecuse peste el sculptându-l și făcându-l parcă și mai frumos. Turnuri frumos ornamentate străpungeau cerul în patru locuri cu vârfurile lor țuguiate. La intrarea în casă, un pridvor uriaș dădea un aspect impunător, având douăsprezece coloane groase cât mijlocul unui om, ornamentate în partea de sus cu frumoase rodii aurii, lipite pe buclele ce izvorau din stâncă, fiecare coloană având parcă rolul lui Atlas în susținerea imensei bolte a tavanului.

În fața clădirii se întindea un părculeț mai mult decât frumos. Alei pavate cu dale, însoțite de rânduri superbe de flori multicolore, de brăduți simpatici și ici colo câte o bancă sculptată într-o imensă rocă albă, străjuită de frumoase felinare, te îmbiau la o plimbare feerică, mai ales că în parc, trei îngeri de marmură albă susțineau un imens bol peste care fuseseră așezate, asemenea unei piramide, mai multe etaje, creându-se o superbă fântână arteziană din care izvorau flori și iar flori. Ghirlande de flori, diverse și frumoase plante agățătoare coborau din vârf până la baza statuetelor, oferind ochilor o cascadă de frumusețe și originalitate. Din ochii îngerilor ce stăteau cu capetele plecate, susținând cu ceafa și palmele imensul bol, curgea o apă cristalină sugerând lacrimile acelor ființe pure. Această fântână arteziană, îmbinarea de flori și apă, dovedea măiestria arhitectului ce-i dăduse viață.

Întreg acest parc radia. Viața pulsa la fiecare metru. Oriunde întorceai privirea simțea suflarea vie a locurilor învăluite de o forță necunoscută ce le făcea să fie încărcate de energie.

În partea dreaptă a parcului, o umbrelă uriașă de stof ascundea la umbra ei o măsuță cu mai multe scaune din bambus. La umbră stăteau două persoane: un bărbat, fumându-și visător pipa, și o femeie tânără, fardată prea mult, având în față ceașca de cafea, și ea la rândul ei exagerată, însă nu în culori ci în dimensiuni.

- Dragul meu! rupse femeia tăcerea.

- Da, îi răspunse o voce evident pierdută printre gânduri.

- Unde crezi că au plecat Asaf și Elsa? E ceva vreme de când ne-au lăsat aici.

- Desigur! spuse aceeași voce monotonă.

- Mă întreb dacă au de gând să mai stea mult așa singuri, oriunde ar fi. Ar putea foarte bine să ni se alăture. Mai o vorbă, mai o cafea... trece altfel timpul.

- Oricum timpul trece și așa.

- Uff, Alfonso! răbufni femeia.

- Ce este dragă? Ce e? De ce-ai sărit așa?

- Pentru că mereu ești în starea asta visătoare de parcă nici nu aș fi lângă tine. Cine știe la ce te gândești cât eu mor de singurătate lângă tine.

- Dragă Edna, nu este adevărat...

- Dar, totuși, unde or umbla cei doi? zise oarecum retoric Edna.

- Doamne, dar mai lasă-i în pace și pe ei! Sunt tineri, au nevoie de intimitate... Nu știi cum eram și noi? și bărbatul iarăși fu cuprins în mod evident de noianul de amintiri în care plutea.

- Da, desigur! zise ea evident ironică și agitată.

În timp ce Alfonso și soția lui aveau această discuție anostă, pe aleile părculețului își făcură apariția cei doi tineri: Asaf și Elsa. Mergeau ușor la pas, discutând ceva mai mult șoptit și aruncându-și priviri pline de iubire.

- A, uite-i și pe porumbeii noștri! strigă Edna privind fix spre cei doi care se apropiau agale. V-am simțit lipsa, frumuseților! și femeia se uită de data aceasta în ochii albaștri ai lui Asaf, sorbindu-i.

Acesta observă privirea vie și pasională a femeii și simți un fior. Edna era hipnotizată parcă de acel albastru pur, inocent, încât uită să și vorbească. Totul ținu câteva secunde pentru că Asaf tresări din starea aceea de semi-inconștiență la atingerea mâinii sale de către pielea catifelată a Elsei, soția sa. Edna, la rândul ei, își reveni și, roșie, începu să-și facă aer cu evantaiul.

- Doamne, ce cald este! Parcă m-a luat amețeala de la aerul acesta fierbinte. Uf, nu mă simt bine deloc! și femeia se lăsă pe spătarul fotoliului de bambus, continuând să-și facă aer cu evantaiul.

Cele câteva secunde în care îl fixase pe Asaf trecuseră neobservate de ceilalți doi, însă acele clipe pentru Asaf și Edna păruseră a fi minute.

Întinsă în fotoliu, Edna se gândea la ce se întâmplase, la ceea ce trecuse prin sufletul ei în acele momente. La plăcerea pe care o simțise și totodată la slăbiciunea ce pusese stăpânire pe ea când întâlnise ochii bărbatului.

Asaf, odată cu atingerea blândă a Elsei, tresărise din starea de reverie și revenise la normal. Nici măcar nu se mai gândi la acele clipe, spre deosebire de femeie care părea a fi din ce în ce mai roșie în obraji și mai melancolică.

- Chiar că astăzi a fost cald. Prea cald! spuse unchiul lui Asaf. Noroc cu vântul acesta dinspre ocean că altfel nu știu ce-am fi făcut! și pufăi de câteva ori din pipa sa.

- Ai dreptate, unchiule! îl aprobă Asaf în timp ce îi potrivea fotoliul soției.

Un servitor veni grăbit și aduse pe un platou patru pahare cu limonadă.

- Merci, Jiboux! spuse Asaf. Ai picat la fix cu gheața.

- Pentru puțin, mon maître.

- Unchiule, aș vrea să vorbim puțin despre târgul de duminică.

- Da, nepoate, spune.

Bărbații se aventurară în discuția lor stabilind detaliile unei mici afaceri încherbate de ei.

Elsa savura cu plăcere limonada adusă de Jiboux, bucurându-se de ea ca un copil. De altfel, la vârsta de douăzeci și unul de ani nici nu se putea ca ea să nu păstreze inocența și dulceața copilului. Poate tocmai acest lucru îl făcea pe Asaf să o iubească așa mult.

Cealaltă doamnă, soția lui Alfonso, încă zăcea în acea stare de oboseală, neconținând să-și spună în gând ce palpitant a fost fiorul ce-a încercat-o cu câteva clipe mai înainte. Deasupra moșiei aflate la malul oceanului se aruncau din ce în ce mai puternic razele soarelui, parcă așa de fierbinți cum nu fuseseră niciodată.

Seara, odată cu așternerea ei, aduse și mult așteptata răcoare. Conacul îmbrăcat în mantia nopții își trăda prezența în acele locuri prin ferestrele luminate de lumânările aprinse din timp de servitori. Pe holuri și în odăi, lumina palidă a sfeșnicelor se revărsa încercând să cuprindă cât mai mult din întunericul colțurilor.

Asaf urcă alene scările și ajunse în holul de la etaj. În capăt era ușa odăii unde îl aștepta Elsa. Se pregăti să stingă primele lumânări când un foșnet lin îl făcu să-și întoarcă privirea. Pe hol, în acel semiîntuneric, o siluetă feminină îmbrăcată într-un capot de mătase, transparent, își unduia formele provocatoare apropiindu-se de el. În lumină, capotul își trăda finețea, scoțând la iveală pentru ochii bărbatului formele rotunde și apetisante ale femeii. Ajungând lângă el, femeia nu spuse nimic. Nici el nu scoase un cuvânt. Se priviră preț de câteva clipe, timp în care Asaf simți un mic tremur excitant când ochii îi coborâră spre sânii femeii ce ieșeau provocatori înainte, descoperiți de decolteul larg al capotului, care pe deasupra mai avea desfăcut și primul nasture. Bumbii țuguiți aflați pe rodiile femeii împungeau mătasea ce părea a fi mai degrabă o pânză de păianjen.

- Edna..., și cuvintele i se opriră.

Ar fi vrut să o întrebe ce caută la ora aceasta pe hol dar simți că nu poate să găsească cuvintele.

- Asaf..., replică ea cu o voce senzuală și timpul păru a se opri pentru amândoi în clipa aceasta.

El își ridică privirea și o întâlni pe a ei cuprinsă de flacăra dorinței și ispitei. În clipa în care privirile li se uniră, totul păru a dispărea din preajma lor. Nu mai erau decât ei și dorința de a fi unul în brațele celuilalt. Asaf o făcuse pe Edna să tremure din adâncurile sufletului ei. Erau atât de aproape încât își simțeau respirația unul altuia. Privirile, unite de o forță magnetică fără precedent, nu li se despărțiseră nici o clipă. Femeia era pierdută în acel albastru fără sfârșit al ochilor lui Asaf. Se simțea inundată de o forță prea puternică pentru a i se putea împotrivi în vreun fel. Fiecare colțișor al sufletului ei se deschidea în fața acelei iscoditoare gheare ce cotrobăia cu o poftă nebună.

Asaf o înghițea din priviri pe Edna. Se simțea ciudat. O poftă de a o atinge pe femeie îl cuprinse instantaneu. Mâna i se ridică și îi mângâie părul desfăcut. În această clipă ea păru a atinge un nivel de excitare maxim. Ochii i se măriră și un sunet suav îi ieși de pe buze. Mâna bărbatului se opri mângâind ușor urechea delicată a Ednei care în acele clipe nu mai avea puterea de a se mișca un milimetru. Ea părea mai fericită și mai extaziată cu fiecare clipă ce se scurgea, în timp ce Asaf, la fel de calm, era invadat de viață.

Simțea energia pulsând în el cu fiecare privire. O simțea fierbinte prin vene, prin tot corpul. Era un fior de foc ce-l cuprindea și mai mult.

- Edna! Edna! strigă Alfonso de undeva din capătul culoarului. Doamne, nu mai văd deloc pe întuneric! și Alfonso înaintă ușor pe hol. Asaf, tu ești nepoate? Asaf!

Asaf tresări la auzul vocii. Își ridică privirea din cea a femeii și privi pe hol înspre unchiul său.

Exact în aceeași clipă Edna suspină dureros și se prăbuși dar nu înainte ca Asaf să o prindă în brațe.

- Unchiule, repede! strigă Asaf.

- Edna! Doamne, dragă ce ai? spuse îngrijorat Alfonso ajungând lângă ei.

- Edna! o strigă și Asaf

Nici o reacție din partea ei. Starea de leșin o cuprinsese suprimându-i orice putere de a fi conștientă.

- Doamne, cred că din cauza căldurii! își dădu cu părerea Alfonso. Nepoate, repede, să o ducem în pat. Jiboux! Jiboux! Jiboux ! Repede, vino!

Asaf o duse pe femeie în cameră și o întinse în pat. Curând toată familia era în jurul ei. Servitorul adusese apă rece și oțet.

La mirosul înțepător femeia deschise ochii, dar nu fu în stare să spună nimic. Privi spre cei din jurul ei. Se afla într-o evidentă stare de epuizare.

Elsa, speriată încă, îl apucă pe soțul ei de mână, dar tresări și se întoarse spre el spunând :

- Doamne, ce fierbinți ai palmele. Te simți bine dragule?

- Da, sunt bine, nu știu de ce sunt așa de fierbinți, dar te asigur că nu am nimic! și o sărută pe frunte, moment în care soția lui observă că și buzele îi ardeau în același mod ciudat.

Erau fierbinți, atât palmele cât și buzele, de parcă acum le-ar fi ridicat de pe teracota încinsă a unei sobe.

- Sunt atât de slăbită..., fu tot ce putu să spună Edna și închise ochii.

Acum că își revenise, toți se retrăseseră liniștiți lăsând-o să se odihnească.

Dimineața, Edna își revenise aproape complet doar că trupul încă îi mai era un pic rece, fenomen de neexplicat pe căldurile ce invadaseră zona. Mai păstra un pic din gheața ce păruse a o înveli seara trecută, când toți observaseră temperatura scăzută a corpului femeii după leșin. Fusese așa de rece încât ziceai că ar fi fost un cadavru.

CAPITOLUL II - Lucruri ascunse

Erau cu toții așezați la masă când Jiboux își făcu apariția pentru a-i înmâna stăpânului său o scrisoare. Acesta o desfăcu și își aruncă ochii peste ea.

- Ei, nepoate? Întrebă Alfonso ducând la gură paharul cu vin roșu din care bău cu poftă.

- Da. E de la contele Zstasky.

- Aha!

- Ne anunță că va veni pe data de 24, luna aceasta. Ar mai fi cam două săptămâni până la sosirea contelui.

- Așa deci! murmură iarăși Alfonso. De abia aștept să-i ascultăm iarăși minunatele povestiri din acele părți sălbatice și neatinsse de civilizație.

Contele Zstasky, prieten devotat al familiei, avea o fire aventurieră, tumultuoasă. Își petrecea mai tot timpul străbătând ținuturi abia atinse de lumea civilizată, explorând, căutând aventura în cele mai simple lucruri. Între cele două familii, Montangue și Zstasky, exista o prietenie străveche, părinții și străbunicii fiind și ei cândva buni prieteni și asociați în afacerile ce îi consacraseră.

După cum spuneam, contele Petrov Zstasky, acel om care îndrăgea atât de mult neprevăzutul, în ultimii ani își găsisse o nouă pasiune, primejdioasă și măreață în același timp, după cum o descriesese cândva el. În Europa estică, de câțiva ani, se instalase o adevărată boală, o epidemie fără precedent și părea că ar cuprinde din ce în ce mai mult și partea vestică a Europei cu ghearele sale înfricoșătoare. Această epidemie, cuvântul fiind oarecum impropriu dar reprezentativ, nu era altceva decât o isterie după spusele unora. În fapt, se susținea cu tărie că estul Europei ar fi fost invadat de niște ființe îngrozitoare, fără sentimente, puse doar pe distrugere și care fuseseră denumite vampiri. Vampirii păreau a instaura haosul între locuitorii acelor ținuturi.

Contele Petrov era atât de captivat de acest fenomen, încât părea că se născuse pentru a fi acel celebru vânător de ființe malefice, după cum se autointitula.

- Deci, peste două săptămâni contele nostru drag va ajunge! spuse Asaf. E chiar foarte bine pentru că nu cred că voi sta la Paris mai mult de trei-patru zile. Poate voi rezolva treburile chiar mai rapid. Jiboux!

- Da, mon maître!

- Marchizul Esess mi-a trimis documentele?

- Nu, stăpâne, dar vor sosi cel târziu diseară, după cum a promis dânsul.

- Perfect. Atunci mâine seară voi pleca, pentru a câștiga ceva timp astfel.

Asaf era pregătit de drum a doua zi. Parisul îl aștepta, trebuind să rezolve acolo câteva socoteli cu niște comercianți străini.

Drumul a decurs în regulă, chiar mai bine decât se aștepta, iar afacerile s-au încheiat așa cum preconizase în discuțiile sale cu marchizul Esess.

Parisul aglomerat, agitat ca întotdeauna, îl obosise oarecum. Gazda la care trăsesese și care îl cunoștea, pentru că nu era prima dată când se oprea aici, văzându-l atât de obosit îl întrebă :

- Monseniore, din câte văd, Parisul și-a pus amprenta asupra domniei voastre, oboseala este la ea acasă.

- Da, într-adevăr m-a epuizat complet. Dacă stau să mă gândesc, și drumul spre Paris și-a spus cuvântul, apoi orașul... Chiar că sunt epuizat. Cred că o să mă retrag, dragii mei Challet... Mulțumesc pentru tot.

Asaf se ridică de la masă și părăsi camera îndreptându-se spre a sa. Părea că urcatul scării îi luă și mai mult din vlagă, simțind un mic tremur în corp. Ajungând sus, oftă ca un om bătrân și, încet, își ridică privirea din pământ. În față, cu o lumânare aprinsă, îi răsări un trup de fetișcană. Era Eftime, fata gazdei sale. De când nu o mai văzuse, fata se mai împlinise, căpătase forme apetisante pentru orice bărbat, cei șaptesprezece ani ai ei părând a-și spune cuvântul.

- Domnule! rosti ea timid și îi făcu loc să treacă.

Asaf însă se opri ținându-se cu mâna de balustrada scării. Privirea i se fixă asupra tinerei. O cercetă ușor după care ochii i se pironiră fix în albăstrimea pură a privirii lui Eftime. Aceasta, roșind, își plecă privirea pentru ca apoi, poate împinsă de curiozitate, să îndrăznească să și-o îndrepte spre ochii bărbatului. El simți cum tremură cu fiecare celulă a corpului său, cuprins de o dorință necunoscută. Frumusețea orbitoare a fetei îl făcuse să uite de tot ce era pe lumea aceasta, de casă, de soție... Dorința și pasiunea îl învăluiseră conferindu-i o stare de fericire și inconștientă în același timp. Se simțea din nou în forță, cu pieptul tresăltând puternic sub bătăile frenetice ale inimii dornice de aventură. Uitase de oboseală, de Elsa, de faptul că se afla într-o casă străină, uitase până și de el. Tot ce-l interesa acum era tânăra minunată ce i se înfățișa privirii sale.

Eftime, surâzătoare, îl privea tăcută, clipind din când în când parcă pentru a dovedi prin acest gest că încă trăiește, că amorțeala nu i-a cuprins întreg trupul îmbrățișat de privirea bărbatului.

Asaf, în continuare sprijinit de balustradă, privea spre tânără hrănindu-se în adâncul sufletului său cu acea priveliște încântătoare. Ochii o mângâiau pe tânără, alunecând pe corpul ei lin la fel ca niște mâini dibace, bucurându-se de toate formele rotunde ale femeii. Eftime, cu toate că într-un astfel de caz ar fi reacționat, acum părea fericită, cuprinsă de o beatitudine fără limite, de o stare de semiinconștientă.

Privirea fixată asupra feței lui Asaf, rămăsese cuprinsă de o mină fericită.

Asaf și Eftime pluteau îmbrățișați cu privirile într-un univers misterios, doar al lor.

Dintr-o dată, fata deschise ochii larg ca într-un țipăt fără glas. El o cuprinse brusc de mijloc și o strânse la piept. Simțea cum inima angelicei ființe dădea să rupă pieptul, să sară, să fugă. Respirația puternică, apăsată, tresărirea în forță a pieptului și ușorul tremur al corpului erau singurele semne de agitație pe care Eftime le putea exprima. În rest nici un țipăt, nici un gest, nimic. Cine i-ar fi văzut astfel îmbrățișați ar fi jurat că sunt doi îndrăgostiți cuprinși de febra iubirii și de emoția acelei puternice îmbrățișări.

În realitate însă, Eftime nu trăia sentimentul iubirii, al mistuitoarei dragoste, ci cu totul altceva. Frica, teama, se instalaseră în această ființă care nu mai putea să se miște, care se afla într-o totală stare de paralizie.

Frică sau durere, Eftime nu mai realiza ce simțea în acele clipe strânsă la pieptul lui Asaf.

Acesta, la rândul lui, nu mai era stăpân pe el. Într-un mod ciudat simțea toate acele sentimente pe care le trăia tânăra din brațele lui.

Simțea cum frica îi făcea întreg sufletul să vibreze, să fie zdrobit, cum întreaga ființă era zdruncinată de forțe necunoscute. Percepea toate aceste trăiri ale lui Eftime și îi plăceau. Îl revigorau, îi dădeau o experiență numai de el cunoscută. Simțea că este fericit.

Eftime la câteva secunde de când fu cuprinsă în brațe, începu să se calmeze, respirația i se domoli iar privirea încetă a mai fi așa de speriată. Toate acestea erau însă o aparență. Tânăra era cuprinsă din ce în ce mai mult de o stare de moleșeală. Părea că pierde cu fiecare clipă care trece, ceva din forța, din energia ce o ținea în viață. Curând încetă a mai fi stăpână pe ea. Devenise o păpușă în mâinile lui Asaf. Acesta o ținea strâns în brațe, ascunzându-și fața în părul buclat ce cobora pe umerii dalbi ai tinerei.

O stare euforică era ceea ce-l caracteriza pe el. Fericirea, bucuria, parfumul amețitor de plăcut ce o învăluia pe Eftime, toate își pusese rămpăntă asupra lui.

Asaf reușise să penetreze un alt plan, reușise o proiecție într-o lume numai a lui, într-o lume din care se adăpa nu cu apă, ci cu forță vitală. Reușise ceea ce nimeni nu mai izbutise: să trăiască o atare stare în care viața să-i fie închinată lui asemenea unei ofrande aduse zeităților și el să se înfrupte cu poftă din acel dar.

În liniștea ce cuprinsese întreg holul nu se auzea decât respirația lui Asaf care asemenea unui animal sălbatic obosit de hăituitura prăzii, trăgea pe nări aer cu forță spre a-și reveni.

Erau clipe unice acelea trăite de el. Simțea într-adevăr acum că are tot ce și-a dorit dintotdeauna, că are ceea ce a poftit întreaga viață fără a fi fost în stare să descrie însă ce. De când se știa dorise ceva ce cuvintele nu puteau exprima, nu puteau arăta, existând permanent acea senzație că-i lipsește ceva.

Niciodată nu fusese în stare să descrie acel ceva poftit de trup și de suflet. Abia într-un târziu putuse exprima în cuvinte vagi acele senzații pe care le încerca uneori. Simțea în acele trăiri ale sale că întotdeauna ceva sau cineva încerca să vină spre el. El stătea și acel ceva se prăvălea înspre el ca un bulgăre, însă niciodată nu ajungea la el, rămânea în depărtare. Trăia totodată o dublă senzație de frustrare pentru că el se simțea mic, neputincios, pe cale de a fi înglobat în acel uriaș bulgăre ce se prăvălea înspre el, iar pe de altă parte pentru că niciodată nu atingea acea formă ce alerga înspre el. Simțea dorința de contact cu acea formă necunoscută. Se simțea ca fiind doar o parte mică desprinsă din acel ceva uriaș care-l chema înapoi, care-i bântuia viața, nereușind niciodată contactul.

Și iată că azi, Asaf trăia pe deplin bucuria descoperirii a ceea ce-l marcaseră de-o viață cu misterul și aroma fantomatică a plăcerii.

Asaf se unise în sfârșit cu marele flux al vieții, acel uriaș bulgăre de energie care, cândva, îi crea lui senzația de noduri în gât, de sete. În sfârșit acum făcea parte din acel colos de energie, putea deschide porțile ferecate ale acestei lumi magice doar cu o privire în care zăcea pofta de viață, de lume, dorința de a cunoaște și de a experimenta ceva nou.

Asaf stătea întins în patul din camera sa, meditănd la tot ce se întâmplase în ultima vreme, când, dintr-o dată, glasul Mariei Challet izbucni în țipete strigându-și soțul.

CAPITOLUL III - Conte Zstasky și povestea vampirilor

Trăsura se opri în fața conacului Montangue și din ea coborî nimeni altul decât contele Zstasky. Cu un zâmbet larg, generos, scoțând la iveală dinții albi, acesta strigă:

- Dragul meu prieten, cât sunt de bucuros să te văd!
- Petrov, prietene!

Cei doi vechi prieteni se îmbrățișară puternic, fericiți că se văd după atâta vreme.

Contele Zstasky era acel gen de om care avea carismă, avea ceva special ce te făcea să te simți bine. Era în același timp o fire ciudată, altfel spus, era ceva exotic pentru meleagurile franceze, toate astea observându-se de la îmbrăcăminte și până la vorbele sale.

De data aceasta, sosise îmbrăcat într-un stil specific lui. Cizme negre din piele îi înveleau piciorul până la genunchi, iar pantalonii negri continuau în sus cu o cămașă albă, foarte subțire, peste care pica elegant o mantie neagră, țesută fin pe margini cu fir de aur și care-i ajungea până aproape de glezne. La gât purta un lanț de argint cu un crucifix care probabil ar fi fost invidiat și vrut de orice cleric. Pe degete avea diverse inele, cu simboluri și forme ciudate născând din materialul atât de sclipitor. Capul contelui era descoperit și încununat de plete bogate ce picau în valuri pe umeri, asortându-se foarte bine cu barba tunsă foarte scurt și nasul acvilin.

După ce au trecut toate îmbrățișările, urările de bun venit, bine v-am găsit și toate celelalte, personajele noastre au intrat în casă pentru a-l instala pe conte și în același timp pentru a scăpa de căldura covârșitoare ce începuse să se așeze peste ținut.

- Da, dragii mei, e chiar așa cum v-am spus! zise contele Zstasky.
- Pur și simplu cred că este extraordinar să fi călătorit atât... E chiar romantic! afirmă Edna cu ochii sclipitori.

- Nu știu, doamnă, cât este de romantic, dar vă pot spune că a fost o adevărată aventură acest lung voiaj prin ținuturile acelea îndepărtate. Asia mi s-a părut un ținut de basm. Înfricoșător și în același timp angelic. Am găsit acolo ceea ce căutam: o lume care nu face diferență între realitate și basm. Ceea ce noi numim fantezie, ireal, acolo chiar există. Aceste două planuri, în acele ținuturi fac corp comun, rezultând din ele ceva... nu am cuvinte să descriu... ceva...

- Ceva mirific? completă Asaf. Ceva real mustind într-un mod delicios cu reverii?
- Da.

Zstasky privi înspre Asaf uimit de răspuns și văzându-l pe acesta zâmbind, trecu mai departe cu povestirea.

- Conte Zstasky..., spuse Edna, dar fu rapid întreruptă de chiar cel căruia i se adresase.
- Puteți să-mi spuneți Petrov, doamnă. Doar suntem cu toții buni prieteni și ne putem permite să renunțăm la formalități.

- Da, mulțumesc! zise ea fâstâcindu-se. Voiam să întreb ce ați făcut atâta timp în acele ținuturi. Nu vi s-a făcut dor de civilizație, de confort?

- Desigur doamnă, și contele râse ușor. Să știți că am găsit acolo mai mult confort și civilizație decât în Parisul acela jalnic sau în alt oraș mare al Europei. Dar eu nu asta am căutat. Eu sunt un spirit aventurier. Am fost acolo nu pentru a mă simți bine, ci pentru a scăpa lumea de cea mai mare nenorocire a ei, de a ajuta la stârpirea celui mai întunecat coșmar: vampirul.

La auzul cuvântului femeile tresăriră involuntar. Alfonso își scoase pipa din gură cu un gest de om îngrijorat, iar Asaf se mișcă neliniștit pe fotoliul său.

- Vreți să spuneți că ați văzut așa ceva? Chiar există? întrebă Alfonso.

- Dacă am văzut?! He, he! Dacă aș fi păstrat câte un suvenir de la fiecare vampir ucis, acum mi-ar trebui probabil zeci de cutii pentru a le transporta.

Un murmur de îngrijorare se făcu auzit pe buzele tuturor.

- De vreo cincisprezece ani, acest flagel nenorocit a luat o amploare fără precedent. Boala, căci nu am cum să-i spun altfel, s-a extins atât de rapid încât în Europa centrală a devenit o adevărată isterie. Se pare că, între ce se întâmplă în Asia și în Europa, ar fi exact același lucru, însă la o analiză atentă avem de-a face cu diferențe importante, ceva de genul: în Africa sunt oameni negri, în Europa oameni albi. Am umblat peste tot. Am luptat, am încercat să extermin acești demoni. Pe unii i-am prins, alții mi-au scăpat. Am fost chiar și rănit, mușcat, sfâșiat de acești diavoli, dar am scăpat.

- Și cum de nu...? întrebă Asaf.
- De sunt tot om?

- Da.

- Dragule, am descoperit tot în acele ținuturi asiatice că pentru a scăpa de pe urma unei răni provocate de acele bestii, nu trebuie decât ca pe rănilor provocate de ghearele sau colții lor să torni argint topit. Știi cum sfârșie pielea?

Femeile se îngroziră și își acoperiră fețele în palme.

- Mă scuzați, doamnelor, că vă povestesc lucruri atât de înfricoșătoare, dar prin ele am trecut eu. Și după cum vă ziceam, datorită acestui metal am scăpat și mai sunt încă om.

- Extraordinar, prietene, spuse uimit Asaf. Auzisem despre acești vampiri, dar nu credeam că există. Totul mi se părea pură ficțiune, o legendă specifică anumitor zone.

- Da, mulți consideră vampirismul o simplă temă literară, dar în realitate nu este așa. Este un fenomen care nu trebuie lăsat să ia amploare. Și așa s-a dezvoltat într-un mod îngrijorător. Mai prin toate satele și orașele străbătute de mine, se pare că cineva ar fi aruncat semințe din care ar fi răsărit aceste creaturi. Am rămas uimit de acești morți-vii... Dar să vedeți ce ascundea Asia... Creaturi pe care le poți găsi doar în basme și uneori nici acolo. Mulți, dacă ar fi descoperit la fel ca mine toate acestea, cred că nu ar mai fi fost întregi la minte apoi. Ar fi pierdut simțul rațiunii și ar fi ajuns de batjocura lumii. În schimb eu am luptat, și nu a fost ușor de la început, ba a fost chiar foarte greu și de multe ori am vrut să mă las păgubaș... A fost tare dificil... Dar a meritat. În zeci de localități din Asia, Europa nu mai zic, lumea mă recunoaște de la o poștă și mă consideră izbăvitorul lor, cel care le-a redat liniștea și chiar viața. Oriunde sunt primit pentru că readuc speranța, pacea și liniștea.

- Sunteți un adevărat erou, conte! afirmă Edna la fel de fâstâcită ca mai înainte.

- Da, s-ar putea zice și astfel, confirmă el. Mie, însă nu-mi place să mi se spună astfel sau să mi se aducă laude. Sunt o fire mai

retrasă, îmi place mai mult să stau în umbră. Poate că iubesc întunericul din cauza unor reminiscențe ale rănilor avute sau poate că, pur și simplu, așa sunt eu: un aventurier ascuns în umbră și căruia nu-i place să fie prea mult descoperit.

- Ce interesant! șușoti Edna.

- Dragii mei, și Petrov se uită pe rând la fiecare, trebuie să știți că sunt un adevărat blestem pentru omenire aceste bestii însetate de sânge. Am încercat să aflu originea lor, dar la început totul a fost neclar. Superstiții și teorii create de țărani, dar pe alocuri cu un mic sâmbure de adevăr. Și totuși, după ani și ani de frământări știți unde am aflat răspunsul?

Așteptând câteva secunde, contele își continuă discursul:

- Ei bine, tot în ținuturile îndepărtate din est... Eram într-un mic sat... Kreshna se numea. Aici am aflat marele secret al vampirilor. M-am înfiorat la început. A trecut ceva vreme de la aflarea veștii și până când am ieșit din starea de confuzie și uimire, și am devenit lucid. Dar acum nu știu ce să fac. Să vă spun marele secret sau nu? Să vă spun doar o parte sau tot? Oare nu veți zice apoi că sunt nebun sau nu vă va afecta viața? Nu știu...

- Spuneți-ne, spuneți-ne... Vă rugăm! insistă Edna.

- Da, chiar suntem curioși! spuse și Asaf susținut de Elsa.

- Prea bine zis! afirmă Alfonso trăgând din pipa sa.

- Ei bine, spuse Petrov, să știți de la început că ceea ce veți afla vă va marca profund sufletul și toate bazele credinței, conștiinței și vieții voastre. Nu este chiar așa de ușor să aflați un adevăr ce tinde a schimba obiceiuri și concepții străvechi. Așadar, vă mai întreb o dată: sunteți siguri că doriți să auziți așa ceva?

- Da! răspunseră toți la unison.

- Bine. Am înțeles, dar să nu dați vina pe mine pentru frământările voastre sufletești apoi! și toți dădură afirmativ din cap, fiind de acord cu contele Zstasky.

- Așadar, după cum spuneam, în acel sat, în Kreshna, am întâlnit un fost călugăr francez. Era din Provence și se stabilise aici după multe călătorii prin mai toată lumea. Foarte bătrân, optzeci și opt de ani. Nu mai avusese puterea de a străbate lumea ca în tinerețe, așa că se stabilise acolo, la marginea pădurii, singur și trăind din mila oamenilor care îl respectau pentru că spuneau ei: „poate alunga demonii cei mai răi din om, din animal sau din orice obiect.” Atras din fire de ciudățeniile dintr-astea, m-am îndreptat spre coliba lui și l-am găsit, și-i mulțumesc și-i voi mulțumi toată viața pentru tot ce m-a învățat. Nu are rost să intru în prea multe detalii, ci doar vă spun că între noi s-a simțit o aură magică. Am știut fiecare că era ceva special, predestinat. Bătrânul călugăr mi-a dezvăluit multe taine, unele neștiute de nimeni în afară de el. Am stat, ca să zic așa, șase luni în ucenicie la acest bătrân. M-a învățat de toate, dar marele secret mi-a fost comunicat abia pe patul de moarte când Josheff l-a trecut mai departe asupra mea.

Toți cei aflați în cameră îl urmăreau adânc captivați de vorbe.

- Ei bine, cea mai mare lovitură pentru mine a venit atunci când Josheff a hotărât că e momentul să moară! și Zstasky își dezveli dinții zâmbind. Da. Când a hotărât! Al dracului, era și el din clanul vampirilor. Și eu am stat șase luni în preajma lui. Puteam să fiu mort demult! și mai izbucni într-un râs cu o ușoară tentă isterică. Drace... am stat lângă o creatură diavolească și încă-s în viață. Vedeți voi, el mă iubea. Vedeți în mine ceea ce a fost el. Întru-câtva eu eram o altă transpunere a lui. Știți voi, vampirii au astfel de obiceiuri ciudate. Chiar se îndrăgostesc de oameni și pe aceia îi lasă în viață... până... și contele făcu o pauză vizualizând parcă o scenă în fața ochilor. La dracu, chiar am avut noroc!

Ceilalți îl priveau fără a îndrăzni să-l întrerupă. Petrov era captivat peste măsură de ceea ce spunea. Parcă re trăia totul. Avea o mimică bogată, iar gesturile îi erau profunde, mișcări sugestive înfățișând lucruri cunoscute doar de el, fenomen ce avea darul de a da o undă mistică.

- Dragii mei, bătrânul călugăr, în realitate în vârstă de vreo nouă sute de ani, pur și simplu hotărâse că este momentul să părăsească lumea asta. Îi ura pe semenii lui pentru un motiv pe care nu-l condamnă: faptul că-l transformaseră în acea mașinărie a diavolului. Îi urase timp de nouă sute de ani, vă dați seama? Nu uitase nici până acum întâmplarea vieții lui. Ei bine, de la el am aflat o grămadă de lucruri. Puteri ale lor, diverse taine, slăbiciuni, clarificări... pentru că nu-s toți la fel. Unii mor sub razele soarelui, alții nu. Unii cică ar fi învățat să renunțe la sânge și ar fi devenit niște creaturi care se hrăneau cu energia divină ce zace în noi, cu sufletul sau cu particulele din el. Pentru că, știți că sufletul este energia divinității. Fără el am fi doar o grămadă de carne roasă de viermi. Cel mai important a fost marele secret. Cum pot să-iucid mai rapid și mai eficace. Cum să-i aleg pe cei care îi conduc și să-i extermin. Pe toți cei potriviți! și fața lui Zstasky se încordă, aproape schimonosindu-se.

El mai vedea și înțelegea anumite fapte reale pe care cei din preajma sa nu aveau de unde să le cunoască. Pe el îl rodea ceva mult mai profund. Ceva ce ascundea prietenilor săi. Ceva ce, de fapt, ascundea față de oricine. Era taina lui.

Asaf păru a înțelege acest aspect din tot comportamentul contelui. Și astfel îl privi mai profund decât de obicei. Păru a înțelege la un nivel superior. Simțurile îi erau mai ascuțite, mai atente la detalii. Orice mic gest era rapid interpretat de creier și într-o miime de secundă oferit un raport, un răspuns. Contele tresări. Se simțea atins de acea percepție străină. Pentru o clipă avu tendința să se încrunte, însă un zâmbet cristalin îi cuprinse rapid fața.

- Da, cam așa au stat lucrurile! continuă el.

- Și de ce anume a hotărât respectivul că este mai bine să-și ia zilele? întrebă Edna. Nu era fericit cu nemurirea? Pe mine una, nu m-ar deranja. Presupun că îmbătrânea destul de greu dacă arăta așa ca un bătrânel având totuși nouă sute de ani, nu?

Contele zâmbi viclean.

- Ba chiar nu îmbătrânea deloc. Avea mereu același chip ca atunci când i s-a dat acest har, cadou al demonilor. Veșnic era tânăr pentru că îl primise pe la douăzeci și ceva de ani.

- Nemaipomenit! chicoti Edna strâmbându-se copilărește. Ce n-aș da și eu să rămân veșnic tânără și frumoasă.

- În primul rând, ca să răspund la întrebarea de mai înainte, arăta așa bătrân pentru că refuzase să se mai hrănească de foarte multă vreme. Și lipsa sângelui... este groaznică pentru ei. Era slăbit, bătrân, dar încă destul de puternic. Și cât despre moarte și-o dorea dintotdeauna. Ura să ucidă pe cei din jurul său. Era, mai bine zis, o anormalitate. Era un ciudat printre semenii săi nemuritori.

- Și a murit așa simplu? Adică... știi... normal? îndrăzni Alfonso să întrebe.

- Da și nu. Adică normal. Pentru că eu l-am ajutat. Și pentru mine e normal cum a murit. Pentru voi, nu știu cât este de normal să simți pe față sânge, și aici contele își mângâie buza de jos cu vârful degetelor, și să înduri urletele demonului în timp ce îl străpungi, aducându-i moartea.

- Dumnezeule! se auziră glasurile înfricoșate, îngrețoșate și toate cele.

- Adică pentru mine este frecvent lucrul acesta. Poate așa cum tu fumezi din pipa ta, Alfonso, așa și eu le curm existența blestemaților acelora, fără a mă gândi că fac nimic altceva decât rutină, pur și simplu. Ceva normal.

Alfonso se opri din pufăit și privi încremenit în ochii ageri și iuți ai povestitorului din cameră.

- Ei, și bătrânul meu mi-a spus multe lucruri pe care însă este mai bine să le păstreze doar un vânător și un ucigaș de astfel de creaturi.

- Și el... și el de ce nu pătea nimic sub soare? fu curioasă din nou Edna.

Un nou zâmbet precedă răspunsul.

- După cum bine știți, dragă doamnă, în timp devii expert în multe. Evoluezi. Înveți. Precis, când erați tânără nu știati să vă machiați și să vă aranjați atât de elegant, de frumos și cu bun gust precum o faceți acum. Așa și ei, învață.

Edna se făcu roșie la micul compliment al lui Zstasky și începu a se foi pe fotoliu un pic mai mult decât de obicei.

- Mda. Aveți dreptate! spuse ea pițigăiat.

- Desigur. El încă nu reușea să stea mai mereu sub razele soarelui. După câteva ore simțea cum pielea i se umple de pete și de arsuri. Era precaut și nu se afișa decât pentru a păstra aparența de om normal. Asta până ce ura față de semeni i-a adus sfârșitul.

Contele își aduse aminte de fața albă a bătrânului. De trăsăturile fine și elegante chiar și pentru vârsta pe care o afișa atunci, lipsit de hrană. Apoi îl văzu plin de sânge blestemându-l pe el, pe Zstasky. Urletele. Vorbele de pe urmă. Tot acel blestem pentru ce-i făcuse, pentru acest îngrozitor sfârșit.

Zstasky zâmbi, știind că ceea ce povestise era oarecum denaturat. El știa că Josheff nu dorise să moară. Știa că vinovat de sfârșitul lui fusese chiar Petrov. Ah, cât se bucurase! Cât îi schimbare această întâmplare viața. Din momentul în care reușise să înșele un Maestru al lor, Petrov Zstasky nu mai putea avea o existență normală, de rutină, cum afirmase pentru gazdele sale. Acum avea un scop, un plan. Știa ceva ce foarte puțini știau.

„- Cât de prost ai fost Maestre Josheff, având încredere în mine. Tocmai în mine! Ți-ai și găsit, tâmpitule!” se amuză Zstasky vorbind în gând.

Știa că cei din jur nu trebuie să afle tot adevărul. Nu l-ar accepta și ar fi periculos. Pentru ei erau de ajuns aceste povești frumos aranjate către sfârșit. Așa erau oamenii simpli. Le aruncau frânturi din întâmplări, fără a uita să le modifice puțin după gustul celor ce te ascultau.

Zstasky, de altfel, niciodată nu povestise întâmplările sale exact. Le modifica mereu. Nu putea descrie acel iad. Nu putea vorbi de sângele împrăscat pe toți pereții, de organe smulse într-un dans frenetic, de decapitări în care o mână înfigea adânc lama iar cealaltă trăgea de păr sau se înfigea în rană pentru a o deschide și mai mult atunci când cuțitul îi era azvârlit. Astfel de fapte ar fi provocat reacții nedorite în rândul celor prezenți. În plus, mai existau și câteva motive. Adevăratele motive, ca să le numim astfel. Erau adânc ascunse în el și numai el le știa.

Din aceste cauze apela mereu la clișee, având grijă să le suprapună pe întâmplările sale. Și cu toate astea oamenii le ascultau fără a se plictisi.

- Și cum adică te iubea? îl întrerupse Asaf pe conte din meditație.

- A... cum? A, da, da. Mă iubea. Este ceva mai dificil de explicat, însă se poate face o analogie la iubirea sufletească, umană. În fond au fost cândva oameni, nu? Bineînțeles, ei știu și ce este iubirea trupească, doar fără asta ar fi pierdut cel mai frumos lucru al omenirii, părerea mea. Josheff, însă v-am zis, mă vedea ca pe fiul său. El m-a îngrijit și eu chiar l-am iubit. Dar m-a trădat. Era un monstru și nu puteam înțelege așa ceva.

Liniștea se așternu pentru o clipă. Ochii gazdelor priveau curioși spre Petrov Zstasky. Acesta își reîncepu vorbele cu o privire pierdută, ca într-o piesă de teatru.

- Da. A fost ceva special. Chiar am ținut la el.

- Da, cam am priceput ce vrei să zici. Însă ce mă frământă este faptul că ai menționat mai devreme, și Asaf tuși alungând parcă ceva din piept, că unii vampiri preferă sângele, alții nu. Din câte am înțeles, Josheff al nostru, era dintre cei ce consumau sânge. Și restul? Sunt tot ca el sau cum?

- Ehe, aici este buba. Dacă ar fi ca Josheff și ceilalți, treaba ar fi mai ușoară pentru mine. I-aș găsi mai iute. Problema este că cei ce se hrănesc cu energie sunt mai puternici. Doar reprezintă o evoluție a celorlalți.

- A, da?

- Da. Vedeți, acești vampiri care sustrag energia trupului și sufletului sunt aproape imposibil de remarcat. Dar, și Zstasky ridică un deget zâmbind victorios, aici trebuie să-i mulțumesc tot inițiatorului meu întru tainele vampirilor. Bineînțeles, lui Josheff. El mi-a dat criteriile și ustensilele. Posed ceva ce mi-i indică pe acești nenorociți. Și mai sunt ajutat de ceva. Ei sunt ai dracului de puțini! Și am eu grijă să nu mai fie deloc! spuse pe un ton apăsător, ca o promisiune, vânătorul de vampiri. A, acum să nu credeți că orice individ care vă obosește sau vi se pare superior sau că simțiți că vă dirijează caracterul lui puternic, ar fi vampir energetic. Nu! În nici un caz. Vă spun eu că întâlnirea cu un vampir energetic vă va marca profund. Fie nu o veți uita niciodată și o veți păstra într-un mod ce va izbucni la un moment dat făcându-vă să vi-l amintiți, fie veți muri. Una din două. Mai frecventă e ultima situație! și iarăși ieși la iveală acel râs ciudat al său. Cândva, vă promit, toți vor dispărea. O să am eu grijă. O să-l prind pe cel mai important, pe cel mai puternic, și atunci toți vor sfârși! și dinții albi ieșiră la înaintare.

Cu toții îl priveau. Fiecare se întreba ce este în mintea celuilalt. Contele credea mai mult ca sigur că acei ochi îndreptați spre el îl consideră un ciudat și pe deasupra și nebun. Dar ce mai conta. Știa că nu putea vorbi cu oricine despre astfel de lucruri, însă spera că în vechii lui prieteni va găsi înțelegere și o minte deschisă, cu perspective, și nu una conservatoare, îmbibată de dogme și teorii greșite.

Pe undeva Zstasky avea dreptate. Acest subiect era cu adevărat delicat și nu putea fi dezbătut cu oricine, nu putea fi tratat cu aceeași ușurință ca celelalte teme de discuție.

- Da, este deosebit de interesant ce ne povestești, spuse Asaf, dar pentru oamenii obișnuiți nu este de ajuns. Sunt necesare dovezi.

- Dovezi vor fi chiar acei oameni obișnuiți! Într-o zi, ei vor fi dovezile pentru că o să ajungă și la ei acei monștri însetați de sânge. Vor ajunge, să fiți siguri! strigă oarecum Zstasky.

- Și dacă nu vor numai sânge?

- Adică? întrebă contele privind spre Asaf încruntat.

- Dacă vor și altceva, dacă nu toți vor sânge?

- Ha, ha, ha! Cum altceva? și continuă să râdă.

Brusc se opri din râsul acela puternic și tuși, vădit încurcat. Privind ciudat împrejur, spuse:

- Da, pe undeva ai dreptate. Însă...

- Ce?

- Însă ei au dispărut... Aproape. E imposibil! tună agitat Zstasky.

- Care ei?

- Ei! și contele îl fixă cu privirea pe Asaf. Acei mâncători de suflete! și furia păru a-l cuprinde și mai mult.

Ceilalți care asistau la discuție priveau încurcați și mai mult de ceea ce pe petrecea.

- Poate ai dreptate, dar nu poți fi sigur niciodată! afirmă Asaf. Parcă ziceai de unul foarte important?

- La dracu cu ei! Acei devoratori de energie sunt aproape toți morți. S-au dus! Îl găseam... Îl simțeam! spuse Zstasky ridicând privirea spre Asaf.

Acesta îi zâmbi cald.

- Da, ai dreptate prietene! și râse ușor pentru a încălzi atmosfera.

Toți îi urmară exemplul relaxându-se astfel după acea discuție. Acest lucru nu-l făcu însă și Zstasky care, mai serios ca niciodată, îl privea în continuare pe Asaf, încercând să înțeleagă ceva necunoscut, să lămurească un sentiment ce îl năpădise brusc.

- La dracu! își spuse Zstasky în gând, după care începu și el să râdă.

CAPITOLUL IV - Povestea Aniciei și apariția unui monstru

Părăsind cadrul oferit de moșia Montangue, ajungem în mijlocul Parisului aglomerat, pentru a cunoaște povestea interesantă a unui suflet amăgit de viață, dar în același timp condus de Providență pe cărări neumblate și pline de neprevăzut.

Revenind în trecut cu mai mulți ani, pe o străduță ascunsă a Parisului, al cărei nume s-a pierdut în negură, asistăm la despărțirea unei tinere fete de familia sa.

Trăsura în care fuseseră încărcate două valize nu prea mari, aștepta în fața scărilor sosirea tinerei spre a o purta spre necunoscut. Ușile clădirii se deschiseră cu acel scârțâit specific mahalalelor și în prag își făcu apariția o făptură firavă, o copilă care să fi avut unsprezece - doisprezece ani, cu o poșetă mică atârnată de gât și cu ochișorii plini de lacrimi. Imediat, după ea, apărură alte trei fetițe împreună cu mama lor.

- Haide Anicia, spuse doamna și o apucă de mână. Trăsura așteaptă, domnișoară. Să ne grăbim.

Repede, fetița fu condusă în stradă de către acea doamnă, nimeni alta decât mama ei, fiind urmate îndeaproape de celelalte fetițe. Ajungând aproape de trăsura, doamna se opri înconjurată de cele trei fete și îi făcu semn Aniciei să urce.

- Să fii cuminte și să ascuți ce ți se spune, domnișoară, da?

Fetița dădu afirmativ din cap, plângând.

- Vă iubesc! La revedere, dragi surori și dragă mamă!

Fetița, probabil că ar fi vrut o ultimă îmbrățișare, însă privirea rece a mamei și îndemnul de a urca cât mai iute în trăsura, o făcură să-și piardă acest gând.

Se urcă în trăsura, urmată îndeaproape de privirea aspră a doamnei.

- Și noi te iubim! Drum bun! strigară cele trei fete.

- Eu nu pot spune decât drum bun! afirmă cu o voce joasă mama fetelor.

Micuța Anicia, așezată pe bancheta trăsurii și îngropată în lacrimile sale, trăia o durere greu de descris pentru alții. Roțile trăsurii, zornăind puternic pe pavajul străzii, o făceau să resimtă și mai dureros această despărțire rece de mamă și de cele trei surori vitrege. Tot trecutul, toate amintirile, cu toate că nu erau dintre cele mai frumoase, fiindcă trăise alături de un tată vitreg mai aspru decât se poate imagina, toate i se păreau acum dulci și frumoase. Și-ar fi dorit să nu plece niciodată de aici, să rămână în mijlocul celor pe care-i numea familia sa. Însă așa ceva nu se putea. Tatăl vitreg, împreună cu mama, hotărâseră că era mai bine pentru ea dacă ar fi trimisă la o școală de fete și acest lucru nu pentru că s-ar fi gândit la ea, ci pentru că nu prea o aveau la suflet. De altfel, în tot timpul cât a stat la acea școală de fete, aflată tot în Paris, în cei câțiva ani, micuța Anicia a fost vizitată de mamă doar de câteva ori și acestea fiind vizite foarte scurte, formale, încât fata uitase cum este să ai o ființă căreia să-i spui mamă.

Anii însă au trecut, timpul s-a scurs cu repeziciune uneori, altelei lent, și Anicia a ajuns o domnișoară frumoasă, chiar prea frumoasă și pe deasupra foarte deșteaptă. Maicile unde învățase ea de mică, o iubeau și se mândreau cu ea. O sprijiniseră foarte mult și cu ajutor divin Anicia studiasse la Institutul din Paris limbile antice, devenind o expertă în acest domeniu. Astfel a avut ocazia de a reveni în țara de origine, America, pentru că tatăl ei fusese american, iar mama o franțuzoaică aflată acolo în vacanță cu familia. Astfel, soarta a purtat-o pe Anicia pe tărâmurile natale, oferind diverse cursuri pe la școlile și universitățile americane. Tot pe acest tărâm considerat magic a avut și șansa de a-l cunoaște pe magnificul Wallace, profesor în același domeniu ca și ea, și pe deasupra alchimist celebru. Supranumit „Traducătorul”, acest Wallace, era un bătrân la vreo șaptezeci de ani, un adevărat maestru în a da sens celor mai tainice și încălcite scrieri străvechi și oricărui semn folosite în acest sens. La început, relația dintre cei doi s-a bazat pur și simplu pe respect și admirație unul față de altul. Curând însă, Anicia a descoperit în Wallace, tatăl pe care nu-l avusese niciodată și pe care și-l dorise de mică. La rândul său, Wallace a început să țină la tânăra fată de parcă era odrasla sa. În timp s-a dezvoltat o frumoasă relație ca de la părinte la copilul său.

Wallace se mândrea nespuse de mult cu Anicia, cu inteligența ei. Vedeți în această fată un geniu chiar mai mare decât el, decât magnificul Traducător.

Anii cu trecut, bineînțeles acompaniați de diversele aventuri prin țări străine, încărcate de istorie, unde cei doi își făceau meseria urmându-și destinul. Și tocmai acest destin, cu drumurile lui încălcite și neștiute de nimeni, i-a readus pe cei doi sau mai bine zis pe Anicia, la Paris.

Urma să aibă loc o întrunire cu ocazia descoperirii unor artefacte asiatice, însoțite de simboluri necunoscute și care erau înaintate spre a fi descifrate de cei doi.

Într-o sală spațioasă, plină de tot felul de persoane, unele cunoscute, iar altele învăluite în mister, s-a desfășurat celebra întrunire.

Afară, vremea părea a fi cuprinsă de aceeași stare de bucurie ca și cei participanți la adunare. Era o seară în care natura prinsese a-și agita nuri sub bătaile blânde ale vântului. Astele luminau puternic. Peste toate domnea acel mărgăritar sclipitor și uriaș.

Textele și artefactele au fost prezentate pe rând.

În fața lui Wallace și a Aniciei au fost așezate trei tăblițe de argint încrustate cu simboluri ciudate și nemaivăzute până atunci.

Anicia le-a privit cu uimire și în același timp cu ochi avizi de cercetător dornic de a cunoaște lucruri noi.

Wallace, cu un tremur al mâinilor și mai accentuat, își potrive ochelarii după care întinse mâinile spre acele tăblițe. Le atinse ușor. Cu buricele degetelor mângâie semnele sculptate în metal.

- Sfinte Dumnezeule! murmură el parcă tremurând și mai rău.

Anicia și ceilalți îl priveau nedumeriți. Wallace, bătrânul cu părul lung, albit de timp, cu fața acoperită de o barbă albă ca spuma laptelui și lungă precum a proorocilor din picturile bisericesti, se ridicase de pe scaun pentru a mângâia acele tăblițe, fiind cuprins de un tremur accentuat al corpului. Părea atât de fericit, de împlinit, încât nimeni nu mai știa ce să creadă.

Anicia îl privea cu îngrijorare pe cel care îi fusese tată atâția ani.

Wallace tremura și râdea. Era ca un copil fericit care își vede împlinită cea mai mare dorință a sa.

- Anicia! Fata mea, am găsit ceea ce am căutat de-o viață! Anicia, o viață am căutat aceste texte. O viață! Îți dai seama?

Ea îl privea în continuare nedumerită. Trezită parcă de vorbele bătrânului își mai aruncă ochii o dată pe acele semne și se blocă.

Recunoscuse câteva din ele. Le mai văzuse undeva. Acel loc nu era altul decât în notițele secrete ale lui Wallace.

Acesta ținea câteva însemnări într-o limbă numai de el cunoscută. Niște semne ciudate pe care Anicia nu le cunoștea și care erau folosite de bătrân pentru însemnări în jurnalul său. Din greșeală surprinsese câteva, însă i se interzisese accesul la acele notițe. I se promisese în schimb că va veni o vreme când ea le va primi și atunci va înțelege toate acele hieroglife ciudate și poate că atunci își va dori să nu le fi înțeles: „Sunt periculoase și îți vor schimba viața pentru întotdeauna, fără cale de întoarcere!”, îi spusese Wallace fetei.

Abia acum Anicia, odată cu aceste amintiri, pricepu bucuria lui Wallace. Înțelese că el mai găsisse astfel de scrieri, dar că acestea de aici erau speciale. Acest lucru o făcu să se întrebe ce ar putea conține, de ce nu mai văzuse acest scris niciodată, de ce nu apărea niciunde în lume. Era convinsă acum că nimeni nu mai văzuse așa ceva. Până acum crezuse că acest limbaj fusese inventat de Wallace doar pentru a avea o și mai mare intimitate în notițele sale. Se înșelase. Scrisul ascundea în mod sigur taine importante. Un trecut fascinant avea să fie scos la iveală de acest scris.

- Este o minune! strigă Wallace în culmea bucuriei râzând spre Anicia.

În sală începură să se audă voci murmurând. Fiecare șușotea ceva cu vecinul său.

- Domnule Wallace! strigă Farviesques, președintele întrunirii și cel care condusese expediția în Asia aducând aceste prețioase artefacte. Domnule Wallace, ce se întâmplă? Sunteți bine?

La întrebarea marchizului Farviesques nu veni nici un răspuns. Aceeși stare a profesorului și aceeași atmosferă încărcată de emoții dăinuia în încăpere.

Lumea părea o apă ce clocotea. Fiecare gesticula și spunea ceva, rezultând o hărmălaie îngrozitoare. Mulți se ridicaseră în picioare cerând o explicație care însă întârzia să apară.

Dintr-o dată, marchizul Farviesques se ridică încruntat și lovi puternic cu un tom uriaș în masa din fața sa. Cartea se lipi cu furie de lemnul de stejar lăcuit, scoțând un zgomot semnificativ pentru urechile celor prezenți, pentru că toți înlemniră. Toți acei oameni zgomotoși, într-o secundă, făcură liniște.

Parcă pentru a-i îngheța și mai mult, dintr-o dată, geamurile încăperii ce dădeau înspre parc se deschiseră bubuind. Cioburile săriră în toate părțile, fiecare dintre cei aflați în raza lor apărându-se cum a putut.

Într-o clipă șuierul vântului se făcu auzit și toate lumânările se stinseră, precum și lămpile cu fitil, peste tot și toate așternându-se bezna. Candelabrele uriașe erau acum lipsite de flăcările jucăușe.

În secunda următoare agitația reveni printre oameni. Câțiva încercară să aprindă lumânările, dar fără folos, căci se părea că vântul năpraznic ce colinda prin încăpere nu ar avea de gând a se opri spre a le ușura astfel sarcina.

- Liniște! Stați calmi! se auzi vocea lui Farviesques.

În încăpere nu se putea zări nimic la doi pași. Diavolul parcă adusese acel vânt mărindu-i intensitatea cu un joc dibaci al cozii. Așa ceva nu se mai pomenise niciodată. Cineva încercă să tragă draperiile, sperând că astfel va opri curentul de aer, dar vântul i le umflă și împreună cu neîndemânarea sa, persoana respectivă reuși doar să le smulgă de sus de pe perete, căzând peste el și peste cei de lângă. Un val uriaș de pânză catifelată se prăbuși împreună cu accesoriile sale. Rezultatul nu fu altul decât urlete de nemulțumire și furie.

Ușile încăperii se deschiseră și un val de lumină pătrunse ușor, timid chiar. Un slujitor înainta cu un felinar. Apariția salvatoare a sa păru a-i calma pe acei domni panicați și fără soluții.

- Aici, aici! strigă cineva luându-i felinarul. Du-te și mai adu! Mai cheamă pe cineva! îi spuse aceeași persoană.

Respectivul, cu felinarul în mână, înaintă spre mijlocul camerei, ducându-se spre masa ce-i găzduia pe organizatori și pe profesor. Cu fiecare pas făcut, lumina felinarului se revărsa și mai mult înaintând prin pânza neagră a nopții. Se revărsa ușor dezvăluind pas cu pas cele din jur. Apropiindu-se de masă, domnul acela ridică felinarul. Dinspre ușile larg deschise veneau alte surse de lumină pentru a reîmprospăta acea atmosferă întunecată.

Cel care purtase felinarul aducându-l la masă, într-un gest de neînțeles pentru moment, îl lasă brusc să cadă. Sticla se sparse iar lichidul din recipient invadă suprafața aprinzându-se instantaneu. O jerbă de flăcări țâșni în sus amenințătoare. Cei de la masă săriră de pe scaune panicați, încercând să-și păstreze integritatea corporală. Scaunele fură trântite cu putere în spate, în gestul de panică al indivizilor.

- Ce dracu? urlă Farviesques în timp ce sări de pe scaun.

Marchizul vru să continue cu reproșurile, dar flăcările se înălțaseră, crescuseră într-un ritm amețitor și odată cu ele și lumina răspândită împrejur, astfel încât ochii marchizului se opriră brusc în partea dreaptă, înspre locul ocupat de Wallace.

Anicia scoase cam în același timp un țipăt de disperare. Toți, pentru o secundă, nu știură ce se întâmplă, cum să reacționeze, însă ceața păru a se risipi spre a face loc unui scenariu îngrozitor, de necrezut. Tânăra continua să țipe, fiind încătușată de acea stare nenorocită ce cuprinde trupul în momentul trăirii unei clipe de coșmar.

În partea dreaptă a mesei, înspre locul profesorului Wallace, erau îndreptate toate privirile. Prin acel semiîntuneric se contura un cadru terifiant. Trupul profesorului zăcea întins pe spate. Peste el, o siluetă neagră a unui adevărat uriaș, atât de ciudată și de diformă pentru a fi ceva omenesc, răspândi și mai multă teroare.

În clipa în care realiză că prezența sa fusese descoperită, creatura se ridică de pe trupul profesorului cu un gest energic. Mărâind spre cei din sală, sări rapid pe masa cuprinsă de flăcări, după care în mijlocul sălii, croindu-și apoi drum în goană spre ferestre.

În hărmălaia creată și în semiîntunericul acela, nimeni nu a putut vedea cine era sau mai bine zis ce era acea creatură. Ceea ce rămăsese concret întipărit în mințile oamenilor, fuseseră acele mișcări agile de felină, pe care le arătase creatura în salturile sale.

- Vârcolac! urlă cineva fugind pe ușile larg deschise, sporind și mai mult panica din rândul celor prezenți.

Profesorul Wallace era mort. Într-un evident gest satanic, gâtul îi fusese secționat de mai multe ori cu instrumente neidentificate încă, după cum declarau autoritățile la analizarea cadavrului și a locului faptei.

Ființa aceea ciudată care în mod cert nu făcea parte din rândul oamenilor, după cum declaraseră și cei prezenți, fusese ignorată și denumită doar făptuitor, fără a se lua în calcul ce ar fi putut fi în mod concret.

CAPITOLUL V - Vise prevestitoare

Plin de sudoare, deschise ochii brusc ca și cum ceva l-ar fi făcut să tresară. Asaf privi în jurul său și imediat își dădu seama că se afla în dormitor. Era în patul său, lângă dulcea Elsa.

Avusese un coșmar teribil. De multă vreme nu mai trecuse prin așa ceva. Era a doua noapte la rând când visa aceleași imagini, locuri și creaturi stranii. De data aceasta, visul său păruse a fi și mai înspăimântător decât noaptea trecută. Se făcea în visul său că dulcea și iubitoarea Elsa îl săruta cu pasiune. Era atât de dulce când făcea lucrurile acestea mărunte. Asaf simțea cum ochii i se închid spre a lăsa loc fericirii, însă, într-o clipită, un sentiment straniu îl învăluia. Brusc deschidea privirea și în loc de soția sa era o creatură neagră. Era o femeie cu chipul învăluit de o umbră, cu ochi strălucitori și răi, cu părul vâlvoi mișcându-se ca și cum ar fi fost alcătuit din zeci și mii de șerpi ce se agitau continuu. Dintr-o dată, două mâini reci și uscate se înfingeau în gâtul lui Asaf încercând să-l sugrume. Era o senzație reală, părând că visul își depășea limitele, integrându-se în dimensiunea reală și producând efecte ca atare.

Câteva secunde Asaf se zbătu pentru a se elibera din acea strânsoare. Dorea să scape cu viață. Imediat, însă, simți o lumină puternică și ochii i se închiseră, nemaiputând privi spre acea creatură deoarece o durere groaznică îi străpungea privirea.

La scurt timp Asaf se trezi, deschise ochii și conștientiză că totul fusese un coșmar.

Așa cum spuneam mai sus, Asaf se trezi și realizează că se află în dormitor cu soția sa. Totul fusese un coșmar nenorocit, însă pentru tânăr părea a avea o semnificație aparte.

Coșmarul avut cu o noapte înainte cât și acesta din urmă, păreau a fi două bucăți rupte dintr-un tablou, dintr-un scenariu pe care Asaf trebuia să-l reîntregească spre a-i afla semnificația.

Cu o noapte înainte visase tot o creatură ciudată, tot un reprezentant al morții, sau poate fusese chiar moartea însăși, sub chipuri diferite. După cum spuneam, în visul anterior se făcea că Asaf zbura. Era acea senzație plăcută în care greutatea corpului dispărea și el putea să se înalțe, să se ridice deasupra pomilor, deasupra casei, dorind să fie și mai sus, și mai sus, odată cu înălțimea crescând parcă și starea de fericire ce o simțea. Dintr-o dată totul deveni negru. Tot albastrul cerului și celelalte culori fură înlocuite de un negru profund. Brusc, trupul își recăpătă greutatea de odinioară și începu să se prăbușească în acel neant, în acel negru fără margini. Asaf se zbătea. Simțea o senzație ciudată în stomac. Simțea o durere. Simțea cum întreg corpul îi este tras în jos de un magnet uriaș. La un moment dat, fără să realizeze când, ca și cum aici ar fi dispărut noțiunea de timp, simți că este susținut de ceva. Stătea. Se oprise. Nu mai pica.

Fără a-și putea aduce aminte ce se întâmplase concret în acel coșmar, Asaf rememora totuși o luptă cu o creatură stranie, pe care nu apucase să o vadă bine pentru că o lumină îi izbi ochii învăluindu-i în durere. Imediat se trezise.

Astfel, Asaf Montague, asaltat de coșmaruri, fu cuprins de o stare ciudată, încercând să înțeleagă semnificația, să domine destinul, firul vieții, prin previziuni, prin descifrarea acelor semne ale viitorului.

În noaptea următoare Asaf pătrunse din nou pe tărâmurile magice ale visului. După câteva clipe petrecute normal prin aceste ținuturi, totul se coloră iarăși într-o manieră întunecată. Aceeași culoare aducătoare de nefast învălui totul în jurul său. O formă pe care nu o putu distinge clar, însă de la care reținu doar un detaliu, și anume o mână îmblănită asemănătoare cu o gheară de urs, îl atacă. Avu loc o luptă între cei doi, însă la un moment dat, ca și cum nu s-ar fi putut face nimic, Asaf înlemni și văzu cum acea mână de demon înaintează înspre el și lovește. O lovitură din plin, adâncă. Asaf, în aceeași clipă, deschise ochii. Revenise în lumea reală. Scăpase de mrejele visului. Cu toate acestea, lumea reală nu-l feri de durere. Realitatea păru a fi continuatoarea coșmarului ca și cum între real și vis s-ar fi deschis o punte invizibilă în stare a lăsa elemente din cele două lumi ca să pătrundă când într-o parte, când într-alta.

Asaf se îndoi brusc. Se încolăci. O durere îngrozitoare îi cuprinsese abdomenul. Părea că o mână nevăzută mestecă la fel ca într-un bol în stomacul său. Asaf își presa stomacul cu palmele neștiind ce să mai facă. Simțea cum i se mișcă fiecare mușchi, având impresia că un șarpe uriaș îi umblă prin stomac. Exact aceasta era senzația. Un șarpe se mișca, se încolăcea, mușca provocând o durere îngrozitoare.

Tânărul se ridicase pe marginea patului fără că durerea să fi cedat, ci dimpotrivă.

- Dragule, ce ai? întrebă Elsa fiind trezită de mișcările haotice ale lui Asaf.

Acesta nu-i răspunse pentru că durerea nu-l lăsa să articuleze cuvintele, simțind în schimb o uscăciune, o senzație de arsură ce-i urca și pe piept.

Se ridică neștiind ce să mai facă. Durerea persista și era de nesuportat. Asaf pică în genunchi gâfâind puternic. Elsa veni brusc din spate și îi puse mâinile pe umeri.

- Iubitule! exclamă ea.

- Nu! gemu Asaf și se zbătu și cum ar fi vrut să alunge un gând rău.

Elsa îi aduse un pahar cu apă pe care îl bău ca și cum nu ar mai fi consumat așa ceva de zile întregi. Urmă și al doilea pahar și Asaf păru a se liniști.

Se întinse în pat îmbrățișat de Elsa și curând zorile se revărsară pe chipurile celor doi. Noaptea trecuse dar nu și amintirea a ceea ce se întâmplase. Elsa probabil se gândea să-l cheme pe medic pentru un control amănunțit al lui Asaf, însă acesta, odată cu cel din urmă vis, păru a pătrunde și mai mult pe un tărâm al său, un loc al gândurilor negre și învăluite de o taină magică.

Acest pas către o lume a visului extrem de agitată avea o corespondență în viața reală, Asaf având în permanență o adevărată furtună în sufletul său. Incertitudine, necunoaștere, întuneric și teamă. Acestea erau cuvintele definitorii în acest moment pentru starea sufletească a lui.

Trecuseră vreo trei săptămâni de la sosirea contelui Zstasky. Vremea se scursese fără a fi simțită.

Asaf deschise ușor ușa de la camera contelui temându-se ca nu cumva acesta să doarmă și el să-l trezească din greșeală. Dacă nu auzise clopoțelul ce anunța masa, atunci mai mult ca sigur că dormea. Pășind înăuntru, îl căută cu privirea pe amicul său. În cameră domnea o lumină difuză, singura sursă fiind o lumânare aprinsă undeva într-un colț. Privirea se obișnuie cu atmosfera întunecată în câteva clipe.

Grijuliu, Asaf înaintă, căutând să-l zărească pe conte. Deocamdată nimic. Patul era neatins, liber. Dintr-o dată, în partea dreaptă a camerei, la birou, pe un fotoliu întors cu spatele spre ușă, îl zări pe Zstasky. Acesta părea atât de preocupat de lucrul său încât nici nu auzise ușa deschizându-se. Înaintând spre el, Montangue rosti:

- Ce faci prietene pe întuneric?

Contele tresări așa de rău încât se sperie și Asaf.

- Drace! strigă Zstasky. Cum? Cum ai intrat așa? Nu te-am auzit! și brusc închise un cufăr în care Asaf nu apucase să-și arunce privirea.

- Să știi că regret că te-am speriat. Nu asta am intenționat. Credeam că ai ațipit și doream să nu te deranjez. Nu ai auzit clopoțelul și m-am gândit că...

- Nu face nimic! spuse contele râzând și se ridică venind în întâmpinarea intrusului. Hai să mâncăm! și îl luă prietenește de braț pe Asaf.

Ușa se închise în urma lor. Zstasky încă nu scăpase de acel sentiment de nesiguranță. Se tot întreba cum de nu îl simțise pe tânăr, de ce nu percepușe nimic. Ce se întâmplase?

- La dracu! Foarte ciudat! își zise el în gând.

La masă se aduse vorba de ceea ce se întâmplase în camera contelui.

- Nu am intenționat să fac așa ceva prietene, după cum ți-am mai spus. Însă ce nu înțeleg, este ce făceai pe întuneric? Aproape nu se vedea nimic, și în plus tu mai și lucrai la ceva la birou! spuse Asaf.

- Da, și Zstasky tuși de câteva ori. Nu lucram la nimic, doar țineam în mâini niște amintiri... Obiecte de demult.

- A, iartă-mă atunci că am răscolit trecutul. Sper că erau amintiri plăcute.

- Da, oarecum... Amintiri... Știi cum sunt, și plăcute și neplăcute.

- Da! îl susținu Asaf.

Zstasky lăsă privirea în jos și pică pradă gândurilor. Nimeni nu mai avea chef de vorbă.

- Noroc! strigă dintr-o dată Alfonso ridicând un pahar de vin pe care-l sorbi cu poftă.

Toți tresăriră, însă îi urmară gestul și salutară. Contele dădu pe gât licoarea aceea magică, însă privirea îi era fixată pe Asaf, ca și cum pe el l-ar fi înghițit în acele clipe. Zstasky simțea că Asaf nu mai este cel de odinioară, la fel cum nici contele nu mai era același. Avea un sentiment ciudat în legătură cu pietenul său. Îl simțea altfel. Simțea că de fapt nu ar mai fi el ci un conglomerat de ceva. Se vedea clar că Asaf avea ceva nou. O aură mai puternică, mai vie. Da. Acesta era cuvântul. Aură. Energie.

Zstasky deschise ochii și mai mult părând a descoperi ceva șocant. La o cercetare atentă s-ar fi observat cum în ochii contelui încep să apară firișoare de sânge. Să fie nervi, furie, ură? Sau poate altceva? De asemenea un mic tremur îi cuprinse trupul. Un fior brusc îl făcu să tresară din rătăcirea sa.

Asaf privea spre el. Contele clipi ușor. Ar fi vrut să-i zâmbească, dar nu putu. Vru să vorbească, dar tot ce scoase fu un mormăit gros. Jenat la culme, se ridică agitat de pe scaun, privi înspre Asaf, făcu un gest să fie scuzat și plecă în grabă.

- Dragilor, dar ce are contele nostru? Nu prea se simțea bine, nu? întrebă Alfonso uimit.

Edna și Elsa erau la fel de uimite.

- Da, e obosit. Are nevoie de odihnă! rosti Asaf și își văzu de cină în continuare. Nu vă îngrijorați. Totul este în regulă.

CAPITOLUL VI - Omor și amor

Primarul lăsă jos ceașca de cafea și se adresă celor din jurul său.

- Domnilor, așa ceva în comunitatea noastră nu poate fi adevărat, și totuși iată dovada. Avem un mort. Așa ceva este de neimaginat. Câtă cruzime... Câtă ferocitate! Dumnezeu! Să sfâșie o sărmană fetișcană ca un animal. Un astfel de criminal trebuie ars. E diavolul în persoană!

Toți încuviințară cele spuse. Peste încăperea se așternu o liniște pătrunzătoare. Fiecare părea că meditează asupra celor întâmplate. Marchizul Esess, amintindu-și, simți cum trupul i se înfioară.

Era undeva pe la miezul nopții. De obicei marchizul Esess dormea la ora aceasta. Nu de altceva, dar la vârsta sa de cincizeci și opt de ani, sănătatea îi era cam șubredă. În seara aceasta făcuse o excepție. Mai avea de scris niște acte și câteva însemnări ale sale pe care le aduna într-un fel de jurnal. Lumânările ardeau aruncând lumină în toată camera și în același timp împrăștiind mirosul lor parfumat. Marchizul închise o condică uriașă după care o privi oftând. „Câte amintiri!” își spuse el oftând și mângâind coperta groasă. Dintr-o dată, starea melancolică ce-l cuprinsese fu spulberată de un țipăt disperat. Tresări. Niciodată în casa sa nu fusese permis un comportament sălbatic, necivilizat. Se încruntă. Brusc, un urlat de groază și durere, se făcu auzit.

Marchizul Esess își dădu seama că se întâmplă ceva necuvenit, ceva rău. În ciuda vârstei înaintate, se ridică brusc de pe scaun, deschise o vitrină și se înarmă cu două pistoale care mai degrabă păreau piese de muzeu decât arme. Marchizul ținea la armele sale vechi, cumpărate din Veneția în tinerețe, și de care nu s-ar fi despărțit niciodată. Cele noi nu-i inspirau încredere, nu-i plăceau. Poate pe undeva era de vină spiritul său conservator.

Înarmat ieși din cameră și se îndreptă spre scări. Știa că la parter erau slujitorii. La ora aceasta, în mod normal ar fi trebuit să mai fie trează doar Emma, tânăra care se ocupa de curățenie și de stingerea lumânărilor în fiecare noapte, și poate majordomul Justin, asta dacă nu-l furase somnul.

Coborând treptele, Esess se mai asigură o dată că armele îi sunt încărcate.

„Să dea dracu' să fie vreun hoț, că de aici nu mai pleacă decât spre cimitir!” își spuse hotărât.

Ajunghând la parter, se opri. Se auzi un nou zgomot. De data aceasta ceva fusese trântit. Se auzise acel zgomot surd la atingerea podelei. Esess ascultă și simțurile îi indicară camera din capătul holului. Bucătăria. Cu pași de felină, pentru a-și ascunde prezența, se îndreptă într-acolo. Ajunse în fața ușii. Inima îi bătea cu putere. Strânse puternic armele ca pentru a se convinge că încă sunt cu el și hotărî să intre în forță. Lovi ușa și pătrunse.

Geamurile încăperii zburară țândări. Marchizul trase. Un nor de fum și încă unul își făcură apariția. Metalul ucigător zbură vijelios din arme și se înfipse cu poftă.

Îngrozit, marchizul privea ceea ce avea în față. Era ceva greu de crezut și de imaginat. Mâinile i se lăsară pe lângă corp și apoi armele se prăvăliră pe jos cu același zgomot surd cu care picase și trupul însângerat ce zăcea acum pe podea.

„Dumnezeule!” exclamă marchizul în gând. Bărbia îi tremură scoțându-i în evidență și mai mult aspectul cadaveric ce-l cuprinsese. „Sunt blestemat... de ce eu?” și strigătul sufletului se pierdu în el într-un ecou prelung, tremurător.

- Marchize! Marchize! strigă domnul Chaterleau Costa, primarul regiunii.

- Da, da..., tresări marchizul întrerupând rememorarea groaznicului eveniment.

- Știm cu toții că este o lovitură grea ceea ce vi s-a întâmplat. Oricare bun cetățean, dacă ar fi fost în locul dumneavoastră, ar fi fost oripilat, marcat de cele întâmplate. Cu toate astea trebuie să treceți peste, să descrieți momentul. Toți cei prezenți aici vom face tot posibilul pentru a-l prinde pe acel criminal fără credință și fără milă. Demonul! Va primi ceea ce merită pentru ce a făcut.

Cetățenii îl aprobă pe Chaterleau. Marchizul la fel și îi mulțumi. Cu toate astea nu putea depăși starea în care se afla. În propria-i casă se petrecuse o crimă îngrozitoare, nemaiîntâlnită. Și acum privirea tinerei Emma, slujnica sa, îl fixa parcă. În acea expresie a ochilor și a chipului ei citise durerea fără margini prin care trecuse tânăra. Ochii roșii, plini de sânge, deschiși la maxim într-un strigăt mut de durere, îl făceau să simtă prin tot trupul un fior de gheață, de teamă, nici el nu știa ce era.

- Și totuși... spuse căpitanul Edmond Perille. Marchizul nu a auzit decât două țipete. Pentru ceea ce s-a întâmplat era normal să se facă auzite țipete, urlete care probabil ar fi trezit pe toată lumea. Dar nimic. Doar două țipete copilărești.

- Probabil criminalul i-a astupat gura, a legat-o! spuse Chaterleau.

- Puțin probabil.

Esess încă se vedea în cameră lângă acel cadavru, înconjurat doar de tăcere și fum. Gloanțele pe care le trăsese se înfipseseră în perete și în tocul ferestrei, chiar cu o secundă în urma acelei siluete negre care sărise prin geamuri, dispărând în noapte.

În fața marchizului, într-o baltă de sânge, zăcea Emma, tânăra menajeră. Ceea ce-l făcuse pe el să încremenească nu era cadavrul. Mai văzuse oameni morți și trecuse peste acele momente cu bine. Acum însă totul era diferit. Ceea ce îi îngheța inima în el, era felul în care fusese ucisă tânăra.

Emma, fata pe care Esess o angajase în urmă cu doi ani, era o fetișcană simpatică de nici douăzeci și cinci de ani, de care el se milise și o luase pe post de menajeră, loc lăsat liber de fosta angajată, o bătrână de șaiszeci de ani care trecuse în lumea celor dreți. Peste trei luni, tânăra urma să aducă pe lume un copil. Esess se bucurase la auzul veștii că femeia aștepta un copil ca și cum ar fi fost progenitura sa. Aștepta cu nerăbdare clipa în care în casă se va auzi plânsetul de copil ca o binecuvântare.

Acum totul fusese spulberat. La picioarele sale zăcea Emma. Gâtul îi era sfârtecat. Ea era plină de sânge de sus până jos. Sub ea, lichidul roșu forma un fel de lac sclipitor. Pereții camerei, mobila, totul era stropit de sânge.

Cea mai hidoasă imagine era cea de la gât în jos. Pântecul îi fusese sfâșiat fără milă. Măruntaiile zăceau trase din ea, o parte fiind intinse pe podea. În partea dreaptă a femeii, o grămejoară de carne ciudată făcea ca peisajul să fie unul ca din cel mai întunecat colț al iadului.

Copilul așteptat pe lume, zăcea pe podea sfârtecat. Capul îi fusese spart iar membrele rupte. La o analiză ulterioară se observase că părți din copil lipseau.

Esess, privind ceea ce i se așternea în față, simțea cum picioarele i se înmuiau. Picând în genunchi începuse să vomite.

- Dar tot nu se poate stabili o logică pentru cele întâmplate. Sălbăticia cu care a fost comisă crima anunță lucruri grave.
- Bineînțeles. Avem de-a face nu cu oameni ci cu... cu... nici nu găsesc cuvinte pentru ei. Sunt adoratori ai diavolului, altfel nu se explică cele întâmplate. Mai mult ca sigur că am dreptate.
- Este posibil! îl aprobă Edmond. Dar să nu uităm că înainte de toate sunt oameni și pentru ceea ce au făcut vor plăti mai întâi aici pe pământ și apoi în fața Domnului! și căpitanul se încruntă ca și cum l-ar fi vizualizat pe criminal.
- Ai dreptate. Domnul să ne ajute! și Chaterleau își făcu semnul crucii.

În urmă cu o săptămână de la cele întâmplate, la moșia familiei Asaf Montangue, se petrecuse o scenă oarecum predictibilă. Edna Mermellier deschise ușa dormitorului contelui Zstasky. Pătrunse cu grație, închizând ușa cu aceleași mișcări discrete. În mijlocul camerei, contele Petrov o aștepta zâmbind.

- În cele din urmă ai sosit! îi spuse el.
- Da! șopti ea încercând să păstreze totuși o urmă de discreție.

Edna înaintă și, brusc, fără nici o reținere, îl îmbrățișă pe conte sărutându-l pasional. Mâinile acestuia urcară pe trupul femeii ușor până ajunseră sus, în dreptul acelor rodii fermecate pe care Edna și le afișa dezvelite provocator. Îi mângâie ușor sânii după care îi strânse puternic în mâini. Tot atunci o mușcă de gât pe femeie. Ea scoase un sunet senzual. Pieptul îi tresălta împins de dorința fierbinte ce îi învăluia întreg trupul. În secunda următoare hainele deveniră inutile. În consecință, începură să zboare prin încăperea dezvăluind de sub ele trupul provocator al femeii. Dorința ce-i cuprinsese era de nestăvilit, sălbatică și plină de magie.

Începând de acum, cei doi se întâlneau în fiecare zi pentru a se topi unul în brațele celuilalt. Se vedeau în cele mai diverse locuri, oriunde puteau beneficia de intimitate, de singurătate. Nu conta dacă era în conac sau nu. Tot ce conta era focul arzător pe care-l potoleau doar atunci când buzele li se uneau într-un sărut pătimaș. Adesea, Edna se furișă târziu în noapte, în camera contelui. Atunci părea că se întâmplă ceva cu adevărat magic. Trupul femeii dansa cu toate formele ei rotunde și provocatoare prin mătasea transparentă ce pica peste el mângâind-o. De fiecare dată când o vedea astfel, aproape dezbrăcată, acoperită doar de acea mătase fină, Zstasky simțea că tremură. Știa că nu s-ar fi putut abține nicicând de la o astfel de femeie.

- Nebunaticule! îi șopti ea în ureche mușcându-l gingaș.

Contele o îmbrățișă și coborî cu buzele sale ușor pe gât, apoi se cufundă în pieptul generos al femeii.

Afară luna trimitea raze argintii prin fereastră spre dormitorul celor doi amorezi, acompaniată de miile și miile de stele sclipitoare.

CAPITOLUL VII - Vigilenți pentru a nu deveni următoarea victimă

- Dragule, ce se întâmplă cu tine? Mă îngrijorezi! și Elsa privi nevinovată spre Asaf.

Acesta tăcu un moment, după care răspunse:

- Nu știu. Crede-mă că nici eu nu știu ce am. Poate este doar un moment nefast. Va trece. Sunt sigur.

- Dar deja durează de prea mult timp. Nu mai ai nicio noapte liniștită. De fiecare dată visezi urât și iar visezi urât și tot așa la nesfârșit. Poate ar trebui să mergi la părintele Monasse să-ți facă o slujbă, ceva...

- Da, poate.

- Mă sperii dragule, ceva se întâmplă cu tine.

De data aceasta, Asaf nu o mai aprobă. Știa și el că se întâmplă ceva, dar nu voia să accepte acel lucru. Era ceva ce ar fi speriat orice om din lumea asta. Normal că îl afectase. Dar tot nu înțelegea de ce atâtea coșmaruri. Bine. Acceptase o noapte, două, dar parcă în fiecare noapte era prea mult. Și pe deasupra, erau coșmaruri dintre cele mai groaznice. Își aminti de cel de noaptea trecută. Simți cum părul i se zbârlește. Imaginea aceluia copil ucis. Mama îngrozită care fără a putea scoate un sunet, urla doar din priviri. Gâtul ei sfârtecat... Creatura neagră, diformă, de o hidoșenie fără seamăn, și ferocitatea cu care mânca din cele două ființe... El asista neputincios.

- Poate doar am înnebunit! îi spuse el Elsei încercând să se descotorosească de imaginile macabre și să zâmbească.

Soția îl privi fără a înțelege nimic. Asaf o sărută. Ea, oftând, se cuibări la pieptul iubitului ca o pisică ce căuta mângâiere. Asaf începu să o mângâie pe păr picând din nou în noianul de gânduri ce îl asaltau în fiecare secundă.

„Pentru alții, desigur că aș fi nebun dacă le-aș spune. Însă mă întreb de ce eu și care este scopul? Nebun pentru toți cei din jur... chiar sună rău!” își spuse el în gând. „Chiar că este greu să știi numai tu ceva. Difil e să nu poți împărtăși ceva... Cel mai greu lucru pentru suflet. O adevărată piatră de moară acest secret.” Asaf oftă adânc.

În localitate, crimele se înmulțiseră. Toată lumea nu dezbătea alt subiect decât acesta. Supozițiile existau cu duiumul, dar se părea că, deocamdată, misterul crimelor va rămâne la fel de întunecat.

Peste tot se descoperea la câteva zile câte un nou cadavru. Același mod îngrozitor de a ucide, aceeași ferocitate se revărsa dinspre locul crimei. Cadavrul era mușcat, lipseau bucăți și organe din el, iar gâtul era rupt de niște dinți de oțel ce-l sfâșiaseră cu o poftă nebună.

Toată lumea era în alertă. Fiecare se temea să nu fie el următoarea victimă. De la o vreme, odată cu această explozie de crime, oamenii se temeau a mai merge singuri. Mai întotdeauna ieșeau în grup și se fereau a mai bate drumurile inutile. Seara se baricadau în case de parcă începuse un adevărat război și dacă i-ai fi privit îndeaproape pe acești oameni ai fi tras concluzia că somnul lor era unul iepuresc. Teama nu-i lăsa nici în somn.

Vigilenți. Întotdeauna vigilenți pentru a nu deveni următoarea victimă. Și totuși, în pofida acestor măsuri de precauție, numărul victimelor nu scădea. Se părea că e un ciclu ciudat. La trei patru zile o nouă victimă apărea. Orice măsuri ar fi existat, nu erau îndeajuns de bune. Se părea că ucigașul e frate cu diavolul sau poate e chiar acesta, pentru că prea putea face orice. Nimeni și nimic nu-l putea încetini din masacrul său.

Primarul Chaterleau Costa trimisese mai departe, superiorilor săi, situația regiunii. Era o situație fără precedent. Prefectul poliției din Paris trimisese în zonă câțiva anchetatori și chiar unul din ei sfârșise în ghearele criminalului. Efectivele de paznici fuseseră dublate și chiar triplate. Se pusese pe capul ucigașului o recompensă uriașă, însă în zadar. „E diavolul curat!” spuneau unii. „A venit Satana între noi ca să ne pedepsească!” răspundeau alții. Peste tot puteau fi auzite astfel de cuvinte înfiorătoare. Fiecare om trăia cu frica adânc cuibărită în sufletul său, rugându-se la Cel de Sus să nu fie el următorul pedepsit.

- Domnilor, spuse contele Petrov Zstasky plimbându-se prin cameră cu o mână ținută elegant la spate și cu cealaltă gesticulând, eu unul am mai asistat la astfel de situații. Știu cu ce avem de-a face și ce se întâmplă. Știu cine e acest nenorocit de criminal! și spuse ultima propoziție apăsător, cu un fel de furie.

Odată cu această remarcă, toți ochii se îndreptară curiosi spre el. Nimeni nu îndrăzni să scoată o vorbă. Pentru moment se părea că toată lumea așteaptă să fie rostit un nume, ca toată treaba aceasta să ia sfârșit. Însă în ciuda așteptărilor nu veni din partea lui Zstasky nici o astfel de informație.

- Acum un an mă aflam în părțile acelea dinspre capăt de lume, înspre ținuturile rusești, înspre Siberia, undeva într-o localitate numită Smirnîk. Ei bine, aceeași situație ca cea de aici s-a așternut asupra locuitorilor. Teroare, teroare și iar teroare. Acestea sunt cuvintele cu care se poate descrie acea situație, precum și prezenta. Bineînțeles nu a fost prima de acest gen la care am fost martor. O asemenea criză am întâmpinat mai demult în Transilvania. Aceeași durere și neputință. Însă, cu ajutorul meu, autoritățile au restabilit ordinea.

- Cum, domnule? izbucni curios primarul. Adică știi cine face asta? Cum? Adică cine?

Zstasky zâmbi întorcându-se cu fața spre cei aflați acolo.

- Dragii mei, în Europa și dincolo de hotarele ei a apărut un flagel. Ceva mai rău decât cea mai nenorocită boală de care aveți habar. Se extinde. Cucerește și ucide. Se întinde mai rău ca lăcustele. Și trebuie oprită! E vorba de vampiri, domnilor! Precum și de alte creaturi josnice!

Un murmur general se făcu auzit. Probabil, aceste afirmații, dacă ar fi fost făcute cu altă ocazie, s-ar fi auzit un râset general. Dar acum, în această situație de criză, chiar și cele mai ciudate ipoteze trebuiau analizate.

Observând efectul avut asupra oamenilor, contele continuă:

- Domnii mei, vă rog să tratați aceste cuvinte cu maximă seriozitate. Nu sunt simple povești. Întreaga viață mi-am dedicat-o stărpirii acestor creaturi. Asta sunt: un vânător de vampiri. Vă pot aduce câte dovezi vreți, dar cred că cea mai de preț e chiar garanția pe care o poate da pentru mine vechiul meu prieten, Asaf Montangue.

Iarăși se produse un murmur general. Primarul, de data aceasta, luă cuvântul.

- Domnule, ceea ce ne spuneți dumneavoastră ar putea fi catalogat ca ținând de domeniul fantasticului. Vampiri? Dacă am fi într-o altă ipostază, am fi de râsul copiilor! și primarul privi meditativ înspre conte și înspre ceilalți. În situația în care ne aflăm, orice teorie este binevenită, orice sprijin îl acceptăm fără nici o condiție.

Bucuros, Zstasky continua să-i privească pe cei din încăperea cu un fel de mulțumire sufletească. O lumină ciudată îi înflăcăra privirea. Primarul, cu mâinile împreunate, se întoarse spre ceilalți:

- Domnilor, sperăm că Cel de Sus ne va ajuta să depășim această criză. Sperăm că întreaga comunitate nu va mai trăi cu această frică zilnică de a fi următoarea victimă a acestui criminal. Și totuși, domnule, spuse primarul întorcându-se spre conte, pentru prima oară suntem nevoiți a crede așa ceva: vampiri?! Așteptăm o explicație, totuși!

Contele Zstasky înaintă spre centrul camerei, își lăsă ușor privirea spre podea, după care ridicând-o brusc spre cei din încăperea, le spuse cu un glas înghetăt:

- Domnii mei, după cum spuneam, am vânat aceste creaturi întreaga viață. Am ucis sute, zeci, sute, nici eu nu le mai știu numărul. Dar pentru mine un lucru e clar. Ceea ce se întâmplă în comunitatea dumneavoastră, în acest mic colț de rai aflat pe tărâmurile Franței, nu poate fi decât mâna unei singure ființe, cea de care v-am vorbit mai înainte: un vampir degenerat. Domnilor, întreaga Europă e cuprinsă de această boală necruțătoare, de această molimă ce nu poate fi eradicată. Și totuși, domnilor, ei au atâtea slăbiciuni, încât nici nu vă închipuiți. Plecând de la hrană, continuând cu somnul și toate celelalte. La ei totul este condiționat. Oamenii, în comparație cu ei, sunt niște zei, pe de o parte, spuse contele zâmbind de data aceasta. Pe de altă parte, și contele își luă o mină austeră, după cum spuneam, și ei sunt față de noi tot niște zei. Uneori noi suntem viermii, alteori ei. Nici nu vă imaginați ce puteri au aceste creaturi josnice. Dacă nu ne apărăm, dacă nu luăm măsurile convenite, vom ajunge în cele din urmă sclavii lor. Vom ajunge un fel de hambar de apovizionare pentru ei. Lumea noastră va fi o cămară în care ei își vor ține proviziile de hrană. Noi suntem pentru ei hrana. Noi nu reprezentăm în ochii lor decât hrană, hrană și plăcerea oferită de aceasta: sângele.

Toți îl priveau ca niște copii ascultători. Abia dacă mai răsuflau. Fiecare cetățean, fie că era nobil sau om de rând, om al legii sau simplu cetățean, în aceste clipe îl privea pe contele Zstasky ca pe un mesager al libertății lor, ca pe un profet.

Contele își duse mai departe expunerea:

- Domnilor, acest mârșav criminal se pare că s-a aciuiat în zona dumneavoastră și vrea să-și facă propria colonie. Oameni buni, el ucide, își face acoliți, după care se mută. Nu există nimic mai rău decât aceste creaturi. Imaginați-vă durerile prin care au trecut ființele ucise de aceștia. Imaginați-vă durerea pe care au simțit-o toți acești oameni în clipa în care au fost devorați, în clipa în care pielea le-a fost sfâșiată. Domnii mei, vampirii au ajuns să ucidă din plăcere. Aceștia sunt vampirii degenerați, cei care nu mai au de-a face cu neamul nobil din care se trag. Toate regulile sacre pe care un vampir din casta sa trebuie să le respecte au fost înlăturate, distruse. Acești vampiri degenerați și-au ucis chiar maeștrii, pe cei ce i-au creat, sau mai rău pe cei ce i-au născut. La fel cum noi pedepsim aspru crima comisă de copii asupra părinților, l-a fel s-a întâmplat și în neamul vampirilor. Dar se pare că ceva i-a corupt pe mulți dintre vampiri. Un fel de revoltă a generațiilor. Ceva corupt și mârșav a distrus echilibrul și a distrus o cultură, o civilizație ce dănuie de mii de ani. Pentru că ei există de la începuturile lumii. Și-au dezvoltat un set de reguli, norme cu ajutorul cărora au reușit să trăiască în umbră și datorită cărora omul a trăit în tihnă și nu a avut de-a face cu neamul vampirilor, cu mici excepții care au fost pedepsite fie de oameni, fie de vampiri. Două lumi diferite au reușit să coexiste fără probleme până ceva necunoscut a rupt echilibrul și cele două lumi s-au întrepătruns într-un mod tragic, dureros. Se pare că o parte din vampiri s-au revoltat. Mai marii lor, Marii Maeștri, care nu sunt altceva decât fondatorii acestei civilizații, niște monștri sacri datorită cărora a existat atâtea timp pace, nu au mai putut ține în frâu societatea lor. O parte din acești maeștri venerați ca niște zei altădată, au fost uciși acum. Alții s-au retras în diverse colțuri de lume văzând cum se destramă totul. Societatea vampirilor s-a destrămat făcând loc unor noi creaturi: vampirii degenerați. Acești criminali sadici cărora le face plăcere să ucidă fără încetare ființe umane. Ei sunt corupți până în măduva oaselor de o forță neagră și se pare mult prea puternică pentru a fi învinsă chiar și de Marii Maeștri și cei rămași fideli acestora. Astfel, vampirii degenerați cu început un război aprig de decimare a omenirii, această turmă de care nu au avut voie să se atingă atâtea sute de ani, și totodată un război împotriva propriilor semeni, împotriva celor care au rămas fideli ordinii și Marilor Maeștri. Pe scurt domnilor, odată cu această revoltă, lumea a devenit un haos. De atunci eu lupt fără încetare împotriva lor și nu o să am liniște până nu-i extermin pe toți sau atât cât Cel de Sus îmi va îngădui! și contele privi în sus făcându-și semnul crucii.

În clipa aceasta fiecare dintre cei prezenți simți un fior rece din cap până-n picioare.

- Onorabili cetățeni, continuă contele, începând de astăzi vom lupta împotriva acestor mârșave creaturi. Începând de astăzi va fi proclamată ziua libertății noastre, a oamenilor! Îi vom trimite pe acești demoni acolo unde le este locul. Domnilor, pe pământ nu este loc pentru noi și ei împreună. Pământul e doar pentru oameni. Începând de azi vom porni lupta împotriva lor, îi vom eradică, îi vom trimite acolo de unde au venit: în infern!

Contele pronunță această ultimă propoziție cu o voce atât de groasă, de puternică, încât toți ceilalți îl aprobară instinctiv și începură chiar să aplaude. Contele brusc făcu semn ca să se facă tăcere și toți îl ascultară. În aceste clipe era perceput ca un reformator, ca un adevărat salvator.

Ușile încăperii se deschiseră fiind împinse brutal. Un soldat intră în cameră și se îndreptă spre căpitanului său, șoptindu-i ceva. Căpitanul, drept ca în fața unui pluton, aduse la cunoștință celor din cameră ce se întâmplase.

- Domnii mei, a fost găsită o nouă victimă!

Un murmur general își făcu simțită prezența. O mină care exprima durerea, teama precum și alte sentimente adiacente se pogorî peste oameni. Tânărul soldat făcu o scurtă prezentare a situației. Același lucru. Nici o noutate. Un cadavru. Aceeași manieră de ucis îngrozitoare, aceeași sălbăcie, convergând toate spre același criminal sadic. De data aceasta fusese o tânără de abia șaisprezece ani, fata unui bogat negustor care în prezent era plecat cu treburi. Tatăl ei nici nu bănuia, săracul, ce i se întâmplase fiicei. La întoarcere îl va întâmpina doar doliul familiei și al întregii localități. Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui precum și de toți oamenii aceștia încercați de greutate.

Contele Zstasky înaintă înspre soldat, îl bătu pe umăr, după care, întorcându-se, spuse:

- Domnilor nu mai avem timp. Trebuie să acționăm. Vom făuri un plan și-l vom prinde pe acest mârșav criminal! după care se îndreptă spre uși și le închise.

În acea încăperea avea să fie pus la cale planul ce avea să ducă la eliberarea de sub tiranie a oamenilor. La domiciliul primarului Chaterleau Costa a fost pus la cale îndrăznețul plan ce avea drept scop exterminarea degeneraților și eliberarea cetățenilor din

ghearele nenorocirii ce îi cuprinsese.

Nimeni nu bănuise că în această încăpere se va produce o faptă îngrozitoare, tragică, ce avea să-l distrugă sufletește pe nobilul Chaterleau Costa. Nimeni nu știa că peste câteva zile, cu toate precauțiile luate, unul din copiii primarului avea să fie sfâșiat într-un mod îngrozitor chiar în mijlocul acestei încăperi. Se părea că prima bătălie fusese câștigată de acea creatură dornică de sânge. Durerea ce-l învăluia pe primar, precum și furia și dorința de a prinde cât mai rapid această creatură, erau nemărginite. O dată cu pierderea acestui copil de numai zece ani, primarul părea a fi pe marginea prăpastiei ce conducea lent spre neantul nebuniei.

CAPITOLUL VIII - Asdomeratos era sinonim cu corupția supremă, cu distrugerea.

Ajunși acasă, Asaf și Petrov pătruseră în sufragerie unde serviră o cafea.

- Dumnezeule... Petrov, chiar crezi că avem de-a face cu un astfel de monstru?

- Da, dragul meu camarad. Un astfel de monstru, poate chiar mai mulți, bântuie prin vecinătăți și își fac de cap.

- Dumnezeule, și când mă gândesc ce liniștită era zona aceasta și acum, dintr-o dată, să se abată asupra ei o asemenea grozăvie.

Chiar nu-mi vine să cred! și își sprijini fruntea în palme.

- Da, dragul meu, îi replică Zstasky. Într-adevăr e o mare nenorocire, dar stai liniștit. După cum am spus de atâtea ori, eu am trecut prin astfel de situații, încât pentru mine au devenit ceva banal.

- Totuși nu-mi vine să cred. Și dacă... ?

- Și dacă ce? continuă contele.

- Dacă se întâmplă o nenorocire chiar în casa aceasta? Dacă dintr-o dată, tragicul se oprește deasupra ei învăluindu-ne în doliu? Doamne ferește! spuse el și se lăsă pe scaun oftând îngrijorat.

Contele îl privi cu oarecare duioșie și îl îmbărbătă:

- Stai liniștit prietene. Vom rezolva situația chiar mai repede decât te aștepti! și îi zâmbi călduros.

Asaf privi spre conte și încercă să împrumute o părțică din acest optimism al lui, dar își dădu seama că era să facă o greșală de neiertat și își opri pornirile firii sale, naturii sale sălbătice căreia i se făcuse poftă să muște din sufletul unei ființe. Simți o durere ciudată în el și tâmpile îi zvâcniră dureros. Ah! Reușise să-și înfrâneze sălbăticia ce zăcea în el. Reușise să treacă peste setea subită de energie ce-o simțea și pe care o putea potoli doar înfruptându-se liber din energia ce o dețineau cei din jur.

Mulțumit de el, Asaf oftă liniștit pentru ceea ce făcuse. Privind spre Petrov îi spuse:

- Un gând nebun mă sperie. Dacă...

Contele presimțind ce avea să spună îl întrerupse rapid:

- Nici să nu te gândești la așa ceva, camarade. Sunt aici și totul se va rezolva mult mai rapid decât ar fi trebuit.

- Da, dar mă gândesc să plecăm, să părăsim blestemăția asta de zonă. Să mergem la Paris. Putem sta acolo până se rezolvă situația. Dacă nu se rezolvă, asta e... ne mutăm definitiv. Nu pot risca degeaba. Știi cât țin la Elsa!

Contele dădu afirmativ din cap.

- Da, pe undeva ai dreptate și tu, dar totuși gândește-te. Fugi de un pericol ca să dai de altele. Dacă și la Paris se întâmplă alte lucruri? Eu îți propun să rămânem, să luptăm și din moment ce mă ai pe mine aici, cred că pericolul e foarte mic. Voi apăra casa asta ca și cum ar fi a mea, și pe toți membrii ei ca și cum ar fi rudele mele. Îți promit! spuse Zstasky. Începând din clipa următoare vom pune în aplicare tot ce am stabilit și va fi imposibil ca un astfel de monstru să se apropie. Crede-mă. Știu ce spun! Îți promit că Elsa va rămâne vie și nevătămată. Ai încredere în mine!

- Mersi, prietene. Ești un adevărat frate pentru mine. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

- Mă simt onorat de vorbele tale, îi replică Petrov Zstasky.

- Știi cât de mult țin la Elsa, știi că ea reprezintă totul. Pentru ea aș face orice. Aș renunța la orice, doar pentru ea. Ea e mai presus de ființa mea.

- Știu prietene, știu ce spui.

Discuția lor fu întreruptă de chiar persoana despre care se vorbea. Elsa, îngrijorată, înaintă spre Asaf și-l strânse în brațe, sărutându-l duios. El o privi calm.

După Elsa pătrunse în cameră și Alfonso împreună cu soția sa, Edna. Îngrijorată, Edna înaintă spre conte și-l strânse de mână trădând prea mult din relația lor prin această faptă.

- Dragul meu conte, este totul în regulă? Ce s-a întâmplat? Am auzit niște vești rele. Slujitorii ne-au povestit fragmente, nici ei nu știau prea multe.

Contele îi acoperi discret mâna cu a sa într-un gest de prietenie, spunându-i să se liniștească și făcându-i semn din priviri să se îndepărteze, dându-i de înțeles că trădează prea mult ceea ce e între ei. Edna realizează acest lucru și se retrase, dar îngrijorarea îi rămase întipărită pe față. Nimeni nu dădu prea mare atenție acestei scene.

Toți erau în sufragerie discutând pe tema nenorocirilor. Se cereau detalii, informații. Contele era singurul care deținea așa ceva. El le explică ce măsuri trebuie să ia, le explică cum trebuie să zăvorâte ferestre, uși, cum trebuie să așeze diferite metale și alimente, printre care și celebrul usturoi. Contele însuși le arată un semn ciudat pe o hârtie, ce trebuia așezat deasupra geamurilor, ușilor, deasupra oricărui spațiu ce putea fi folosit ca orificiu de pătrundere în casă.

După ce-i îndrumă în tot ceea ce aveau de făcut, contele le ceru scuze, împreună cu permisiunea de a se retrage. Era mult prea obosit pentru a mai continua cu masa și cu toate celelalte, precum era obiceiul. Toți aprobă, considerând că e normal așa ceva, după toate cele prin care trecuseră. Era normal ca acel om să se retragă în spațiul său intim, în dormitor, unde să-și recapete odihna și liniștea de care avea nevoie. În fapt, el era unica speranță a acelei comunități, unicul îndrumător înspre salvarea lor.

Lumea vampirilor, acea societate secretă despre care majoritatea oamenilor habar nu aveau și despre care unii știau poate prea puține, alții poate doar minciuni, înfloritură, suferise în ultima vreme o lovitură grea. În sânul ei se produsese o fisură atât de puternică încât orice încercări de reparare, de înlăturare a acestei situații ce eroda bazele unei lumi antice, fuseseră în van. Nimic nu se mai putea face. Societatea aceasta ce exista de la începutul lumii, clădită pe reguli stricte, având o conduită ce se încadra într-un anumit tipar, nu mai putea fi salvată. Era sortită pierzaniei.

Vechea societate a vampirilor fusese întemeiată de cei care se intitulaseră Marii Maeștri, în număr de optsprezece de astfel de creaturi. Ei pusese bazele acestei lumi după ce constataseră că haosul nu poate aduce nimic bun, decât pieirea lor și a oamenilor. Astfel, acești optsprezece Marii Maeștri, Vampiri-Primi, au hotărât crearea propriei lor societăți. Nu putea fi asemănată cu nimic de

pe pământ. Aceasta trăia după reguli stricte și clare. Oamenii aveau lumea lor, vampirii pe a lor. Acest echilibru nu trebuia stricat, nu trebuia distrus. Faptul că existau excepții, că vampirii își făceau apariția și îngrozeau anumite locuri, nu atingea structura lumii secrete. Întotdeauna, Marii Maeștri își trimiteau gărzile lor spre a restabili echilibrul. Cei ce părăsiseră litera legii erau exterminați. Li se aplica pedeapsa capitală. Astfel, veacuri întregi cele două lumi au existat în paralel: lumea vampirilor, a ființelor ce se hrăneau cu sângele dător de viață, și lumea acelor creaturi simple, numite oameni.

După cum spuneam, în ultimii ani se produsese anumite fenomene inexplicabile în această societate mistică. Pilonii ce susțineau întreaga civilizație începuseră să fie sfărâmați unul câte unul.

La un moment dat, a avut loc o răzvrătire a miilor de vampiri care alcătuiau această lume și s-au împărțit în două tabere: cei care susțineau vechea lege și pe Marii Maeștri și cei care susțineau noua ordine, cea a haosului, cea în care doar ei trebuiau să fie stăpânii, conducătorii pământului.

Marii Maeștri au fost nevoiți să se retragă din fața furiei miilor de astfel de creaturi care parcă înnebunite, cu mințile pierdute de o corupție nemăiîntâlnită, de un spirit malefic care avusese asupra lor o astfel de tărie inexplicabilă. Din cei optsprezece Marii Maeștri, jumătate fuseseră uciși atunci când izbucnise această revoluție. Pe parcursul lunilor au fost vânați, uciși, trădați de apropiații lor, încât în prezent mai rămăseseră trei sau patru Marii Maeștri. Nici acest lucru nu era sigur. Se bănuia că de fapt totul ar fi o minciună, că de fapt nu ar mai exista niciun maestru.

Cel care condusese această revoltă a vampirilor, această mișcare a lor, rămăsese necunoscut. Era o creatură ce deținea o forță uriașă, ce deținea un artefact cu ajutorul căruia manipulasă miile de astfel de vampiri și cu care-i transformase în niște creaturi degenerate, pline de ură, cu mințile răvășite și dornice doar de crimă.

Acest monstru despre care se vorbea în termeni destul de evazivi, reușise să fure mințile acestor ființe.

Marii Maeștri luptaseră sperând să readucă ordinea, să înlăture haosul. Fusesse imposibil în fața unei puteri mult prea mari, în fața unei puteri puse în slujba răului cu atâta dibăcie. Din zecile de mii de vampiri, doar o mică fracțiune rămăseseră incoruptibili, intangibili în fața puterilor demonului. Rămăseseră fideli legii și Marilor Maeștri.

Creatura ce produsese această ruptură în societatea vampirilor, era un demon, un monstru fără de asemănare, unic pe această lume, născut din nu se știe ce sau cum, plin doar de dorința de a fi unicul stăpân al acestei lumi, dar nu mai înainte de a fi dominată de haos și teroare. Dorea o lume în care el să se instaleze cu puteri depline. Dorea o lume care să fie pregătită dinainte pentru el de acești vampiri degenerați. El se dorea zeu al acestor ținuturi. Zeul unei noi lumi.

Această creatură dorea să extermină atât oamenii, cât și pe vampirii adoratori ai vechii ordini. Țelul principal era distrugerea tuturor Marilor Maeștri, cei care-i mai păstrau uniți pe aceia care încă mai sperau la o reinstalare a legii.

Acest demon care-și făcea apariția în diverse zone atunci când se așteptau mai puțin, se autointitulase Asdomeratos și se pretindea conducătorul noii lumi ce avea să-o clădească după propriile plăceri, asemenea unui demiurg.

Societatea vampirilor trecuse prin faze care o distruseseră și care nici nu puteau fi concepute mai înainte de apariția lui Asdomeratos. Fiii își trădaseră părinții, îi ucisese pe cei care i-au creat și le-au dat viață eternă, pe cei care i-au hrănit cu propriul sânge pentru asta. Această societate clădită pe încredere și onoare fusese zdruncinată din temelii de o corupție nemăiîntâlnită. Asdomeratos era sinonim cu corupția supremă, cu distrugerea. Toate virtuțile, tot ce însemna drept și onorabil, fusese decimat, înlăturat.

Se știe cum unul dintre Marii Maeștri fusese ucis fără milă de proprii fii. Doi la număr, își împărțiseră sarcina între ei. Unul îl ținuse, iar celălalt, fără nici o reținere, îl sfâșiasă. Până să-și piardă suflarea, cel care-l ținea de la spate și-a înfipt atât de puternic mâna în propriul părinte, încât bătrâna coloană ce susținuse acel trup a fost sfărâmată și smulsă. Apoi l-au golit de sânge și l-au aruncat în flăcări.

Această scenă a fost răspândită cu mare mândrie și a devenit un exemplu pentru ceea ce înseamnă forța și noua lume.

Se pare că Marii Maeștri dezvăluiseră ceva foarte important. O știre ce ținea în viață speranța pentru cei năpăstuiți. Există încă ceva pe lume ce poate răsturna total situația. Se pare că Asdomeratos considera aceste spuse extrem de importante. Credea cu tărie că acel ceva există și cerea mereu detalii, informații de la maeștrii capturați înainte de a-i ucide. Se putea citi teama care licărea în interiorul acestei creaturi. Se temea de secretul pe care Marii Maeștri îl dețineau.

Într-adevăr, printre înalții vampiri se zvonea că Marii Maeștri ar fi doar paravanul în spatele căruia s-ar ascunde cu adevărat conducătorul societății vampirilor. Însă nimeni nu știa cu siguranță dacă acest lucru era adevărat. Acest conducător suprem, dacă exista, trăia într-o lume numai a lui, într-o lume în care nimeni și nimic nu-l putea atinge. El dăruia acel suflu magic ce ținuse în viață atâta timp structura lumii vampirilor. El era ocrotitorul lor, zeul lor.

Cel de al cincisprezecelea Mare Maestru, în urma chinurilor și uciderii rând pe rând a membrilor familiei sale, nu rezistase tentației de a supraviețui, de a i se oferi viața. Dezvăluisese acest secret. Recunoscuse că exista un Observator Suprem, un vampir fără seamăn pe această lume, o creatură care prin natura și spiritul său era unică. El era desăvârșit, era mai presus de orice însemna materie. Acest Observator trăia în afara societății vampirilor, nimeni nu avea contact cu el și el era cel care transmitea prin intermediul Marilor Maeștri un val de energie asupra celorlalți vampiri.

Observatorul Suprem, din spusele Marelui Maestru, deținea puteri inimaginabile. Putea ucide oricând fără să atingă un vampir sau om; era capabil de orice. Și tocmai de aceea se ascunsese, fiind supus unui proces de pierdere temporară a memoriei. Uitase de propria condiție. Uitase de el. El făcea parte din itele mult mai încurcate ale unui plan pus la cale de destin, de soartă sau cum s-o numi.

Marii Maeștri știau de el, însă nimeni nu putea cunoaște unde anume se află Observatorul Suprem. Nimeni nu putea să-l atingă, nimeni nu putea să-l vadă. El era un simplu om care dacă ar fi murit, în clipa următoare ar fi renăscut cu aceleași puteri uriașe. El reprezenta ciclul viață-moarte. Murea spre a se naște și se naștea spre a ocroti din umbră o lume ascunsă, o lume a vampirilor. Părea a fi un fel de gardian din timpuri străvechi așezat lângă un obiectiv.

Asdomeratos, primind confirmarea acestui fapt, a fost cuprins de o furie nemărginită mai ales că nimeni nu știa cum să ajungă la acest Observator Suprem.

Asdomeratos reușise prin coruperea membrilor societății vampirilor să facă primul pas spre cucerirea lumii și instaurarea unei umbre.

Se părea că un singur lucru îl mai putea stânjeni. Acest Observator Suprem care oricând se putea trezi din somnul său pentru a readuce echilibrul celor două lumi. Acest Observator în orice moment putea să-și deschidă ochii minții pentru a lupta pentru ceea ce el considera că trebuie menținut sau mai bine zis pentru ceea ce fusese creat a păzi. Un plan ce nu trebuia modificat. Un plan ce trebuia menținut nealterat.

CAPITOLUL IX - Infernul își deschisese porțile descătușând creaturile sale

Asaf, retras în dormitorul său, adormise împreună cu Elsa. În mod inevitabil știa că și în această noapte, la fel ca în toate cele de până acum, avea să se confrunte cu un coșmar. Coșmarurile deveniseră pentru el un mod de viață. Dacă nu ar fi fost în fiecare noapte câte un coșmar, probabil că le-ar fi simțit lipsa. În lipsa lor, ca de altfel și în prezența lor, nu ar fi reușit să adoarmă. Din aceste închipuiri întunecate ale minții ce sperie orice om, făcându-l să tresară din adâncurile sale, Asaf făcuse altceva. O pasiune împotriva voinței sale. În fond, nu putea să aleagă dacă să le păstreze sau nu. Ele aveau propria voință. Apăreau singure, fără a fi dorite.

În această noapte, ca de obicei, veni și rândul acelor închipuiri fantomatice. Se făcea de data aceasta că Asaf umbla printr-o curte imensă, în stânga având o clădire înaltă, cu două etaje. Umbla însoțit de o tânără. Nu putea să deslușească cine era. Însă după sentimentele pe care le nutrea față de ea, bănuia că era Elsa. Era un sentiment ciudat să nutrești iubire pentru cineva în vis.

Simțea că este încătușat și nu se poate exprima. Simțea că persoana de lângă el nu este decât o umbră care nu poate simți ceea ce el exprimă. Simțea pe lângă această iubire și un sentiment de adâncă durere. Înaintând alături de această umbră, în jurul său se ivi semi întunericul. Clădirea, de asemenea, fu cuprinsă de acea perdeă întunecată. Tânăra din dreapta lui dispăruse. Acea clădire înaltă, dintr-o dată o văzu îmbrăcată în niște drugi uriași de fier ce păreau de neclintit. Aceste zăbrele de fier ce îmbrăcau clădirea de sus până jos, păreau atât de vechi, cuprinse de rugină, roase de timp, și totuși indestructibile.

Asaf se trezi în acea clădire. Același întuneric predomina peste tot. Simțea până în măduva oaselor întunericul și umezeala aceluia spațiu. Totul era rece. Era asemenea unei carcere.

În clipa următoare se trezi întins pe podea, încolăcit cu mâinile la piept și cu genunchii strânși. Încerca să scape de acel frig, de acea umezeală care îi pătrundeau până-n suflet. În spatele său, întorcându-și privirea, zări niște zale uriașe, niște lanțuri mari cât el. Dintr-o dată, se simți atât de mic... În acel spațiu în care plutea mirosul de mușchi umezit, simți cum îl cuprinde cu brațele ei, frica. Curând această frică se transformă într-o plăcere odioasă. Îi plăcea să stea chircit pe podea, să simtă metalul rece ros de timp, acele zale uriașe care-l închiseseră parcă pentru veșnicie acolo.

Dintr-o dată, totul se transformă. Acel întuneric fu spulberat de o lumină orbitoare. Se părea că în noaptea aceasta, Asaf avea să viseze ceva ce mai cunoscuse atunci când era mic. Aceeași reverie, cu aceeași lumină care te ardea.

Stătea în picioare de data aceasta. Privi în sus și simți cum acea lumină îl pătrunde. Tot întunericul de mai înainte și umezeala au dispărut într-o clipă. Totul era doar lumină. Plutea într-o lumină de o intensitate arzătoare. Încercă să deschidă privirea, dar ochii îl dureau. Dimprejurul său, o voce îl întâmpină, spunându-i un singur cuvânt. Un nume. Unul care în mod cert îi era destinat lui. Un nume care-l reprezenta. Prima dată nu-l înțelese, însă acest cuvânt se repetă puternic, încă o dată și încă o dată, până când Asaf pricepu: Derxxen.

Asaf întredeschise ochii în pofida durerii ce îl asalta. În acea lumină văzu un semn întunecat, un semn ce i se întipări atât de puternic în minte, încât nu putea să-l mai uite niciodată.

Tot acest ciudat vis se sfârși cu o durere imensă, arzătoare pentru ochi. Asaf tresări din somn și își duse instinctiv mâinile la ochii întredeschiși. Încă îl mai dureau.

În creier încă se simțeau reminiscențele aceluia vis ciudat: „Derxxen, Derxxen, Derxxen,” însoțit de imaginea aceluia semn întortocheat și care lui nu-i spunea nimic.

Observă că Elsa nu se trezise. Era bucuros pentru că nu-i plăcea s-o vadă pe scumpa lui soție cum își făcea griji în fiecare noapte, atunci când el avea toate aceste plâsmuiri ciudate. Ridicându-se din pat, se îndreptă spre fereastră. Pe cer, stelele sclipeau cu miile. Luna era de-o strălucire orbitoare, asemenea unei perle uriașe. Privi către acel magnific tablou și rămase cu gândurile suspendate într-o lume la fel de magică.

Repetă acel nume în gând. Îi suna atât de cunoscut.

În acea noapte, sub razele argintii ale lunii, totul era vizibil... întreaga curte, cu părculețul, cu pomii. În depărtare se zăreau colinele luminate de astrul ceresc. La un moment dat, privind în curte, zări o siluetă întunecată. Privirea îi deveni ageră și mintea începu să se chestioneze cu privire la acea apariție. Își dădu seama că nu putea să fie decât un răufăcător sau acel ceva de care se temea lumea.

Se întoarse și privi înspre soția sa. Aceasta dormea profund. Avea un somn atât de liniștit, încât Asaf se simți cuprins de mulțumire.

Se îndreptă spre ușă și părăsi camera. Pe hol deschise ușile unei vitrine din care luă cu rezeziune două revolve.

După ce se înarmă, se îndreptă spre dormitorul contelui Zstasky, aflat în dreapta. Pătrunse ușor și observă că în pat nu este nimeni.

„Probabil a zărit același lucru ca și mine”, își zise Asaf și se grăbi să iasă din cameră.

Știa că în dormitorul lui, acea creatură nu avea cum să pătrundă. Petrov îl asigurase de acest lucru. La fiecare geam exista pus un șirag de usturoi și de asemenea era atârnat un semn ciudat, desenat pe o foaie. Aceleași lucruri atârnavă și deasupra ușilor, precum și de jur împrejurul patului. După cum contele îl asigurase, dormitorul era infailibil. În acea cameră creatura nu putea pătrunde sub nici un chip. Știindu-și soția în siguranță, Asaf se pregăti să coboare la parter pentru a se întâlni cu contele și împreună să-i vină de hac acelei creaturi.

În mod sigur, după ceea ce observase el pe geamul dormitorului, respectiva umbră se îndreptă spre ușa din spatele conacului.

Asaf, cu rezeziune, se îndreptă spre același loc. Străbătu coridoarele și ajunse la intrarea din spate a casei. Inima îi tresări și dintr-o dată privi în toate părțile cu disperare. Ușa din spate era deschisă. Într-un moment, văzând că nu e nimeni pe cele două holuri, nici în stânga, nici în dreapta, se gândi că poate contele ieșise afară să dea piept cu creatura. Împins de acest gând, Asaf deschise ușa de tot și părăsi și el clădirea, dar nu apucă să facă câțiva pași pe trepte căci înăuntru auzi un zgomot puternic. În secunda următoare, prin fereastra de la dormitorul slujitorilor, un scaun zbură cu violență. Cu puterile înzecite, făcu un salt vijelios, pătrunse pe ușă și făcu stânga pe coridorul ce ducea spre acea cameră. Aici, de asemenea, ușa era întredeschisă. Pătrunse. Înăuntru era tânăra bucătăreasă întinsă pe jos, într-o baltă de sânge. Îngrozit, Asaf vru să se întoarcă, dar o lovitură puternică îl trânti jos peste cadavrul nefericitei.

Își reveni în câteva minute și realizează că era plin de acel sânge ce încă mai era calduț. Simți o senzație de greață. Se ridică de peste cadavru și încercând să-și recapete tăria de sine, se uită prin cameră, cercetând-o. Nu mai era nimeni, doar el și cadavrul. Gândul îi

zbură către Elsa. O groază nebună îl sfâșie. „Dacă totuși? Dar nu, contele a zis că e imposibil...” În această clipă o luptă violentă se dădea între el și ideea că acea creatură ar putea pătrunde în dormitorul său. Dar încă spera în ideea insuflată de prietenul său Petrov, că dormitorul reprezenta un spațiu de nepătruns pentru acea ființă.

Cu toate acestea, mânat de un sentiment confuz ce îmbina furia, durerea, groaza, Asaf o zbughi pe ușă și alergând cu sufletul la gură pe coridoare, ajunse în sfârșit la etaj. Pătrunse tremurând în dormitor, având răsuflarea întretăiată. Ochii i se îndreptară spre pat. Pentru o fracțiune de secundă tremură de bucurie. Răsufă ușurat văzând-o pe Elsa în aceeași poziție, dormind liniștită. Răsufând greoi se îndreptă înspre ea. Pică în genunchi la marginea patului și își sprijini fruntea de saltea. Închise ochii și mulțumi Celui de Sus pentru că soția lui era întreagă.

În clipa următoare sângele îi îngheță în vene. Pe frunte îl atinse un lichid cald. Simți cum inima îi sare din piept, cum tot sângele e pompat în corp cu o presiune nemaîntâlnită.

Ridică privirile înspre Elsa. De sub corpul ei, o pată roșatică începuse să se întindă în tot patul. Sânge. Acest cuvânt îl făcu pe Asaf să înnebunească. Priveliștea oferită în acea clipă de razele lunii avu menirea de a-i lua mințile. Sări în picioare. O smulse pe Elsa din pat, însă în zadar. Trupul îi era lipsit de vlagă. Femeia fusese ucisă. Avea gâtul sfâșiat. Pântecul trăda aceeași rană. În încercarea zadarnică de a o readuce la viață, Asaf nu reuși altceva decât să se umple pe față, pe mâini, pe haine cu sângele acesteia.

Simțea că odată cu această descoperire totul se stinsese pentru el. Îi venea să moară acolo peste acel trup neînsuflețit. Tragica situație îl făcuse ca într-o clipă să trăiască sentimente și stări devastatoare. Totul era pierdut pentru el. Simțea că lumea și viața pieriseră. Nimic nu mai există pe acest pământ. Ura lumea. Se ura pe el. Își dorea acum propria-i moarte.

Sângele ființei iubite îl învăluia, sufocându-l. Îl simțea pe buze, în nări, în ochi. Săruta cadavrul plângând. Sufletul îi sângera. Dorea să sfârșească și el acolo, cu ea în brațe. Veșnic îndrăgostiți. Eterni. Pentru totdeauna doar ei, învăluiți în mantia iubirii.

Un strigăt de furie izbucni. Toată acea tăcere fu sfâșiată de urlul omului căruia îi murise sufletul chiar în fața privirilor sale. Nimic nu putea fi mai tragic decât această scenă. Sânge. Moarte. Lacrimi. Iubire. Durere. Toate se împerecheau dând naștere la ceva unic, înfricoșător.

Asaf gemea ținând în brațe trupul Elsei. Se legăna ușor, fiind cuprins de o stare de delir.

Se părea că el murise și ajunsese în iad, sortit pe veșnicie durerii.

Asaf fu incapabil să audă zgomotele terifiante care izbucniră în casă, strigăte și hărmălaie de nedescris. Se părea că zeci de oameni năvăliseră acolo. Urlau. Strigau înfuriați. Ușa dormitorului fu împinsă de mai multe mâini.

Cei care pătrunseseră erau jandarmii. Îl văzură pe Asaf plin de sânge, cu privirile răvășite, cu un rânjet animalic. Acesta îi respinse cu brutalitate, mai mult mârâind înspre ei. În acea clipă, jandarmii îl înșfăcară cu brutalitate și el se zbatu cu o forță nemaîntâlnită. Îi împinse în lături, îi mușcă, iar în cele din urmă cedă, cel puțin pentru moment sub loviturile lor. În câteva clipe după această fază, Asaf reuși să sară în picioare mânat de o energie uriașă.

Privi spre unul dintre jandarmi și acesta începu brusc să tremure. Tot corpul îi părea cuprins de frisoane îngrozitoare, pentru ca peste o clipă să se prăbușească fără vlagă pe podea.

Asaf se îndreptă spre ceilalți doi care în câteva secunde avură aceeași soartă ciudată. La o simplă atingere a lui, unul dintre cei care îl înconjurau pică secerat de o forță nevăzută.

Asaf se îndreptă spre ușă croindu-și drum cu ușurință printre cei de față.

În ușă dădu față în față cu Petrov care sosise în ultima clipă, nefiind martor la cele întâmplate. Pentru o clipă se priviră fix în ochi. Acest scurt interval păru pentru Asaf o eternitate. Îl văzu pe vechiul său prieten și simți că lui nu îi poate aplica același tratament ca celorlalți. Cu toate acestea, simți un imbold ciudat de a se descotorosi și de el, însă nu putu face acest lucru. Și cu toate acestea, Petrov părea a fi altul decât cel pe care-l știuse până acum. O sursă de energie ciudată îl învăluia. Ceva inuman. Poate în altă situație Asaf ar fi perceput faptele altfel, însă acum...

Dădu să plece vrând să-l ocolească pe Zstasky.

- Îmi pare rău! și acestea fură ultimele cuvinte pe care le auzi din gura contelui, pentru că se prăbuși instantaneu sub impactul unei lovituri neașteptate.

Scena fusese povestită și răspovestită în întreaga localitate. Toată lumea știa acum că la intrarea în cameră, Asaf era cu victima în brațe și cei ce intraseră îl văzuseră cum își ridicase fața dinspre gâtul victimei și întregul chip al lui era mânjit de sângele acesteia. Nu mai încăpea îndoială că săvârșise odiosul eveniment. În plus se mai adăugau și acele acțiuni ale lui asupra oamenilor, care pur și simplu nu puteau fi comise de o ființă umană normală. Totul căpătase un iz de basm, de povestire fantastică.

La toate acestea se adăugaseră însă și alte fapte și mărturii ce tindeau a complica și mai mult situația lui Asaf.

În clipa în care el intrase vijelios în camera slujitoarei, din colțul celălalt al holului, prin ușa întredeschisă, unul dintre servitori îl zărise. Îl văzuse intrând și ieșind apoi plin de sânge, alergând ca un nebun pe holuri. Această mărturie avu menirea de a-l învinovăți și mai mult pe Asaf Montangue.

Contele Zstasky refuză să afirme pentru moment orice în legătură cu această situație.

Urma ca în cel mai scurt timp posibil să aibă loc judecarea și pedepsirea lui Asaf, mai mult ca sigur urmând a primi pedeapsa capitală.

Asaf zăcea într-o celulă întunecată, umedă, părând a fi o parte din coșmarurile ce-i bântuiau nopțile. În acea celulă, lanțuri grele prinse de mâini și picioare îl ferecau parcă pentru veșnicie. Simțea că sufletul i se spulberă.

În permanență celula îi era păzită. Iar ca o măsură de precauție, paznicii nu aveau asupra lor cheile temniței.

Știa că putea să-i omoare pe cei doi paznici de pe hol într-o clipită. O singură privire îndreptată înspre ei și era de ajuns ca aceștia să părăsească lumea. Dar nu avea de gând să acționeze astfel. Nu avea nici o vină cei doi. Singura vină era a celui care îi furase viața. Era vina criminalului, a celui ce i-o luase pe Elsa. Dar va plăti pentru necugetarea lui. Îl va găsi și o va răzbuna pe soția lui. Acum, acesta îi era singurul scop în viață. Să răzbune moartea soției.

Dar cum să scape din temniță, din acest beci aflat în străfundurile pământului? Nu avea puterea necesară să rupă acele metale, să treacă de ziduri nici atât. În minte îi apăreau zeci de idei, dar toate i se păreau apoi imposibile.

La un moment dat, ușa de pe capătul culoarului zdrăngăni puternic și se deschise. Pe ușă își făcu apariția un chip cunoscut. Era Jiboux, servitorul său credincios. Însoțit de un temnicer, înaintă spre celula lui Asaf.

- Stăpâne! îi spuse Jiboux.

Asaf îl privi cu ochii săi parcă lipsiți de viață. Se ridică în picioare și veni spre ușa zăbreliță.

- Da, Jiboux. Spune, tu mi-ai mai rămas. Nu-i așa? și ochii cereau un răspuns afirmativ, cerșeau practic.

Servitorul îl privi neputincios și în minte își dădu seama că stăpânul său avea dreptate. Era singur acum. Alfonso și Edna se întorseseră împotriva lui. Din rude, deveniseră acuzatori. Jiboux, într-adevăr, era singurul suflet rămas lui Asaf.

Jiboux îi confirmă din cap că avea dreptate. Nu putu vorbi. Asaf îl întrebă:

- Ce-i cu tine aici? De ce ai venit?

Slujitorul îl privi și nu reuși decât să spună din nou pe un ton jos:

- Stăpâne! și în glasul său se simți durerea și compătimirea pentru cel de dincolo de ușa ferecată.

Privind peste umăr, Jiboux se asigură că paznicii erau la o distanță destul de mare pentru a nu fi auzit. Își aplecă chipul spre ușa și murmură:

- Stăpâne, poți să-i... să-i faci... știi... să le faci ceva? și privi curios spre Asaf, arătându-i discret pe temniceri.

Asaf uimit, vru să întrebe de ce, dar nu o făcu. Simți că trebuie să aibă încredere în acest om care-l slujise dintotdeauna, care-i fusese mereu aproape și nu ieșise niciodată din cuvântul său.

În câteva secunde cei trei soldați se prăbușiră ca secerați de o mână nevăzută. Jiboux simți un fior rece străbătându-i coloana odată cu această scenă, dar alungă repede senzația. Încă nu era obișnuit ca stăpânul său să poată să facă așa ceva. De fapt, chiar simțea un pic de groază în fața acestei măreții a stăpânului său.

Jiboux ținea sincer la tânăr și de aceea venise aici să-l salveze. Era stăpânul său indiferent de puterile pe care le avea sau nu.

- Perfect, stăpâne! spuse Jiboux și căutându-se repede în buzunare scoase un borcan în care mai mult ca sigur se afla praf de pușcă.

Scotând din buzunarul celălalt un fel de cutiuță rotundă și ascuțită spre un capăt, un fel de pâlnie, turnă în broasca cheii destul de mult praf. Atârând un fitil mic de gaură, îl aprinse. Peste câteva secunde o bubuitură destul de puternică rupse acea tăcere, sfâșiind-o ca pe o pânză.

Ușa era acum deschisă. Avură aceeași soartă și lanțurile.

Asaf ieși în grabă din celulă.

- Mulțumesc, Jiboux. N-o să uit niciodată.

- Stăpâne, sunt omul tău, știi asta. Te voi urma chiar și dincolo de moarte!

Asaf îl bătu pe umăr privindu-l în ochi cu mulțumire.

- Să mergem, Jiboux!

Cei doi părăsiră culoarul și se îndreptară spre restul clădirii. Asaf fu nevoit să-și pună în aplicare puterile de mai multe ori. Întâlniră mai mulți gardieni și în mod necesar trebui să-i lovească cu acea palmă nevăzută, cu acea energie a sa, aruncându-i într-un profund somn din care aveau să iasă teferi după un timp.

Părăsind temnițele orașului, cei doi răsuflară ușurați. Ajungând pe o stradă lăturalnică și întunecată a orașului, Jiboux spuse:

- Stăpâne, am adunat ceva bani, haine și doi cai. Îi am într-un loc sigur. Ne așteaptă pentru a ne îndrepta spre zone sigure, să scăpăm de aici. Nu mai avem ce face în locul ăsta.

Asaf rămase pe gânduri. Întru-câtva Jiboux avea dreptate. Dar rămânea cealaltă problemă: ucigașul. Trebuia să-l descopere.

- Pentru moment, spuse tânărul, da, e o idee bună. Vom vedea. Să mergem. Să ne îndreptăm spre locul unde le-ai ascuns. Vom hotărî apoi ce e de făcut.

Ajungând la marginea orașului, se apropiară de un grajd părăsit. Asaf descoperi că servitorul său se îngrijise de toate. Se găsea mâncare, erau haine, caii, precum și banii de care vorbise Jiboux.

După ce înfulecă ceva, Asaf se gândi la ce este de făcut. Nu puteau rămâne aici. Curând aveau să fie căutați și tot orașul răscolit. Pe puterile lui nu știa cât de mult se putea baza. Abia descoperise această capacitate a sa de a întrerupe energia oamenilor, de a-i arunca într-o stare asemănătoare somnului, precum și cealaltă capacitate de a se hrăni cu energia lor, la fel ca un burete ce se îmbibă cu apă.

Luă hotărârea împreună cu Jiboux de a ieși din oraș. Trebuiau să înopteze la un han. Era destul de periculos, dar în ziua următoare aveau să-l părăsească și să se îndrepte spre locuri mai sigure, cel puțin până aveau să se liniștească apele prin zonă. Părăsiră acel grajd și curând se îndepărtară de oraș. Undeva, la marginea pădurii, la mulți kilometri de oraș, înopțară la un han. Era destul de sărăcăcios dar nu era loc de mofturi acum.

Hangiul îi primi. Somnoros și poate puțin mahmur, îi întrebă cine sunt și de unde vin. Evident că informațiile pe care el le primi fură false. Alte nume, alte locuri. Erau străini de aceste zone. Hangiul păru să se mulțumească cu aceste informații. Îi conduse în cameră și-i lăsă acolo. Cei doi hotărâră că era necesar să se odihnească. Mâine dimineață aveau un drum lung de făcut. Somnul îi cuprinse rapid. Erau obosiți. Jiboux nu mai depusese atâta efort din tinerețe și trecuseră zeci de ani de atunci. Oasele îi cam îmbătrâniseră. Asaf adormi destul de greu și fu năpădit de visuri pe măsură.

Dimineața, odihniți, cei doi strânseră lucrurile și părăsiră camera coborând de la etaj. Jos, în incinta hanului, nu se afla nimeni. Era o liniște stranie. Hangiul nu se vedea trebăluind. Nici o altă slujnică, nici o ființă umană nu se afla acolo.

- Destul de curios! spuse Asaf.

Jiboux confirmă dând din cap îngrijorat.

Coborâra scările și mergând printre mese se îndreptară spre ieșire. De plătit, îi plătiseră hangiului, așa că nu era nici o problemă dacă plecau.

Asaf deschise ușa și făcu ochii mari. Hanul era înconjurat de soldați. Zeci de soldați cu puștile îndreptate înspre ei, îi priveau amenințător. Căpitanul gărzilor strigă:

- Criminalule, predă-te! Și tu, cel care-l ajuți, ar fi bine să faci la fel. Altfel, să știți că nu veți scăpa vii de aici. Chiar de ar fi să ardem hanul din temelii!

La această ultimă frază, hangiul aflat undeva în spatele soldaților începu să tremure. Vai! Hanul lui! Și acest gând îl îngrozi. Conștientiză însă că nu avea ce să facă.

Asaf privi spre căpitan și-i spuse:

- Criminal?! Cine? Ar fi bine să-l cauți în altă parte. Sunt Asaf Montague. Nu sunt nici un criminal. Nu eu am ucis...

- La dracu! urlă căpitanul. Nu scapi atât de simplu. Nu-și au rostul minciunile. Predă-te odată sau mori!

Asaf îl privi pe căpitan și realiză că vorbele nu puteau face nimic în această situație. El era considerat acel monstru și nu exista nicio șansă să se disculpe. Astfel, decis să lupte pentru el și pentru dreptatea pe care cei uciși o cereau, afirmă:

- Dacă nu mă lăsați să plec în clipa aceasta, o să suportați voi consecințele!

Căpitanul se enervă și își trase furios de mustăcioara neagră de parcă ea ar fi avut vreo vină. Pe un ton autoritar replică:

- Predați-vă sau deschidem focul!

Asaf, impunător, îl privi drept în ochi și apoi îi întoarse spatele trântind ușa cu putere. În clipa următoare se auziră câteva salve de pușcă și metalul înfigându-se în lemnul ușii.

- Doamne, stăpâne, ce ne facem acum? Sunt mulți, sunt prea mulți! Cum mai scăpăm de aici?

Asaf se așeză pe un scăunel de lemn și îi răspunse gânditor:

- Stai liniștit Jiboux. Vom scăpa.

După câteva secunde ușa fu aruncată în lături și pe ea pătrunseră câțiva soldați cu armele pregătite de foc. Aruncară o privire și pentru o clipă nu zăriră pe nimeni. Făcuseră o mare greșală pătrunzând acolo. Aproape imediat armele le picară din mâini și se prăbușiră pe podea. De afară se auziră strigăte puternice. Asaf îi îndepărtase din luptă pe cei trei soldați temerari.

Căpitanul Perso își dădu seama că nu avea de a face cu un om, ci cu altceva. Se gândi că în clipa următoare toți soldații or să-i pice pe capete. Așadar ordonă asaltul general asupra hanului. Zeci de soldați pătrunseră fie pe ușa din față, fie pe ușa din spate, fie pe geamuri după ce în prealabil fuseseră îndepărtate cu patul puștii. Zeci de oameni pătrundeau în acea încăpere în care se aflau cei doi fugari.

Asaf își concentră atenția asupra lor, încercând să-i anihileze. Erau prea mulți totuși. Încă nu avea atât de mult control asupra capacităților lui. Trebuia să se concentreze pe rând asupra fiecărui om și asta îi lua câteva secunde. Era deja prea mult față de numărul atacatorilor. Cu toate acestea nu se dădu bătut. Își trase sabia și continuă să-i nimicească. Rând pe rând soldații păreau a fi loviți de ceva în cap. Un somn adânc îi cuprindea unul câte unul. Pe mese, pe jos, agățați pe pervazul ferestrei, picau precum muștele.

Totuși erau destui cei rămași în picioare și care se îndreptau amenințător spre Asaf și slujitorul său. Câteva focuri porniră spre ei, dar masa ridicată cu dibăcie de Asaf le respinse. Acum se îndreptau alergând spre el mai mulți bărbați cu săbiile scoase. Îi întâmpină cu o rafală puternică a armei. Unul dintre ei fu nimerit cu dibăcie de vârful ascuțit și începu să se zvârcolească pe podea. Celălalt pică sub efectul unei lovituri invizibile. Săbiile se ciocneau furtunos.

Jiboux încerca să reziste în fața a doi soldați. Era destul de dibaci, având în vedere vârsta lui și faptul că trecuseră mulți ani de când nu mai pusese mâna pe o spadă.

La un moment dat se auzi un foc de armă și Jiboux scoase un strigăt de durere. Fusesse împușcat în spate de către un soldat ce tocmai intrase pe ușă cu flinta încărcată. Asaf, văzând această scenă de o lașitate uriașă, simți cum în el se dezlănțuie o adevărată fiară. În clipa aceea, cei trei soldați care erau în fața lui cu săbiile ridicate amenințător, simțiră o durere imensă în tot corpul. Avură impresia că sufletul le este smuls de mandibule puternice și sfâșiat. Se puseră pe o fugă nebună, haotică, urlând și ținându-și tâmpile ca și cum le-ar fi explodat. În clipa următoare se prăbușiră lipsiți de suflare. Cei doi, aflați lângă Jiboux, avură aceeași soartă. Cel aflat în prag privea îngrozit la scena aceea de o natură demonică pentru el. Un zâmbet firav își făcu apariția pe chipul lui când văzu că din spatele lui Asaf veneau doi soldați pregătiți de un atac mișelesc. Cu toate astea, fură observați și Asaf întinse o mână spre ei. Cu un gest autoritar îi încremeni. Erau înlemniți, crispați, cu săbiile ridicate. Durerea și groaza se revărsau din abundență pe chipul lor. Un sânge roșiatic începu să bolborosească și să se scurgă din urechi și din nas. Se prăbușiră morți.

Pușca soldatului pică din mâini. Tremura în pragul ușii în timp ce de afară se auzeau strigăte către el, venind din partea căpitanului Perso.

Asaf continua să privească spre el, hipnotizându-l. Sângele îi înghețase în vene amărâtului. Se simțea ca un mic șoricel paralizat de ochii sticloși și reci ai șarpelui. Parcă tot iadul se deschisese asupra lui. Simțea flăcări, gheață. Simțurile i-o luaseră razna. Ochii îi vedeau mii de flăcări înaintând spre el. Creierul îi dădea impresia că se prăjește pe o tablă încinsă. Ochii i se umplură de sânge și văzul îi fu întrerupt. Inima îi bătea haotic, pentru ca într-o fracțiune de secundă să se oprească. Și cu toate acestea nu murise. Asaf puse mâna pe el și înfuriat îl împinse cu o forță supraomenească, aruncându-l afară la câțiva metri. În mod normal, nici un om nu ar fi fost în stare de așa ceva. Însă el, cu o simplă împingere de palmă, îl proiectase prin aer câțiva metri. Cei câțiva soldați care mai rămăseseră afară, priviră această scenă înfricoșată. Însuși căpitanul simțea că nu mai are sorți de izbândă. Cu ochii înroșiți de furie, Asaf ieși afară și cu un gest impetuos, întinse mâna spre cei prezenți. Îi seceră. Suflarea îi părăsi în clipa următoare. Singurul rămas în viață fu căpitanul Perso care sperând să-și curme viața, împunse în burta calului pintenii, vrând să fugă.

Asaf scoase un urlat ciudat și calul îngheță pe loc, picând în genunchi. Căpitanul fu proiectat pe burtă în colb. Încerca să se târască folosindu-și coatele, într-un gest disperat de a se îndepărta de acel loc. Asaf îl ajunse și cizmele lui îl opriră postându-se în față-i. Se aplecă spre el și-l apucă de gulerul hainei.

- Nenorocitele! mârâi Asaf printre dinți. Ți-am spus că nu eu sunt cel pe care-l cauți. Acum l-ai omorât pe Jiboux și ai condamnat la moarte atâtea suflete! și-i arătă pe soldații răpuși ca spicele de grâu împrejurul lor.

Târându-l după el, Asaf îl aduse în han. Se opri lângă Jiboux care întins pe jos abia mai răsufla. Îi cursese o mare cantitate de sânge din corp prin rana făcută în spate de cea împușcătură mârșavă. Viața avea să i se curme dintr-o clipă într-alta. Tânărul Asaf nu dorea în nici un chip ca slujitorul sau mai bine zis prietenul Jiboux să sfârșească într-un astfel de mod. Aproape fără să știe ce face, se așeză în genunchi lângă rănit și-i spuse:

- Jiboux, stai liniștit. Nu te las! Mi-ai promis că o să mă urmezi și dincolo de moarte, însă acel moment nu a venit. Mai este, dragul meu prieten! și îi puse mâna pe frunte cuprinzându-i sub palmă și ochii.

În același timp, cu cealaltă mână apucă fruntea căpitanului și o strânse puternic, ajungând la limita maximă la care oasele rezistau. Încă un pic și avea să i le sfarme. Dar se opri acolo, la acea limită critică. Închise ochii și ca și cum dintotdeauna ar fi făcut așa ceva, reuși un lucru incredibil. Căpitanul era secătuit parțial cu parțial de energia sa, de suflul vieții, spre a fi transferată în mod incredibil către celălalt trup, cel al lui Jiboux.

Asaf părea ca o ventuză ce trăgea toată energia vitală a căpitanului spre a o transfera apoi spre celălalt trup aflat în pericol, cel al slujitorului său. Timp de câteva secunde rămase în această poziție ciudată. În același timp, trupul căpitanului începu să se zvârcolească ca și cum ar fi fost posedat. Presiunea exercitată asupra căpitanului, atât fizică cât și psihică, îl făcea să rămână pe loc. După câteva minute de zvârcolire dementă și gemete, trupul nefericitului rămase nemișcat. Murise. Acest ritual neomenesc pe care Asaf pur și simplu se părea că și-l amintise de undeva din ființa sa, orice ar fi fost ea, reușise, își atinsese scopul.

Jiboux simțea o căldură imensă în trupul său. Simțea cum o mână divină îl modela, îl reazeza particulă cu particulă, îl readucea la viață. Durerea îi era alungată din corp de către o stare de beatitudine. Mii de raze invizibile îl străpungeau provocându-i o furnicătură plăcută.

Asaf își luă mâinile de pe cei doi. Îl salvase pe credinciosul său servitor. Îl salvase! Dar cu ce preț.

Și conștientiză pentru prima dată capacitatea pe care o avea. Poate erau mult mai multe de descoperit, însă toate la timpul lor.

Atunci când contele Petrov Zstasky ajunse în goană la han, cei doi, Asaf și Jiboux, erau departe de mult, îndreptându-se spre locuri numai de ei știute.

Contele Petrov descălecă în grabă și privi în jur. Sumedenie de trupuri umpleau peisajul. La un moment dat observă un bărbat înaintând spre el. Era hangiul, singurul care scăpase din acest masacru. Se ascunsese în clipa în care lupta se dezlănțuise.

Petrov, nervos, îl întrebă:

- Ce dracu s-a întâmplat aici? Parcă le spusese să mă aștepte.

Hangiul, tremurând, abia reuși să-i povestească cele întâmplate.

Contele Petrov realizează cât de periculos devenise Asaf și conștientiză faptul că avea să devină și mai periculos. Trebuia înlăturat cât mai repede cu putință. Irosise a doua șansă de a scăpa de el din cauza acestor soldați tâmpiți. Însă nu era totul pierdut, mai existau posibilități. Până când Asaf avea să devină cu adevărat mult prea periculos pentru el, mai era timp.

Hangiul, terminându-și povestea, rămase în continuare sub imperiul acelei stări năucitoare, terifiante. Privea spre Petrov și aștepta o lămurire. Însă acesta spumega de furie. În clipa în care hangiul îl întrebă ceva, se întoarse spre el brusc și apucându-l de gât, îl ridică în aer ca pe un fulg. Mârâi spre el spunându-i ceva într-o limbă ciudată. În acel moment, hangiul, supus prea multor revelații de genul acesta și considerând în mintea lui că iadul își eliberase creaturile pe pământ, făcu infarct. Inima îi cedă de frică.

Petrov îi trânti trupul lipsit de vlagă pe pământ și, furios, îl străpunse cu mâna. Aceasta îi sfârtecă pieptul la fel ca o lamă. Înaintând prin trup, strânse puternic între degete acea inimă a nefericitului ce încă mai pulsa.

Urcându-se pe cal, Petrov Zstasky părăsi acel loc ce dezvăluia urmele unei lupte îngrozitoare, a unei lupte în care forțele erau inegale și sosite de pe tărâmurile care în nici un caz nu aparțineau lumii oamenilor.

Poate hangiul avusese dreptate. Dacă infernul își deschisese porțile descătușând creaturile sale, dându-le posibilitatea de a fi libere aici, în lumea terestră, în lumea pământenilor?

CAPITOLUL X - Aici nu e un loc al Domnului, ci al Satanei

Asaf stătea întins pe iarbă încercând să-și liniștească sufletul după cele întâmplate. Jiboux, stând turcește, privea spre el.

- Stăpâne...

- Nu, Jiboux. De azi nu mai sunt stăpânul tău. Spune-mi pur și simplu pe nume sau cum vrei tu... în nici un caz stăpân.

Ochii i se pierdură în acel albastru al cerului. Câtă magie putea ascunde acel înalt necunoscut. Ce lumină frumoasă. La fel de liniștitor trebuia să fie și Edenul.

- Dar stăp.... , dar... azi mi-ai dat viață. Fără tine aș fi rătăcit acum pe tărâmul sufletelor. Ai avut dreptate când mi-ai cerut să nu-ți mai zic stăpâne. Tu ești salvatorul meu... Dumnezeu meu!

- Nu, Jiboux! E o blasfemie. Dumnezeu e acolo sus și ne privește. De ce vrei să-l mânii?

- Iertare stă... Asaf!

- Vezi că nu e greu să-mi pronunți numele? și își îndreptă privirea senină spre Jiboux care la rândul său zâmbi, aprobând din cap. Jiboux, Dumnezeu ne privește și ne veghează. Nu trebuie să uităm asta. El ne-a dat viață amândurora și tot el o poate lua oricând. Faptul că existăm, că suntem acum aici, înseamnă că el are un plan și noi trebuie să avem încredere că în tot ce ne-a pregătit, vom face voia Domnului.

Pentru o clipă se lăsă liniștea. Niciunul nu scoase un sunet parcă meditând la acele cuvinte. Jiboux avea privirea fixată în pământ, în acel material din care proveneau toți oamenii. Asaf alerga în schimb printre norii ce înveleau cerurile la fel ca niște ziduri. Se simțea atât de relaxat în acele locuri unde nu puteai să ajungi decât cu privirea și sufletul. Într-adevăr pacea exista acolo în împărăția luminii, conchise el.

- Asaf! îl strigă jenat Jiboux.

- Da.

- Pentru o clipă ți-ai pus întrebarea cine ești?

- Sau ce? îi răspunse el cu o întrebare. Da, dragul meu, mereu aceste întrebări mă chinuie. Însă nu există nimeni care să-mi dea răspunsuri. Sunt bun? Sunt rău? Mie îmi place să cred că Dumnezeu m-a făcut spre a fi bun, dar dacă toți ceilalți au dreptate și sunt un monstru nenorocit? N-ar fi mai bine să nu exist? Prin tot ce fac nu aduc decât moarte și teroare. Dacă nu sunt altceva decât o sămânță a răului?

- Nu, să știi că n-ai dreptate! i-o reteză brusc Jiboux. Dacă erai rău, erai demult pedepsit.

- Ha!

- Dacă erai rău, simțeam. Nu eram acum lângă tine. Nu credeam acum în tine. Știu că tu nu poți fi rău. Niciodată nu ai fost!

- Și dacă, Jiboux, am devenit fără știre aghiotant al diavolului? Nu, sigur că înainte nu eram rău, dar acum nici eu nu mă recunosc. Înainte eram om, acum sunt...? și cuvintele rămaseră în aer întrebătoare.

- Acum ești tot om, doar că unul mai bun. Unul căruia divinitatea i-a dat ceva special pentru a putea realiza planul său. Tu ești speranța lumii ce se destramă. Tu ești îngerul ce va veghea asupra ei.

- Înger? întrebă Asaf, în tot acest timp nedeslipindu-și ochii dinspre cer. Atunci de ce urăsc?

- Pentru că ești totuși om. Și nu uita: chiar și Dumnezeu e în stare să se mânie.

Toate aceste vorbe avură harul de a-i dezvolta și mai mult acel ciudat sentiment ce-l împresura. O meditație profundă. Căuta sensuri. Căuta origini. Dar întrebările se perindau cu repeziciune, se nășteau mereu tot mai multe, învăluindu-l precum norii cerului.

- Cred că așa arată raiul! spuse el indicând în sus cu degetul. Acolo mai mult ca sigur că stai întins pe nori pufoși. Și dacă sunt atât de frumoși de aici de jos, imaginează-ți dacă ai alerga printre ei.

Amândoi, preț de câteva secunde, se lăsară furați de aceste gânduri. Doi fugari considerați de societate criminali, reprezentanți ai lui Belzebut, stăteau în mijlocul naturii visând la paradis, la Dumnezeu. În mod sigur că Belzebut s-ar fi simțit trădat și pedeapsa lui nu ar fi întârziat să apară. Dar el nu avea treabă cu ei. În acele clipe era în alte locuri, călăuzindu-l pe Petrov Zstasky.

Asaf vedea chipul angelic al femeii. Zâmbetul, privirea, expresia feței, toate erau magice. Ceea ce simțea el odată cu această amintire e greu de descris, chiar folosind și mii de cuvinte. Sentimentul nu poate fi descris sau arătat, ci doar trăit, perceput. Acea trăire a lui îngloba iubirea supremă și durerea fără hotare.

O iubise dintotdeauna. Încă o iubea. Doar că ea nu era aici lângă el. Elsa era moartă. Acest cuvânt îl făcea să se simtă ca un animal turbat. Dintr-o dată acest cuvânt ce reflecta realitatea, îl făcea să sufere o furtună psihică a sentimentelor năvalnice și distrugătoare.

Asaf își dorea atât de mult să se întoarcă și să-l facă fărâme pe acel monstru. Însă în toată acea nebunie de gânduri, rațiunea nu dispăruse încă. Era conștient că o întoarcere în localitate ar fi însemnat doar distrugere totală. Atât a lui, cât și probabil a întregii vieți de aici.

Un scenariu posibil îi trecu pe dinaintea privirii. El întorcându-se, autoritățile încercând să-l prindă pentru că încă era considerat a fi acel criminal demonic, după care va urma inevitabil carnagiul. El ar fi fost constrâns să se apere la fel ca mai înainte la han. Acest gând al morților fără număr îi dădu fiori pe coloană. Nu! Oricât ar fi dorit răzbunarea iubitei sale soții și aflarea adevărului, nu putea permite aceste omoruri. Știa că Elsa ar fi fost de acord cu el. Asemenea crime ar întuneca și păta imaginea femeii iubite.

Doamne cât de dureros este. Trebuie să plece, nu e altă soluție. Cel puțin pe moment.

Ochii dulci și iubitori ai Elsei parcă-l priveau de dincolo spunându-i să se retragă, să înceteze toate crimele.

Printre lacrimi, Asaf văzu pentru ultima oară acel chip sfânt. Elsa îl săruta dispărând din acest plan al realității.

Asaf știa ce are de făcut. Acea privire îl rugase și-l îndrumase spre singurul drum bun pentru această comunitate de oameni. Era un drum bun pentru pacea oamenilor, dar nu și pentru sufletul său chinuit. Pentru el, plecarea însemna răstignirea, chinul fără posibilitatea înlăturării lui. Jiboux știa toate acestea și era pregătit să fie alături de acest om extraordinar pe care-l iubea ca pe un fiu.

În curând avea să se lase întunericul. Căii mergeau domol, la pas. Drumul care încă se mai putea distinge, înainta la fel de tăcut, împrejmuț doar de siluetele uriașe ale pomilor ce fremătau într-un limbaj necunoscut.

Asaf și Jiboux simțeau toată această liniște ca pe ceva sfânt. Era un ritual al naturii care se pregătea pentru întâmpinarea zeiței

noapții. Lumina trecuse. Era rândul întunericului, al liniștii și al luminii argintii aduse de astre.

leșiră undeva la marginea pădurii. Drumul continua să coboare dezvăluind undeva mai jos o clădire. Nu era cine știe ce construcție. Modestă. Micuță. Înconjurată de un gard viu care acum abia se mai distingea sub forma unei umbre șerpuitoare.

- O așezare a Domnului! spuse Jiboux făcându-și semnul crucii.

Într-adevăr, de pe una din clădiri se înălța o cruce de metal, lipsită de orice culoare, roasă de trecerea timpului.

Ajungând la intrarea în curtea acelei așezări călugărești, Asaf aruncă o scurtă privire. Nu se vedea țipenie de om. Câțiva pomi își înălțau scheletul acoperit de frunze bogate, practic învăluind totul în și mai multă umbră. De aici de jos, crucea nu se mai vedea. Înaintară sperând că cineva îi va vedea.

- Aho! Oameni buni! strigă Jiboux. E cineva aici?

Acum se aflau în fața clădirii care stătea pe post de loc al Domnului. Era o biserică micuță, cu sfinți zugrăviți în culori șterse de apă și vânt. Pe alocuri tencuiala picase rupând bucăți din veșmintele și fețele sfinților. Undeva în stânga se aflau câteva chilii. În partea dreaptă, alte barăci micuțe. Pesemne existau și camere subterane. Se știa bine că era un fel de modă printre acești călugări ce constituiau ceata sfântă de adoratori frenetici ai Domnului.

Ușa de la intrarea în biserică scârțâi și o rază de lumină se revărsă firav, până ce își făcu apariția un omuleț mic și îndesat, cu chipul învăluit de o barbă neagră și lungă, ținând în mână un felinar.

- Bună seara, părinte! îi strigă Jiboux.

- Domnul să te aibă în pază, fiule! răspunse călugărul. Cu ce treburi pe aici? și înaintă spre ei.

Asaf distinse mai bine acum chipul omului la lumina felinarului. Într-adevăr avea o barbă uriașă ce părea slinoasă. Prin acea grămadă de păr se observau obraji grași ce străjuiau ca două burdihanii niște ochi mici, îndesați, pierduți în grăsime și păr.

- „Se vede cât de rău trăiește, săracul. Ține post peste post!” își spuse în gând Asaf. Părinte, continuă el, eu și prietenul meu și totodată tovarășul meu de drum, am crezut că reușim să ajungem în satul vecin, însă timpul nu a fost așa cum l-am calculat noi. Ne-a prins noaptea și tare frică ne e să nu dăm peste cine știe ce jivine periculoase sau hoți. Suntem oameni simpli, cu frică de Dumnezeu, și am considerat că ar fi mai bine să vă rugăm, poate ne ajutați și ne îngăduiți să rămânem aici peste noapte, în staul, oriunde. Nu contează, din moment ce Domnul ne-a scos în cale acest lăcaș sfânt.

- Așa deci! spuse călugărul privindu-i cercetător pe cei doi.

- Da, părinte. Suntem neguțători. Mergem să cumpărăm mărfuri. Avem bani și vă putem plăti. De fapt... o donație pentru acest lăcaș sfânt și plăcut vederii lui Dumnezeu.

Părintele dintr-o dată afișă un zâmbet larg.

- Ba bine că nu, fiii mei. Sunteți bineveniți aici. Înoptați fără grijă și noi, conduși de lumina Sfântului Duh, ne vom ocupa ca să vă odihniți și să fiți apărați de pavăza Sfântului Domn.

- Așteptați o clipă și vă trimit pe fratele Dominique să vă ajute, apoi poate că vă e foame și sete de pe drum. Vă pot oferi din puținul nostru câte ceva de ale gurii.

- Mulțumesc părinte! rosti Asaf pe un ton umil.

Călugărul se îndepărtă împreună cu felinarul său și dispăru undeva într-o chilie.

După ce acesta se îndepărtă, Jiboux care până atunci nu scosese o vorbă, îl privi uimit pe Asaf. Niciodată nu-l auzise vorbind pe un așa ton. Asaf îi zâmbi.

- Dragul meu, aici nu e un loc al Domnului, ci al Satanei. O să vezi, ai răbdare. În noaptea asta vom alunga demonii.

Un alt călugăr își făcu apariția și îi conduse tăcut spre o baracă din spatele clădirii, ce se dovedi a fi un fel de grajd.

Între timp, într-una din cămăruțele mici ce se aflau pe post de chilie, bărbosul ce-i întâmpinase discuta înfocat cu un alt bărbat.

- Și ești sigur că au bani la ei?

- Pe dracu! Sunt sigur! Chiar ei mi-au zis că-s neguțători, spuse pe un ton jos fratele Albert, bărbosul.

Celălalt îl privi rânjind.

- Deci avem mălai acum! Ai avut o idee strașnică cu tâmpenia asta de așezare. Chiar că-mi vine să te strâng în brațe. Ești deștept, nu alta! și cei doi râseră.

Asaf și Jiboux fură conduși într-o cămăruță slab luminată unde, întâmpinați de bărbos, fură prezentați altor patru călugări și poftiți să se așeze la masă.

Cina nu fu cine știe ce. Câteva boabe de fasole prost gătite și pâine veche de câteva zile. Călugării mâncară fără a scoate o vorbă. Singurul care mai zâmbea din când în când către oaspeți era bărbosul Albert. Ochii îi luceau dând senzația de om cuprins de patima beției. Toți mâncau într-o manieră jalnică. Zeama aceea era sorbită puternic de gurile hulpave. Pe la colțul gurii le mai scăpa uneori lichidul, prelingându-se pe bărbie și apoi picătură cu picătură în blidul aflat în fața lor.

„Sunt cu toții scârboși”, gândi Jiboux căruia îi pierise toată pofta de mâncare. La un moment dat, unul dintre călugări ridică ochii dinspre farfurie și îl fixă pe Jiboux care rămase blocat. Ochii galbeni, de fiară, înconjurați de cearcăne negre și mai jos continuând cu o cicatrice acoperită parțial de barbă, îl speriară. Se simțea ca un iepure privit de lupul plin de bale și pregătit de măcel.

- Dragii mei, spuse Albert rupând acea liniște tensionată, luați și înfulecați ceva. Știu că nu e cine știe ce, dar atât pot să ofere niște călugări amărâți. Domnul ne-a dat și noi împărțim cu cei veniți în casa Lui.

- Mulțumim, spuse Asaf zâmbind, dar drumul ne-a obosit în așa hal încât nici poftă de mâncare nu prea mai avem.

- Da, știi cum e, spuse bărbosul sorbind zeama din lingură. Și de unde ziceați că veniți? A, da, negustori. Mi-am adus aminte! și își roti șiret ochii. Mai mult drumul este casa voastră...

- Da, așa e! confirmă Asaf Montangue. Ne îndreptăm spre Paris. Afaceri. Mărfuri. Creditori. Grijă și iar grijă! și lui Asaf îi reuși un oftat ca la carte.

- În ziua de azi trebuie să aveți mare grijă. La tot pasul se pot ivi primejdii și de acolo de unde nu te aștepti, se ivește un necaz.

- Da, mai ales că suntem doar noi doi. Și cu banii după noi e periculos să umblăm, dar Dumnezeu are grijă de noi. Dovadă că ne-a primit în casa Lui, aici printre sfinți părinți.

La auzul cuvântului bani, toți ochii se mișcară și-l priviră pe furiș, toate acele zgomote grețoase încetând pentru o clipă.

- Fii mei, ca un sfat: cred că ar fi fost indicat să mai luați ceva oameni cu voi. Așa singuri... nu știu... eu nu m-aș fi încumetat să plec la drum cărând o avere după mine.

Iarăși se făcu liniște. Asaf mai că nu se putea abține să nu râdă. Totul era comic. Jiboux era complet în necunoștință de cauză, însă

avea încredere în stăpânul și prietenul său.

- Da... nu am luat pe nimeni. Nu am copii. Rude prea puține și nu aveam încredere în nimeni. M-am gândit că doi oameni sărmani așa ca noi nu ar atrage atenția nimănui.

Toate fețele acelea sălbatice, străbătute ici colo de câte un zâmbet scrijelit cu forță, își concentraseră privirile asupra celor doi. Ochi depravați, înroșiți de tutun și alcool, gheare neîngrijite, murdare, plete îmbâcsite, precum și mirosul puternic de hoituri, constituiau trăsăturile definitorii ale acestui tablou ce era înfățișat privirilor lui Asaf și Jiboux.

Jiboux știa că Asaf are un plan în legătură cu acest loc dubios, altfel nu s-ar comporta astfel.

În clipa de față nimeni nu mai mânca. Masa zăcea răvășită, cu pâinea fărâmată și castroanele de pământ pline de acele lături pe care ei le numeau mâncare. Lingurile murdare zăceau în nefolosință. Haita fusese pusă în stare de alarmă. Adulmecaseră miros de sânge și convinși că trebuia să fie al lor, începuseră să-și arate balele ce li se prelingeau printre buze.

Bărbosul știa că totul va începe în curând. Oamenii lui nu erau dintr-aceia care puteau răbda prea mult. Mirosul banilor îi chema prea puternic. Dacă totul ieșea bine, mâine ar putea mânca friptură și nu vom avea asta aflată în bliduri și la fel de bine s-ar scâldea în vin de cea mai bună calitate. Atracția era prea mare pentru a mai putea rezista.

Un pumn lovi puternic în masă răsturnând castroanele.

- Gata! urlă insul cu cicatricea de sub ochi care-l speriasse pe Jiboux. Jegurilor, ați dat de dracu! și fața i se crispă afișând dantura bolnavă și o privire nesănătoasă.

Jiboux tresări. Asaf în schimb rămase calm și privi curios spre Albert.

- Părinte? continuă el jocul.

- Părinte pe dracu! urlă bărbosul și la fel, dinții îngălbeniți se arătară într-un rânjet larg. Și dacă nimereați printre lupi, v-ar fi fost mai bine! continuă el. O să rămâneți fără beregată, tâmpiților!

În camera slab luminată de câteva felinare, sclipiră amenințător lame de cuțit. Întreaga haită era gata să verse sânge nevinovat.

- Dumnezeu nu va îngădui așa ceva! le spuse amenințător Asaf. Va pedepsi cumplit ceea ce faceți voi.

Rânjete, ochi lucind la fel de tăios ca lamele și câteva cuvinte de neînțeles.

- Dumnezeu?! Aici noi suntem Dumnezeu! le spuse bărbosul plimbând prin aer cuțitul de vânătoare. Acum să trecem la afaceri. Unde-s banii? În grajd? De nu spuneți tot, căutăm singuri și luăm ce-i al nostru. Cât despre voi avem un loc în spate. Îs destule gropi! și iar acoperi totul cu hohotele sale.

Jiboux vru să se ridice însă Asaf îl prinse de mână. Se liniști. Se lăsă pe seama celui de lângă el. Asaf omul, Asaf zeul sau Asaf demonul, oricare ar fi fost el. Nu conta. Îi era prieten, stăpân. Jiboux știa că îi va fi alături și pe lumea cealaltă. Vor fi amândoi veșnic tovarăși de drum.

- Ce javre! urlă cel cu cicatrice. Ia, am țipat la ei și au înghețat. V-ați udat deja pantalonii? Credeam că mă voi distra și eu... și când colo, ei stau ca două babe. Tremurați băieți? Haideti că vin!

Dădu ocol mesei și se îndreptă spre Jiboux cu acel pumnal mișcându-l șuierător ca pe o limbă de șarpe.

- Pe javra asta o iau eu. Mă priveai mai înainte, ă? O să te jupoi, mă. Auzi? și vru să lovească.

Mâna îi rămase în aer atârând neputincioasă. Bărbosul urlă la el:

- Ce dracu faci? Ai junghiuri?! Dă-i în el odată, fir-ar al dracu!

- Nu pot! spuse aproape sughițând acela.

Ceilalți se hotărâră să preia ei frâiele. Totul era prea lung și nu mai aveau răbdare. Banii îi chemau precum niște amante înfocate, întinse pe pat.

Groaza îi cuprinse. Mințile lor reduse intrară brusc în panică la fel cum un șobolan prins în cursă e cuprins de isterie. El începe să tragă, să-și roadă piciorul prins. Inima îi bate până crapă.

Toți se treziseră blocați. Blocați la propriu. Nu se puteau mișca. Se simțeau prinși în trupurile lor. O capcană fatală. Urlete guturale izbucniră frenetic. Bărbosul simțea că focul iadului îi ardea măruntaiele. Dinții îi scrâșneau. Încerca să mute un deget, o mână, piciorul... imposibil. Deveniseră cu toții niște statui nenorocite, niște grămezi de carne ce nu puteau face un gest. Aveau doar privire și voce. Era mai groaznic decât dacă dracul i-ar fi jupuit de vii.

- V-am zis că Dumnezeu va pedepsi tot ce faceți rău!

Urletele și înjurăturile nu conteneau să se oprească. Cele mai murdare cuvinte, adevărate excremente verbale, împrășcau în toate direcțiile.

- De ajuns! țipă spre ei Asaf și se treziră și fără glas.

Acum chiar că iadul îi înghițise. E posibil ca doi dintre ei, mai slabi de înger, să fi păcat în acea clipă în mrejele nebuniei. Acest lucru însă nu avea să mai fie aflat niciodată, la fel cum nici ei nu aveau să mai tâlhărească și să ia vieți niciodată.

Asaf Montague se ridică. Aruncă o privire spre chipurile crispate ale celor din jur. Însuși Jiboux era îngrozit de ce se petrecea. Se întorse spre bărbos.

- Călugări pe naiba! îi spuse Asaf. Niște criminali împutiți.

Bărbosul, ca prin minune, primi dezlegare la gură.

- Iertare! țipă ca din gură de șarpe, de frică să nu muțască din nou.

Un șuvoi de cuvinte se prăvăliră din gura sa. Asaf îi spuse să tacă și el se conformă. De n-ar fi avut trupul înghețat, bărbosul ar fi picat în genunchi cuprins de frisoane și ar fi sărutat picioarele străinului cerându-i milă.

- Din câte-mi dau seama ați ucis oameni cu duzina! îi zise Asaf Montague privindu-l în ochi pe bărbos care șoptea cu buzele tremurânde iertare. De la ce vârstă ai ucis?

- La douăzeci și cinci prima dată!

- Minți! tună Asaf cu o voce metalică încât Jiboux simți cum părul i se face măciucă.

În clipa următoare Asaf întinse teatral mâna spre doi bărbați și cu bufnituri surde fură lipiți pe perete, suspendați la câteva palme de podea. Lamele oțelite fură înfipite în gât chiar de mâna lor. Sângele gâlgâind frenetic, împrășcă în jur.

Cu ochii bulbucăți și mâna strânsă pe pumnal, cei doi își dădură sufletul.

Bărbosul începu să vorbească înșirând cuvinte de neînțeles. Cereea cruțare, evident. Urina începuse să i se scurgă pe podea. Groaza îl adusesse pe ultimul său hotar, cel mai jalnic.

- Ai ucis la paisprezece ani... pe soră-ta. Ai vărsat propriul sânge. Au urmat prieteni și necunoscuți. Mi-e silă să mai enumăr. Moartea

e prea puțin pentru tine și de aceea ți-am pregătit ceva special.

Cu un gest, alți doi bărbați fură trântiți pe pereți și avură soarta celor dintâi. Proprii lor călăi. Lamele se înfipseră. Sângele dădu năvală afară, liber în sfârșit.

Plictisit și scârbit, Asaf îl privi pe cel cu o cicatrice uriașă sub ochi. Încă avea mâna suspendată, strângând puternic în pumn, arma cu care pusese capăt vieții zecilor de victime.

Mâna îi coborî lent condusă de o forță nevăzută. I se opri în dreptul stomacului. La fel ca în cazul bărbosului, urina i se întindea pe podea. Asaf îi întoarse spatele.

Cuțitul se împlântă lent în stomac și îl sfâșie de sus în jos. Mațele i se umflară ieșind afară. Ca niște cârpe murdare se întinseră spre pământ. Omului nu îi fu dată nici măcar posibilitatea să țipe. Gura i se deschidea într-un țipăt mut, jalnic, plină de sânge. Durerea nu se putea manifesta sub forma urletelor. Groaznic. Ochii îi erau înțesați de firișoare de sânge ce se sparseră invadând acel alb gălbui.

Omul se prăbuși după câteva secunde. Trupul scăpat din acea strânsoare nevăzută căzu pradă spasmelor. Se zvârcolea peste propriile sale măruntaie și fecale.

Jiboux începu să vomite și se repezi afară din cameră.

- Cred că e timpul să ieșim! spuse Asaf privind spre bărbos.

Acesta începu să plângă, cerând iertare. Barba îi tresălta puternic. Obrajii grași erau presărați de șiroaie de lacrimi. Acea forță care-l încătușase îi dădu drumul. Trupul i se prăbuși fără vlagă pe podea în urină. Văzându-se liber, o slabă speranță îi dădu forțe noi. Se aruncă la picioarele lui Asaf și începu să se închine, să i le pupe, implorându-l.

- Nu mă atinge! și îl îndepărtă pe bărbos cu piciorul.

Acesta se conformă asemenea unui câine speriat.

Asaf se îndreptă spre ușă și îl chemă și pe singurul rămas în viață, până acum.

Ieșiseră din chilie. Se aflau în întunericul nopții. Afară, aerul proaspăt îl revigoră pe Asaf Montangue. Își ridică privirea spre bolta plină de miliardele de stele. Erau atât de multe și dese. Nu exista bucățică întunecată pe cer. Peste toate domnea regina - Luna.

Cât de frumos era afară. Câtă lumină. Și aerul înmiresmat mai că te îmbăta. Parcă la început îi vâjâia capul de la acel aer puternic oxigenat.

În urma lui Asaf, pe brânci, se târa neputincios bărbosul. Îl privi.

- Și voiam să te cruț!

- Iertare! bolborosi acela.

- Și cu nefericitele acelea închise în beciuri cum rămâne? Vă satisfăceți dorințele ca niște animale. Le omorați ca pe niște târfe. În schimb voi erați târfele, nenorociților!

În acest moment, bărbosul avu semnată sentința la moarte. Ceva groaznic, care îi făcuse pe cei ce-l găsiseră să se cutremure și să-l cheme pe Dumnezeu. Fusesse ridicat pe crucea metalică a bisericii și răstignit. Hainele îi fuseseră smulse.

Așezat cu fața spre cruce, pe spate îi fusesse scrijelit următorul text :”Dumnezeu pedepsește răul.” Ochii îi fuseseră zdrobiți, făcuți praf probabil cu vârful unui cuțit. Prin barba stufoasă ce-i acoperea obrajii, îi fusesse împlântat un cuțit, probabil același care-l orbise. Pătrundea printr-un obraz și continua ieșind prin celălalt. Chinurile fuseseră pe măsura ciudatei pedepse.

Cât despre cele trei femei ținute prizoniere de falșii preoți, fuseseră eliberate în nopte de un bărbat necunoscut. Atât fuseseră în stare să mărturisească.

Cei de la mănăstire erau toți infractori căutați. În aceste locuri retrase, pierdute de lume, se retrăseseră făcându-și cuibul în casa Domnului. Toți călugării adevărați fuseseră omorâți fără împregetare. După aceasta, hoții se instalaseră fără a avea frică nici de oameni, nici de Dumnezeu. Jefuiau satele vecine și pe călători. Pe cei mai mulți și în special pe cei care veneau la mănăstire îi exterminau pentru a le lua cele câteva bunuri avute asupra lor.

De mai multe luni răpiseră și câteva femei pentru a-și satisface dorințele, fanteziile sexuale cu ele. Câteva tinere fuseseră între timp ucise fie pentru că se opuseseră, fie pentru că ei abuzaseră în ultimul hal de ele și nu mai erau decât niște legume.

În sfârșit, Dumnezeu îi lovise cu sabia sa. Cel mai greu blestem îi fulgerase într-o noapte. Cel ce-i pedepsise și le eliberase pe femei nu putea fi decât îngerul morții trimis de Dumnezeu. Acestea erau gândurile tuturor localnicilor. De altfel, femeile povestiseră cum, bărbatul misterios deschisese ușa ferecată a celulei lor fără a avea cheie. Iar apoi cu o privire făcuse ca lanțurile ce le legau picioarele să pice desfăcute ca prin minune. Apoi părea că el plutește și le-ar fi zis blând: „Mergeți. Sunteți libere. Domnul este cu voi.” După care dispăruse ca un nor de abur.

Convinși că avusese loc o minune, mănăstirea a început să fie restaurată. Un monument pentru cinstirea Domnului fu înălțat în fața bisericii și din acele clipe mănăstirea a renăscut. Pelerini erau acum din belșug. Cât despre preoți, acum erau adevărați și cu credință și frică de Dumnezeu.

Asaf Montangue, conștient sau nu, contribuise la apariția unei minuni și a unei legende.

După eliberarea femeilor, Asaf și Jiboux părăsiră locul respectiv. Astele luminau puternic. Se crea acea senzație confuză cum că zorii și-ar face apariția, însă era abia miezul nopții.

Marcați de cele petrecute, cei doi înaintau pe cai, învăluți în mantia tăcerii. După ce străbătură o bucată de drum considerabilă, pârură a lega o discuție.

- Te simți bine Jiboux?

- Da! răspunse cu glas scăzut acesta.

- Îmi pare rău că a trebuit să asști la acest măcel. Nici eu nu mă gândisem că ar putea ieși atât de urât. Dar când am aflat toate necurățiile săvârșite de ei, mi-am ieșit din pepeni. M-au apucat dracii. Și în plus gândul la Elsa... Cred că mă consideri un demon acum. Și pe bună dreptate și eu tind să cred la fel. Pur și simplu nu am fost eu acolo. Nu mă recunosc. Nu m-am putut abține. I-am condamnat pe toți la moarte și am știut că nu voi cruța nimic. Oh, Dumnezeule! și își lăsă bărbia înspre piept mohorât.

- Demon sau om, sau poate zeu, ce mai contează? spuse Jiboux. Într-adevăr a fost ceva de iad în chilie și afară, însă nu te condamn. Nu. Dimpotrivă. Dacă mă gândesc bine, noi ar fi trebuit să fim în locul lor de nu aveai grijă de ei. Și eu unul nu aveam de gând să sfârșesc așa. Și când mă gândesc că alții au sfârșit de mâna lor și că aveau să vină alte și alte victime, mai că aș dansa pe oasele nenorociților ca să le sfarm. Erau niște paraziți, niște viermi ai cangrenei! Și-au meritat soarta. Chiar ai făcut un bine omenirii, Asaf. Sunt mândru că merg lângă tine și că mă pot numi prietenul tău! spuse Jiboux ferm și cu bucurie.

Asaf ridică privirea spre el. O undă de bucurie îi traversă fața chinuită de gânduri dureroase.

- Mulțumesc, Jiboux.

Noaptea răcoroasă avea să le fie tovarăș de drum. Astele întrupau ghidul. Nimic nu ar fi putut să le facă rău în drumul lor. Doar gândurile negre ce-l asaltau pe Asaf. Ghearele durerii ce-l scormoneau adânc. Chipul iubitei zâmbind. Ochii ei ca migdalele, micuți și blânzi. Zâmbetul ei ce-l făcea fericit. Apoi dintr-o dată chipul îndurerat. Sângele. Moartea ei. Dacă ar fi putut să urle atât de tare încât să zguduie cerul și astrele, tot nu ar fi ajutat la nimic. Acel urlet titanic era în el. Îi zguduia sufletul. Era urletul pe care spiritul său îl scotea cuprins de febră, de doliu, de toate durerile imaginabile pe lume și strânse într-una singură. Una ce-i fragmentase toată lumea sa interioară în mii de ciobulețe. Acum încerca să le adune. Însă nu se mai clădea ce-a fost. Vechiul Asaf Montangue pierise. Acum se năștea altul.

CAPITOLUL XI - Cerul plângea cu lacrimi de sânge în acest templu sau iadul picta liber așa cum dorea prin întreaga lume?

Petrov Zstasky revenise la casa familiei Montangue. Zăcea întins pe un fotoliu, scufundat în gândurile sale. Se gândea cât de prost fusese. După toate întâmplările prin care fusese purtat de viață, nu învățase nimic. Rămăsese tot un copil, un tâmpit.

Furia îl înțepa odată cu aceste gânduri. Cum de putuse să lase toate astea să-i scape din mâini. Era convins că toate frâiele sunt la el. El era cel care conducea trăsura. În schimb, se înșelase.

Nu putea înțelege cum se lăsase păcălit de inocența prietenului său. Asaf se jucase cu el. Toate acele copilării și tatonări. Crezuse că Asaf habar nu are de ceea ce e, de puterile sale.

Oare cum de ignorase toate semnele? Cum putuse să facă așa ceva?

Îi venea să turbeze, să muște din cineva de furie.

Oare de ce nu-l omorâse în aceeași noapte odată cu Elsa? De ce intrase în jocul acela tâmpit?

Drace! Și Petrov se lovi puternic peste frunte cu palma. Ochii îi erau larg deschiși, îngroziți de propriile gânduri. Se jucase Asaf cu mintea sa? Îl manipulasă? Aceste întrebări răbufniră ca două lame oțelite. Mintea i se înfierbântă. Simții cum ochii îi ard. Cum i se învăluiesc în foc. Degetele i se înfipseră puternic în spătarul fotoliului făcând lemnul să trosnească. Da! Răspunsul acesta îl lovi puternic. Simți că îi arde creierul. Simți cum inima pompează prin vene nu sânge, ci magmă. Ardea. Pe frunte își făcure apariția broboane de sudoare. Începură să se prelingă rapid.

Petrov Zstasky fremăta de furie. Era un animal cuprins de febra turbării.

Realiză cât de mult îl ura pe cel care-i fusese cândva cel mai bun prieten. L-ar fi sfâșiat într-o secundă dacă ar fi fost față în față cu el.

Asaf, dacă nu realizase ce forțe are, atunci în mod inconștient, din instinctul de autoconservare, îl manipulasă. Poate nu înțelesese ce face. În mod sigur, pentru că altfel ar fi ripostat.

- Drace, drace, draceeee! se trezi Zstasky urlând cât îl țineau plămâni.

- Nu știi dacă te aude! îi replică Alfonso.

Zstasky se opri. Șuvoaie de apă îi curgeau pe frunte. Ochii îi erau străbătuți de zeci de firișoare de sânge. Mașinal, întoarse capul spre cel care îl tulburase. În prag stătea Alfonso Mermellier trăgând din veșnica sa pipă.

- Îl chemi cam cu ardoare! continuă Alfonso. Și dacă apare, ce te faci? spuse el zâmbind.

Zstasky clocotea. Apariția bătrânului îl irită parcă și mai mult. „Trebuie să mă relaxez”, urlă o voce în cont.

- E deja aici diavolul și tu ai să-l cunoști! spuse rânjind Petrov Zstasky. Eu sunt! și într-o fracțiune de secundă fu în fața lui Alfonso. Pipa acestuia căzu ușor dintre buze. Conte traversase imensa cameră într-o clipită. Practic cât ai închide ochii. Acum Alfonso îi simțea respirația caldă, mult prea caldă, lovindu-l în față.

Pipa se rostogoli pe podea mult prea încet parcă. Sau poate doar percepțiile lui Alfonso erau de vină?

Contele îi zâmbea, mai bine zis se strâmba într-un rânjet diavolesc.

Alfonso simți că ceva îngrozitor se petrece dar refuză toate explicațiile pe care rațiunea i le arunca cu grămada. Nu! Nu putea fi adevărat! Refuza astfel de gânduri.

Mâna contelui i se înfipse în gât. O simțea fierbinte.

- Da, scârnăvie. Eu sunt dracu' pe care-l caută toți. Eu sunt fiara ce ucide fără a ține cont de nimic. Eu i-am ucis pe toți... Pe Elsa, tot eu. Știi cum m-a privit sărmana? Oarecum ca tine. Da! Parcă aceeași privire îngrozită. Ah, știi cât de cald e sângele? Îți spun eu. Foarte cald și plăcut. Și inima când o simți pulsând în palmă, e plăcerea supremă!

Ochii aproape galbeni ai contelui îl fixau pe Alfonso. Respirația care parcă dintr-o dată îi era grea, aproape îl sufoca pe bătrân.

- Și inima! Veșnic inima! și contele puse cealaltă mână a sa pe pieptul nefericitului, simțind acel vacarm, acele bătăi nebunești ce loveau din pieptul omului.

Alfonso văzu îngrozit cum iubitul conte Petrov Zstasky se transformă într-un monstru. Fața părea a avea o crustă neagră pe ea. Părul dădea senzația că i-ar crește într-un ritm alert. Dinții i se umflau. Se măreau într-un mod îngrozitor de sălbatic.

- Asta-i doar o parte din mine! îi șopti cu o voce diabolică el. Cred că ai văzut destul! și într-o clipă își reluă aspectul de om. Ce zici acum, moșneagule? și râse oarecum înfundat, în șoaptă.

Alfonso tremura. Era o minune că inima-i bătrână nu cedase. Mai bine ar fi cedat decât să mai asiste la dezvoltări dintr-astea oribile.

- Pentru tine am alte planuri, moșnege. Tu nu vei muri, ci dimpotrivă, vei trăi mult ca să te bucuri de alte dureri! îi spuse șoptit în urechea stângă Petrov, ținându-și în continuare mâna înfipită în gâtul omului. Știi că nevastă-ta e o curvă? E târfa Babilonului. I-o trag în fiecare noapte și ea țipă de plăcere și tot mai vrea. Știi că din primele zile i-am tras-o chiar în dormitorul vostru? Tu fumai nepăsător pipa afară și ea gemea ca o scroafă. Întotdeauna geme, nenorocita! E dulce păcatul!

Alfonso avea privirea îngrozită. Nu putea vorbi, însă mintea îi era liberă. Nu-i venea a crede că Edna lui ar fi făcut așa ceva. Știa că era tânără, copilăroasă, dar așa ceva nu concepuse. În plus, din când în când, se mai bucurau și ei de plăcerile trupești. Bine, nu ca în tinerețe, dar o mai făceau. Dumnezeu! De asta ea nu mai dorise nimic în ultimul timp. Doamne! conchise Alfonso în mintea sa. Cerul se prăbușise pe el. Rușinea îl învăluia ca nămolul unei mlaștini. Dintr-o dată, rușinea deveni furie, apoi ură și dorință de răzbunare. Dar era prea târziu.

Și când te gândești cât de mulțumită și fericită se dădea pe lângă Alfonso. Cum îl săruta uneori cu pasiune. Cum îi zâmbea. Și-n restul timpului și-o trăgea cu monstrul ăsta.

Alfonso și-o imagina dezbrăcată, întinsă în pat, urlând de plăcere. Gemea! Gemea! Nu! Nu mai suporta glasul excitat al ei.

Alfonso închise ochii vrând să alunge acele imagini și sunete. Era terminat.

- E plăcut, nu? întrebă Zstasky și se roti cu o viteză amețitoare în jurul lui. E o nenorocită la fel ca și viața de om!

Alfonso avea umerii picați, doborât de realitate. Era incapabil să reacționeze într-un fel. Realitatea se dovedise a fi prea distrugătoare.

- Știi ceva? spuse răutăcios Zstasky. Până acum ai trăit acest coșmar fără a-l cunoaște. De azi înainte îl vei viziona ca pe o piesă

de teatru. Vei sta în mijlocul mocirlei și nu vei putea face nimic. Nevastă-ta va fi o curvă. A mea. În continuare, ca și până acum. Cu o mică schimbare: ne vei privi când vom țipa de bucurie. O vei vedea cu ochii tăi cum geme de plăcere, cum se zbate depravata. I-o voi trage în fața ta!

Ochii îi luceau puternic contelui. Alfonso își ridică chipul distrus, modelat de spasmele durerii și furiei.

- Știi că există anumiți nervi în corpul uman care odată distruși te transformă într-un cadavru viu? Un fel de legumă? Poți privi, auzi, poate chiar controla un mușchi doi din corp, în rest nimic. Nu voce, nu mișcare. Doar stai și privești. Ceva ca la teatru, după cum spuneam mai înainte.

Alfonso îl privi îngrozit. Mai bine murea decât să-i facă jocul dement. Ar fi înnebunit să trăiască ceea ce-i descria creatura aceea. Simți că moartea era în acest caz un bine, ceva necesar.

- Da! chițăi Zstasky. Veșnic o păpușă conștientă. Nu-i așa că-s inventiv? și ca un fulger fu în spatele bătrânului.

Acesta simți un junghi arzător în coloană, apoi altul, și e posibil să mai fi fost dar își pierdu cunoștința, prăbușindu-se pe podea.

Deschise ochii. Alfonso realizează că se afla în dormitorul său, întins în pat. Răsuflă ușurat crezând că visase. Vru să se miște, însă realizează că nu mai era stăpân pe nimic. Vru să țipe, dar cuvintele refuzară să se formeze. Putea să urle doar în mintea lui. În rest nimic. Scena groaznică de mai înainte îi reveni în minte. Simți că moare și învie trecând prin chinuri abominabile. Era condamnat să putrezească în pat. O să-l mănânce viermii și nebunia. Era mai groaznic decât focul veșnic al iadului.

Într-un târziu își făcu apariția un ins. Îl recunosc: era medicul. Vru să-i vorbească. Imposibil. Doar privirea speriată, ochii ce se mișcau cu o lentoare îngrozitoare. Îi lua câteva secunde până reușea să-i clinească puțin. Cât despre clipit, se părea că așa ceva era imposibil.

Medicul se apropie de el și-l verifică cu instrumentele sale. Păru mulțumit că este conștient.

- Domnule Mermellier, mă auziți?

Vru să răspundă însă cuvintele i se lovira frenetic prin cotloanele minții. Medicul continuă să-l strige și chiar îl mișcă puțin. În zadar. Resemnat se ridică de deasupra lui și se adresa cuiva.

- Puteți intra!

Edna pătrunse în cameră și-i apucă pe Alfonso de mână îndurerată. Plângea.

- Îmi pare rău. Nu cred că-și mai revine. Probabil atacul suferit din cauza vârstei l-a adus în pragul morții. După cum pare, doar o minune îl mai poate face să fie ca înainte. În starea actuală, nu pot preciza nici măcar câte zile va mai avea. Depinde de Cel de Sus în continuare.

Edna începu să plângă și se aruncă în genunchi strângând la piept mâna soțului. Deodată, niște mâini viguroase o ridicară pe femeie cu blândețe.

- Haide, draga mea! Dumnezeu alege cu înțelepciune ce face. Sunt sigur că-l va întrema în câteva zile. Doar e un om atât de bun.

Alfonso simți că valul nebuniei îl amețește. Cel ce vorbea era chiar monstrul de Zstasky, era cel care îl adusese în starea asta nenorocită. Acum o mângâia pe Edna.

„Dumnezeule! la-mi zilele și nu mă mai chinui!” urlă în sinea sa Alfonso.

- Chiar era un om bun, spuse contele privind triumfător în ochii bătrânului și-l mângâie pe frunte.

Greu de descris furtuna ce-l răvășea pe Alfonso în acea clipă. Crezuse în Dumnezeu toată viața sa, însă acum nu mai era sigur de credința sa. Îl blestemă pe monstrul din fața sa. O blestemă pe soția sa și nu în ultimul rând pe Dumnezeu care permitea toate astea. Dar blestemele sale, la fel ca și vorbele, nu avură nici o forță. Se frânseră tot în lăuntrul său, făcându-l să sângereze și mai mult în suflet.

- Să mergem, Edna. Alfonso trebuie să se odihnească! rosti Petrov și o apucă pe femeie de braț, trăgând-o după el.

Medicul ieși ultimul. Alfonso rămase singur. El și durerea sa.

„Doamne cât ești de nedrept. Cât puroi îngădui pe lumea asta”, gândi bătrânul suferind.

Tăcerea se așternu în cameră odată cu închiderea ușii. Singurele zgomote, dacă ar fi putut fi auzite, erau acele avalanșe de gânduri, șuvoaie de blesteme ale bătrânului. Însă ele erau auzite doar de cel care le rostea.

Grecia. Muntele Athos.

Soarele răspânda ultimele raze aurii la orizont, coborând încet spre partea cealaltă a lumii. Mănăstirea răsuna de glasurile slujitorilor Domnului ce dădeau fiori chiar și unui ateu. Numai auzul acelor ode, cântece, te făcea să te întrebi: oare există? Și trupul îți era învăluit de acel sunet magic, înălțător, ce răspânda bucurie și-n același timp durere.

Pe coridorul estic, fratele Ieronim înainta ținând în mână stângă o făclie iar în dreapta nelipsitul șirag sfânt, la capătul căruia se afla o cruce de argint. Umbra i se mișca tremurătoare pe pereții reci încercând să țină pasul cu el. Sandalele romane purtate de fratele Ieronim scoteau un pleoscăit ritmat: unu-doi-trei-unu, unu-doi-trei-unu...

Fratele Ieronim se afla de zece ani aici. Era ortodox. Provenea dintr-o familie împrăștiată de mâna războiului: tatăl mort pe când el avea trei ani iar maică-sa prăpădită nu la foarte mult timp după aceea. Așa că, la nici cinci ani rămăsese numai cu soră-sa, Elena. Pe drumuri, cerșind milă, dar mai presus de toate o bucată de pâine, cei doi au fost plimbați de soartă prin lume. La nici trei luni după mamă, s-a prăpădit și sora lui, Elena. Murise de foame. Cu trei ani mai mare ca el, fata îl lăsase singur. Copilul văzând că trupul soră-sii nu mai mișcă, plecase mânat de foame. Ajunsese ca prin minune la ușa casei Domnului. Aici fusese primit și crescut sub mâna ocrotitoare a Celui Sfânt.

După cum spuneam, acum copilul acela ajunsese la înaintata vârstă de cincizeci și cinci de ani, iar de zece ani îi slujea lui Dumnezeu aici, în acest templu din Grecia.

Fratele Ieronim deschise o ușă masivă de lemn și pătrunse în cămăruța sa. Aprinse trei lumânări și stinse făclia. Se așeză în genunchi, făcu semnul crucii și începu să-și rostească rugăciunea.

- Pater noster qui est in caelius..., și cuvintele începură să răsune în încăperea mică cu pereți joși și înegriți de fumul lumânărilor.

Cu ochii închiși și pătruns de fiorul acestei clipe speciale, fratele Ieronim își continuă neabătut închinarea adusă Celui sfânt.

Pe peretele estic stătea atârnată o cruce de lemn, cam de jumătate de metru, pe care își îndura chinurile veșnicul suferind Iisus din Nazareth. De acolo de sus îl privea parcă pe umilul Ieronim sorbindu-i fiecare cuvânt de laudă.

Terminându-și rugăciunea cu inevitabilul Amin și cu semnul crucii, fratele Ieronim ridică privirea spre crucea atârnată, intenționând să mai facă un ultim semn al crucii sfinte. Însă acest lucru nu se mai întâmplă.

Cu ochii larg deschiși, omul privi neîncrezător spre cruce. Mergând în genunchi până aproape de perete, târându-se, strigă numele lui Dumnezeu fiul:

- Iisuse sfinte...!

Mâna tremurândă, acompaniată de barba stufoasă, se întinse și pipăi peretele. Și-o retrase ca mușcat de șarpe. Se retrase înapoi tot în genunchi, probabil uitând că poate să și meargă pe picioare. Trăia un moment de șoc. Privirea căuta neputincioasă un punct de sprijin, un ajutor neașteptat.

În retragerea sa prostească ajunsese până aproape de ușă. Se rezemă ca un copil de ea. Asemenea unui puști înfricoșat de stafiile nopții și pe care aproape că-l podidise plânsul. Însă și acest refugiu se dovedea a fi exact opusul. Lipindu-și fața tremurândă de ușă și-o retrase cu un urlet. Se aruncă spre mijlocul încăperii. Își atinse fața. Se șterse. Pe mâini avea sânge. Cu privirea îngrozită inspecta toate cele patru laturi ale cuștii în care era închis. De pe toate curgea acel lichid vâscos. Era sânge.

Sângele curgea pe toți pereții. Se scurgea ca dintr-un burete.

Crucea purta acum un lîș de lemn năclăit în sânge.

Ușa de la cameră era și ea rănită. Sângele se scurgea ca dintr-un trup. Din tavan picau stropi de sânge împrôșcând podeau de piatră.

Fratele Ieronim, chirchit în mijlocul chiliei, ținând lăntșorul și crucifixul în mână, îndruga în neștire cuvinte amestecate din diverse rugăciuni. Își pierdea rațiunea. Nu mai rezista în acest iad. Sângele venea... Venea spre el... Din ce în ce și mai mult...

Dumnezeule!

Speriat, aruncă și acel lanț al său. Azvârli crucea spre ușă ca și cum acum s-ar fi temut de ea. În realitate nu de ea se temea, ci de sângele care se scurgea de pe ea.

După câteva minute, fratele Ieronim părea o maimuță nebună ce-și rupea propriul păr. Într-adevăr începuse să-și smulgă barba năclăită în sânge, iar părul avu aceeași soartă. Urlând, își smulgea părul și hainele de pe el tăvălindu-se prin dărele de sânge ce se întindeau din ce în ce mai mult pe podea.

Cu straiete sfâșiate, cu chipul unui nebun, fratele Ieronim, slujitor al Celui de Sus de o viață întreagă, încetă a mai răsufla. Cu un horcăit greu, lipsit de aerul ce oferea viață, fratele Ieronim sfârși în balta de sânge lovit de un atac de cord. Ochii înfricoșați priveau în sus spre un chip. Era al omului însângerat de pe cruce.

În întreaga clădire izbucniră țipete, urlete. Toate crucile erau năclăite în sânge. Icoanele erau pătate de dăre lungi de sânge. Picăturile de lichid roșiatic nu conțineau să pice.

Toate acele imitații ale instrumentului de tortură pe care sfârșise Iisus erau pătate de sânge.

Nu se știa însă al cui. Cerul plângea cu lacrimi de sânge în acest templu sau iadul picta liber așa cum dorea prin întreaga lume?

CAPITOLUL XII - Tăblițele puteau deschide cerurile și dezvălui secretul vieții

Într-o cămăruță cu pereții afumați de la atâtea lumânări arse, stătea aplecată peste un morman de pergamente Anicia, ucenica fostului profesor Wallace.

Hârțile erau pline de însemnări ciudate, rotunjite, ascuțite, un fel de ebraică ce nu se mai întâlnea niciunde în lume. Desene, blazoane, ciudate semne heraldice se puteau zări cu duiumul.

Lumânările pâlăiau aducând la viață acele pergamente îngălbenite de sărutul timpului. Cocârjată, cu cearcăne, dedicată trup și suflet acelei ocupații, tânăra tresări. O umbră se prelinse slab pe peretele din față.

- Lady Anicia am trecut să văd dacă mai aveți nevoie de ceva. Deja e târziu și toți frații călugări s-au retras în cămăruțele lor.

„Doamne cum a zburat timpul”, gândi femeia.

- La ieșire din bibliotecă veți găsi un călugăr însărcinat cu păzirea acestui loc. Vă va ajuta cu orice trebuie.

- Mulțumesc, părinte. Și vă mai mulțumesc încă o dată pentru că mi-ați permis să studiez toate aceste comori! și femeia mângâie cu grijă un pergament.

- Nici nu se putea vorbi de un refuz. Maestrul Wallace ne-a fost ca un frate, ne-a ajutat mereu. A fost ocrotitorul lăcașului nostru. Dumnezeu să-i odihnească sufletul! și călugărul făcu semnul crucii.

- Da. În orice caz, mulțumesc! spuse Anicia evident răscolită de amintirea profesorului sau mai bine zis a tatălui pe care nu-l avusese niciodată până la el.

După alte câteva propoziții scurte, fiecare din cei doi își urmă calea sa. Preotul plecă. Femeia se reîntoarse la pergamentele ei.

După ce profesorul Wallace murise într-un mod atât de bizar și înfricoșător, viața Aniciei luase o altă turnură.

Știa că niciodată nu-l va putea uita pe cel care o ajutase să-și clădească o viață. Pe cel care o iubise ca pe fiica sa. Pe cel care întotdeauna îi fusese părinte, profesor, maestru. Scena de groază din acea seară nefastă i se întipărise în creier și în suflet la fel ca un tatuaj. Niciodată nu va mai ieși.

Sângele. Țipetele. Chipul profesorului. Rănile oribile ce-i aduseseră sfârșitul. Întreaga scenă îi reveni în minte acum. Vorbele preotului îi deschiseseră o rană nevindecată încă.

Își cuprinse fața micuță între palme. Lacrimi cristaline i se desprinseseră ca mărgelile și începură a coborî pe obraz. Întregul trup plătând îi tresălta printre sughițuri. De ce fusese Dumnezeu atât de nedrept cu ea, cu ei? De ce-l lăsase pe acel monstru să curme viața unui om atât de bun? Nu înțelegea. La fel cum nu pricepea cum de răul se putuse materializa pe lume într-o formă atât de distrugătoare, de puternică.

După înmormântarea celui care fusese cândva supranumit Traducătorul, Anicia își revenise cu greu din criza ce o cuprinsese. Curând începuse să caute. Ce anume? Nu știa nici ea. Habar nu avea. Dar simțea că trebuie să caute ceva ce o va ajuta să înțeleagă tot ceea ce se întâmplase. Ceva ce o va ajuta să restabilească echilibrul.

Luase la puricat toate documentele și însemnările mentorului ei. Găsise diverse notițe, acte, informații, dar sufletul îi spunea că nimic din astea nu avea de a face cu țelul ei. Subconștientul, acest tărâm fantastic, niciodată înțeles și nici măcar definit corect, părea a manevra totul. El era cel care trăgea toate sforile, ghidând-o ca pe o păpușă.

Într-un târziu își amintise. Doamne, cât de proastă fusese. Desigur! Pentru acele plăcuțe ciudate se întâmplase măcelul. Acele plăcuțe cu ACEL SCRIS! Scrisul, Doamne! Trebuia să găsească însemnările secrete ale lui Wallace. Jurnalul pe care odată îl ținuse în mână. Toate desenele acelea stranii, înflorite și de neînțeles. Își amintea și vorbele profesorului atunci când îi luase caietul din mâini:

„Sunt periculoase și îți vor schimba viața pentru totdeauna, fără cale de întoarcere!”.

Într-adevăr se dovediseră a fi periculoase. Lui îi luaseră viața. Îl ucisese.

Trebuia să descopere acel caiet. Trebuia să afle, să înțeleagă. Aceste gânduri o asaltaseră sălbatic până ce dăduse peste misteriosul caiet.

Pe el se afla un semn ciudat. Niște aripi care îmbrăcau un fel de semn. În orice caz ceva straniu. Un plus deformat, întins și bombat, rotunjit, un fel de cruce, un fel de ochi ce te pătrundea. Nu se putea hotărî. Era un desen ce juca feste ochilor. Acum îi dădea o formă, un sens, și în clipa următoare te trezeai că privirea îl percepea altfel. Nici dacă ar fi fost viu, poate că nu s-ar fi mișcat astfel. În orice caz un desen iluzie perfect realizat.

Cu nerăbdare și cu o oarecare umbră de teamă, desfăcu acel caiet. Dădu prima pagină. Iarăși un desen. De data aceasta, însă unul simplu. Nu mai crea nici o senzație, nici o iluzie. Erau niște săgeți, linii frumos meșteșugite din condei, formând o sferă. Și totuși nu era un simplu desen după cum constată mai târziu. Era acel scris, cuvinte maiestuos așezate formând conturul unui cerc înconjurat apoi de altul ce se unea în sfârșit cu cel de-al treilea.

Pe parcursul răsfoirii paginilor mai întâlneau destule astfel de desene. Întreg limbajul avea ceva straniu în el. Ceva ce nu putea fi definit în cuvinte, ci doar perceput în suflet. Îi crea o stare bizară. Simțea că o privește. Da. Era destul de aberantă această afirmație însă asta era senzația. Parcă toate acele bucle o priveau, o chemau, o strigau, îi dădeau un fior prin tot corpul. Se simțea ceva supraomenesc în ele.

Cu adăugirile și vagile explicații întâlnite pe parcurs, Anicia reușise într-un târziu să dezlege parțial misterul notițelor. Și aici îi mulțumea tot profesorului care avusese grijă ca pe alocuri să lase mici urme, mici explicații, la prima vedere nefolositoare, însă în realitate la fel de mici și importante ca și o cheie ce deschide un cuișor uriaș. Știa că pentru ea le crease. Pentru cine altcineva? Ah, iubitul papa!

Dezlegase sensul textelor. Într-adevăr erau răscolitoare. Publicate, cunoscute de lumea întreagă, chiar că s-ar fi dovedit a fi extrem de periculoase. Ar fi distrus fundamentul, temelia a tot ce se crease și se crezuse până acum.

Anicia știa că pătrunsese pe un drum fără posibilitate de întoarcere. Acum era prea târziu. Dar nici nu și-ar fi dorit altceva.

Ștergându-și ochii înroșiți de plâns și de oboseală, Anicia zări în fața ochilor celebrul semn mișcător sau mai bine zis divinul semn. Acum știa ce reprezenta. Era chiar simbolul vieții, al creației, al nemuririi.

Pentru o clipă fu cuprinsă de liniște. Acel desen ce dansa pentru ochii ei, o făcu să simtă pacea, fiorul și senzația de împăcare

și relaxare. Știa adevărul. Poate doar ea și ei... Dar nici de asta nu era sigură. Textul sacru spunea clar că e posibil ca posesorul însemnului habar să nu aibă de el, de semnificația și rostul său. Dacă-l folosea în neștiință de cauză pentru a face rău? Nu! Așa ceva e imposibil, se gândi ea. Dar, dacă totuși? Nu era imposibil. Chiar așa scria acolo negru pe alb.

Acum se liniștise. Trecuse peste durerea pricinuită de amintiri. Acele scrieri o așteptau. Trebuia să-și continue munca. Și mai ales să o țină secretă. Toate aceste veritabile nestemate, zeci de pergamente din timpuri pierdute-n negura veacurilor, fuseseră păstrate cu sfințenie de către un ordin de călugări în acest lăcaș unde trăiau cu acest crez al lor: de a păstra aceste documente și de a avea grijă de ele la fel ca de ochii din cap.

Anicia cunoștea acum și motivul uciderii maestrului Wallace. Acele tăblițe ținute la conferință de el în mâini, erau cheia puterii. Puteau deschide cerurile și dezvălui secretul vieții. Ele reprezentau numele Primului Maestru Spiritual. Erau fie deșteptătorul, fie ghilotina celui ce reprezenta un fel de zeu. Ele îi puteau aduce fie nașterea, fie moartea. Erau o lamă cu două tăișuri.

CAPITOLUL XIII - Luminători ai neantului și creatori ai vieții.

Extras din jurnalul profesorului Wallace

(Cele expuse în continuare sunt extrase din traduceri realizate de tânăra Anicia. Poate pe alocuri textul este incomplet. Poate traducătoarea a omis cuvinte. În orice caz, contează faptul că textul sacru a fost redat în limbaj omenesc.)

**„ A I. Când ei au deschis ochii, s-a făcut cerul și pământul. S-a ivit lumina din Ei. Luminători ai neantului și creatori ai vieții.
II. Ei sunt conștiința și rațiunea mamă. Părinții materiei. S-a despărțit lumina de întuneric, înaltul de jos, viața de moarte.
III. În mijloc au așezat pustiul. Și lacrimi au picat udând nisipuri sterpe. Născând palpabilul au devenit și ei palpabili. Așa cum apa se unește cu pământul, la fel și ei, Conștiința eternă, au absorbit materia.**

IV. Din Nimic, căci nu existau cuvinte întru a defini ce-au fost ei mai înainte de-a naște spațiul, timpul, materia, au devenit Ceva. Din lipsă, gol, au format... [??].

V. Și devenind conștienți de Ei au renunțat a se mai privi și considera pe Ei ca un Eu. Unica conștiință eternă dispăruse. Odată cu Timpul au devenit conștienți de imensitatea lor și au fragmentat acel Eu al Lor, adică pe Ei.

VI. Din mulți înglobând unul, au devenit fiecare... [??]... mulți, conștienți de ei.

VII. Din Conștiință Unică au devenit Conștiințe proprii. Trezirea Ochiului și nașterea materiei au însemnat de fapt ruptura totul și mii de ochi s-au trezit spre a naște câte un Eu distinct. Totul s-a fragmentat și curând haosul a împărțit peste Ei.

B. V. Și unul a tunat cu vocea peste Ei, făcând să tremure toată creația și Ei. Haosul s-a oprit paralizat de furia și forța celui ce strigase.

VI. Acela i-a privit și i-a strigat pe toți pe nume. Erau 112.358 de Ei. Pe toți i-a strigat dintr-o suflare de gând. Și Ei au tăcut privind neștiutori, pierduți în mulțimea lor.

VII. Au văzut aripi înălțându-se. Materie. Ochiul lor vedea ceea ce nici unul nu mai văzuse. Un Ei perfect: materie și spirit. Era ceva ce nimeni nu mai crease. Aveau în fața lor un geniu ce se recrease pe el și-și redefinise condiția.

VIII. Și vocea lui îi făcea să tremure. Oare Ei era dintre Ei? Normal. Dar Ei evoluase așa cum toți se născuseră odată cu trezirea Ochiului și odată cu Ei materia.

IX. Dar Ei îi ardea cu privirea. Și vocea îi făcea să fie simple fire de nisip în calea vântului. Știau că Ei era supremul. Era cel ce avea să decidă firul timpului ce se scurgea.,,

În localitate, prăpădirea lui Alfonso fu pusă tot pe seama lui Asaf, acel monstru ce-și omorâse până și soția. În mod sigur că trupul bătrânului cedase din cauza necazurilor înfăptuite de Asaf Montangue. Inima lui Alfonso nu rezistase la grozăviile din familie și suferise o cădere. Acea legumă ce devenise Alfonso, era considerată tot o crimă a acelui monstru reprezentat de Asaf. Ba mai mult, oamenii din zonă îl urau cu și mai multă frenezie. Ceea ce pățise Alfonso Mermellier îi răscolise parcă mai mult decât crimele. Toți erau convinși că Asaf Montangue era de fapt trimisul necuratului, dacă nu chiar el în persoană. Trebuia căutat și distrus. Și asta cât mai repede.

O întreagă comunitate se revoltase căutând a-l distruge pe Asaf cât mai iute cu putință, chiar de ar fi plecat la capăt de lume.

Pentru moment, Zstasky era mulțumit de întorsura lucrurilor. Făurise un plan pe cinste. Se întrecuse pe el însuși. Acum trebuia să-l găsească neîntârziat pe Asaf. Și asta înainte de a dobândi puterile maxime. De a afla ceea ce era. Și asta dacă nu aflase încă.

Contele Petrov Zstasky mai spera încă în ideea că Asaf habar nu avea de condiția lui. Speră. Era un sentiment ce-l mai liniștea oarecum.

În orice caz știa că Asaf ar fi fost încă prea slab pentru a se compara cu el, orice ar fi descoperit între timp tânărul.

Edna pătrunse în cameră. Chipul palid al soțului îi dădea fiori. Acesta, la rândul lui, simțea fiorii nebuniei când zărea chipul femeii. Pupilele i se micșorau și picături de transpirație îi învăluiau fruntea. Edna îl ștergea atentă cu o batistă de mătase. Acest gest al depravatei îl făcea să turbeze și mai mult.

Trecuseră câteva zile de la incident și Edna părea că se acomodează cu situația. Acum era liberă. Bine, doar pe jumătate. Încă mai existau câteva obligații formale generate de lege și de faptul că el încă trăiește. Dar asta nu o putea împiedica să-și trăiască viața. În fond, dacă în câțiva ani va avea și ea aceeași soartă? Mai bine să se simtă bine. Să trăiască și să se bucure de tot. În unele clipe îi dorea moartea lui Alfonso, apoi o cuprindea căința. Dar ar fi fost mai liniștitor dacă s-ar fi știut văduvă. Altă viață atunci! Dar poate că nu mai avea mult. Acest gând o făcea să zâmbescă.

Într-una din zile, Edna, ca de obicei, ștergea picurii de sudoare de pe fruntea soțului. Deschisese larg ferestrele ca să pătrundă aerul.

- Doctorul zice că nu ne mai auzi, căci altfel ai reacționa, însă eu cred că te bucură mireasma îmbătătoare de afară. Aerul verii e atât de parfumat!

„Mă îmbată mirosul tău de tărfa. Îmi vine să vomit!” răbufniră gândurile bătrânului.

- Oh, dragul meu, ce soartă crudă. Și când mă gândesc la tot ce a fost..., continuă ea să vorbească singură.

„Dacă mă mai ridic din patul ăsta chiar o să-ți amintești de mine și pe lumea ailaltă. O să te înfig cu fundul într-un par, să te sature. Să-ți iasă pe gât, jigodie ce ești!”

- ... clipele pe care le-am petrecut aici...

„Tu și diavolul acela. Știi că ți-a tras-o dracu’? Ai devenit târfa tartorului!”

- Când am avut prima noastră noapte împreună, dragul meu Alfonso. Cât am fost de fericită!

„Fir-ai tu să fii de blestemată! Ah! Nenorocito și acum îți e gândul la astfel de lucruri. Eu putrezind în pat și tu te gândești cât ai fost de satisfăcută de un moș zbârcit. Scursuro!”

- Dragul meu Alfonso. De ce? De ce? De ce ți s-a întâmplat așa ceva? Mai întâi nenorocirea cu diavolul de Asaf, apoi tu. Când te gândești că am stat alături de o creatură a iadului în propria casă. Mi se face și acum părul măciucă. Scumpul meu! și-l sărută pe obraz.

„Ah, târfa infernului. Mă bucur totuși că ai ajuns așa. Să știi că nu mai sufăr. Nebunie? Ce nebunie?! Sunt normal. Poate mai normal decât am fost vreodată. Și mă bucur că dracul intră în tine și te posedă, femeie. Mă bucur că ești așa, că ești cârpa lui. Să te ardă focul Gheenei, blestemato!”

Ușa de la cameră se deschise și Petrov Zstasky pătrunse înăuntru.

„Iată-l și pe diavol!” își spuse Alfonso.

- Ah, Petrov! suspină ea. Vorbesc cu el și nici nu mă aude, și privi compătimitoare spre soțul ei. Parcă nici nu ar mai exista.

- Doar ai auzit ce-a zis doctorul. I-a fost atacat creierul și nu mai judecă. Probabil că nici nu realizează că e viu.

- Da, știu. Dar când îl văd atât de palid... și a slăbit de e os și piele... Ah, dumnezeule! și o podidi plânsul.

Zstasky o strânse în brațe și își aruncă privirea peste umărul ei privindu-l pe bătrân. Îi răsă în față pentru o clipă, după care îi făcu cu ochiul și încetă a-i mai da vreo atenție.

Își lăsă privirea în jos spre Edna. Îi apucă bărbia cu mâna și blând îi spuse privind-o direct în ochii înlăcrimați:

- Te iubesc Edna. Și nu mai pot fără tine. Simt că ard și nu mai rezist. Înnebunesc dacă nu te am. Tu ești apa ce mă ține în viață, ești zeița sufletului meu. Ești viața mea! și o sărută cu pasiune. Te vreau! și iarăși un sărut înfocat îi uni pe cei doi.

- Dar... Alfonso... El... , murmură Edna care încetase a mai plânge.

- Șșt! și el îi puse degetul pe buzele fierbinți ce fremătau de dorință. Știi că nu este aici cu noi! și luându-și degetul ușor de pe buze mângâie colțurile acestora, apoi obrazul și coborî încet pe gât, apoi pe sâni ce tresăltau puternic.

O sărută din nou. Măinile începură să-i frământă trupul încins. Sâni, șoldurile, tot trupul femeii fu învăluit de atingerile contelui în timp ce buzele erau asaltate de sărutări pasionale.

Edna uitase de Alfonso. Dorința o săgeta prea puternic. Simțea că sâni îi ard. Pântecul era săgetat de pasiune. Simțea valul plăcerii, al desfătării în tot trupul. Ardea toată. Tremura.

Petrov îi desfăcu corsetajul și înlătură fusta, scoțând la iveală trupul perfect al femeii, cu sâni puternic ancorați, cu sfârcurile roz proeminente, excitate la maxim și pielea mătăsoasă, parfumată. Era perfectă. O mângâie pe sâni și își coborî mâna peste pântec pătrunzând între picioare, atingând acea deschizătură umedă. O apucă pe Edna în brațe și o conduse exact la capul patului în care zăcea Alfonso. Ea părea a nu da nici o importanță aceluia detaliu nesemnificativ. Își sprijini mâinile pe capătul de lemn al patului. Contele se lipi de ea pe la spate și o pătrunse. Femeia își mușcă buzele. El continuă să se miște pătrunzând-o de fiecare dată și mai puternic. O mângâie pe spate și coborî spre piept cuprinzându-i un sân. Edna gemea de plăcere. Își mușca buzele eliberând în același timp strigătele plăcerii. Cu o mână își mângâia un sân frământându-l puternic. Apoi mâna îi urcă pe gât și ajunse la buze. Introduse în gură două degete și le plimbă provocator pe limbă, după care le supse cu pasiune. Ochii îi avea închiși. Sunetele, vocalele, se accentuau însoțite de un ritm alert al respirației. Gemea de plăcere. Urmă orgasmul și totul fu la maxim. Plăcerea, țipătul, totul.

Deschise ochii. Totul se sfârșise. Dar nu! Întâlni privirea plină de fulgere, acei ochi veniți parcă de dincolo de moarte ... Ochii lui Alfonso ce o priveau aruncând scânteii. Într-o clipă toată plăcerea se transformă în groază. Țipă, realizând că în tot acest timp acei ochi o priviseră cum ea țipase de plăcere. Speriată, părăsi în fugă încăperea, încercând să scape de acea privire groaznică.

Petrov Zstasky își trăgea în sus pantalonii zâmbind.

- Ei, Alfonso, ți-ai văzut târfa în acțiune! Ți-am promis că o va face în fața ta. Te bucuri de spectacol? și râsul umplu încăperea. Bătrân neputincios! spuse el părăsind camera.

CAPITOLUL XIV - Primirea călduroasă a Parisului

Extras din jurnalul profesorului Wallace

„B. XX. Ei i-au răspuns. Și iar acela i-a privit făcându-i să tremure de bucurie, teamă.

XXI. Știau că or să fie iarăși Unul. Se vor uni din nou. Dar glasul lui îi pătrunse, răscolinându-i ca o pară de foc.

XXII. Vom fi Unul, dar toți veți fi tot voi. Este evoluția supremă. Din nou doar Unul, dar voi veți fi conștiința voastră când voiți. Veți fi ca și până acum: toți liberi. Cu o singură schimbare. Veți avea un scop. Veți gândi altfel. Veți simți altfel. Vă veți bucura de fericirea voastră, dar și de cea a întregului, căci fără el, un Tot, nimic nu veți mai fi. Ați înceta orice existență.

XXIII. Veți fi Unul și-n același timp mulți, voi...

XXIX. Epoca haosului a murit. S-a născut cea a timpului echilibrat. A vieții și a morții. S-a construit balanța ce va ține în palme materia. Noi suntem datori s-o ocrotim. Prin ea ne ocrotim și pe noi. Acum că am cunoscut-o, ne-am simți ciunțiți fără de materie. Așa că respectați-vă natura și încercați să înțelegeți esența. Aduceți pacea între ele...

C. XI. Acela, Unicul, cu un sărut de foc i-a îmbrățișat pe Ei, cei 112.358. Și atunci au cunoscut metamorfoza. El a devenit cel ce îngloba Conștiința unică. Ei plus El. El devenise Luminătorul, cel ce veghea peste tot și toate.

XV. Și tot ce a fost impur, focul a ars. Conștiința Unică s-a născut în El pentru că exista un plan, și pentru că ceva trebuia ocrotit. Creația Supremului. Într-un fel, El devenise tată. Dăduse naștere omului și era mândru. Îl iubea. Semăna atât de mult cu El. Acum nu se mai simțea singur în imensitatea materiei. Aceasta prinsese grai, inteligență și îl iubea pe El.

XVI. A creat omul pentru a simți iubirea materiei. Era o nevoie pe care Conștiința Unică o simțea. Cineva lipsit de forțele pe care el le avea. O ființă ce se cerea a fi îngrijită. Se născuse în El dorința părintească. Asta a fost o dovadă că evoluția Lui și a Conștiinței Supreme pe care o reprezenta, nu se oprise aici.

XVII. Odată evoluția, schimbarea, noutatea apărute, nu aveau a se opri aici. Noul năștea nou. Nimic nu mai era static.”

O ploaie mărunță se pornise de câteva ore. Se părea că avea de gând a mai zăbovi peste străduțele Parisului ceva timp. Aerul uscat de mai înainte fusese schimbat cu răceala adusă de plânsul norilor.

Era aproape ora optsprezece. Parisul forfotea în mare parte. Erau însă și zone pustii, de parcă cine știe ce boală ar fi ras acele marionete vii colorate și mai mereu agitate ce mișunau peste tot. O privire de sus, de deasupra orașului, era chiar ademenitoare. Să vezi toate acele străduțe străbătute de forfotă, acele clădiri contrastând puternic de la culoari până la înălțime, stâlpii de fum ce străbăteau coșurile bucătăriilor însoțite de cele mai diverse mirosuri, chiar era un tablou unic. Din nori totul părea frumos. Un organism uriaș. Un mușuroi cu furnici simpatice ce aleargă dintr-o parte într-alta. O mare de culori mișcătoare. O bucătărie uriașă populată de cele mai variate sortimente de mirosuri. O utopie palpabilă.

Însă, revenind cu picioarele pe pământ, se constata că toate aceste simpatice furnici mușcau al dracu de tare dacă încercai să te joci cu ele. Și parcă nici culorile nu mai erau atât de vii. Păreau șterse. Parcă trebuiau schimbate. Să nu mai vorbim de mirosuri. Pe majoritatea străzilor și se întorcea stomacul pe dos. Peste tot, fecale de animale. La tot pasul trebuia să ai grijă să nu calci în balebă de cal. Nasul era supus unei grele încercări pe cocleaurile înguste numite străduțe.

Pe străduța numită în mod ciudat a Chihlimbarului, se aflau acum Asaf Montangue și Jiboux. Pătrunseseră în sfârșit în cetatea magică. Paris. Acest drum mic, îngust, șerpuia printre case joase, tocite de mângâierea ploilor și a vântului. Ploaia ce se așternuse făcea ca pământul să se înmoaie. Cei doi se mișcau destul de greu. Caii își înfingeau adânc copitele în nămolul ce părea a fi și mai vârtos cu cât înaintau.

Picături de apă străbăteau chipurile celor doi încercând să-i înveselească cu mângâierea lor răcoroasă.

Strada era pustie. Nu se vedea nimeni. Nu-i nimic, în curând aveau să iasă într-alta mai mare și apoi dădeau într-un fel de bulevard străbătut de birje și de oameni care se fereau de ploaie ca de plumbul topit.

Asaf nu pricepea. El iubea apa asta venită din pântecul cerurilor. Avea ceva... străin de lumea de jos. Îl liniștea. Simțea prin ea acele înălțimi amețitoare ale cerului.

Strada Chihlimbarului era una dintre cele mai infecte cărări ale periferiei orașului. De fapt, cam toate erau la fel. Mici, împutite, sumbre.

Pământul se amesteca cu bălegarul adunat în timp, formând acel nămol ce părea că fermentează. Te înțepa pe nas chiar și acum când ploua.

- Să scăpăm de aici odată, căci am impresia că-n locul ăsta îmi vor putrezi oasele. Cred că așa arată drumul ce duce în infern! conchise Jiboux.

- Hai că-n curând ieșim pe un drum mai bun. Asta e acum. Primire pariziană! răspunse Asaf.

Odată cu ploaia, cerul se întunecase mult peste normal. Așa că întunericul se instala mult mai devreme decât ar fi trebuit. Mai ales pe strada Chihlimbarului umbrele clădirilor se înșirau leneșe unele peste altele, întunecând și mai mult zona. Ploaia deasă se întindea și ea peste tot ca o ceață groasă.

Cei doi erau în căutare de un loc unde să se odihnească. Oasele le erau amorțite de când nu mai dormiseră într-un pat normal. În mod sigur trebuia să fie ceva prin zonă. Dacă nu, aveau să întrebe. Se descurcă ei.

Ajunseră în sfârșit la capătul mocirlei. Strada Chihlimbarului fusese străbătută în cele din urmă. Și nu putreziseră în nămolul ei, așa cum gândise Jiboux. Aici, la hotarul unei noi poteci, căci ceva de genul erau acele drumuri denumite impropriu străzi, îi aștepta tot un fel de pavaj nămolos, însă nu ca cel de care tocmai scăpaseră.

Ploaia își continua nestingherită munca. Călăreții, obosiți, înaintau legănându-se ușor pe șaua cailor. Zgomote înfundate se auzeau

de prin împrejurimi. Mușuroiul uriaș încă forfotea. Nu-l învăluiseră somnul. Pe el nici noaptea nu-l putea liniști. Dimpotrivă. Noaptea se culcau cei ce truseră toată ziua, muncitorii, și se trezeau ceilalți, cei ce obișnuiau a avea un mod de viață învăluit de chipul nopții. Teatre, banchete, petreceri se trezeau odată cu sosirea nopții prin zonele bune ale Parisului. În rest, mișunau peste tot paraziții de noapte. Hoți, bețivi ce pierduseră sensul orelor de ceasornic și alții încadrându-se în clase vecine primelor. Astfel acest oraș capitală era treaz veșnic.

Un pocnet sfâșie liniștea. Un nor de fum se încherbă la câțiva metri de cei doi. Fusese o bubuitură destul de puternică. Se simțea miros de praf de pușcă. Fusese o armă.

Asaf se ținea cu mâna în zona pieptului, oprind sângerarea. Se clătina. O mână puternică îl smulse din șa, doborându-l în mocirlă. Deasupra lui, un chip de monstru se aplecă pentru o clipă. Îl zări pentru o fracțiune de secundă, însă fu îndeajuns. Știa acum acel chip poate mai bine decât posesorul lui. Îi văzuse ochiul stâng lovit de o întâmplare din trecut, drept pentru care era pe sfert acoperit de pleopa deformată de cicatrice. Îi văzu nasul coroiat continuând cu mustața și barba jalnică ce acoperea restul feței. Vru să-l arunce pe făptaș în sus ca pe un fulg, însă se răzgândi. Nu știa nici el precis de ce. Poate îl afectase răzburarea sângeroasă suportată de hoții aceia jalnici la mânăstire. Se opri. Cercetă. Jiboux era în viață. Perfect. Era undeva pe jos la fel ca el.

Niște mâini iuți îl cercetară prin buzunare și se retraseră asemeni unui șarpe. Caii necheză și curând se pierdură pe stradă în jos odată cu vocile celor ce-i prădaseră. O altă primire a orașului pe care însă Jiboux nu o gustă deloc.

Se frecă la ceafă și plin de nămol, Jiboux se ridică și-l cercetă cu privirea pe Asaf. Auzise foc de armă și se temeă. „Dacă totuși armele îl puteau ucide?” se întrebă el.

Îl găsi și se aplecă asupra lui întrebându-l dacă e totul în regulă. Ploaia se amesteca cu sângele de pe veston. Sub el, pielea începuse să se cicatrizeze. Se vindeca. Plumbul îi pică împuns afară. Jiboux îl ajută pe Asaf să se ridice, privind încă neîncrezător că acesta ar fi nevătămat.

Stăteau în ploaie, plini de noroi, murdari ca ultimii cerșetori. Dintr-o dată chipul lui Asaf se luminează și începu să râdă.

- O aventură pe cinste, nu? și-l bătu pe umăr pe tovarășul său. Ce mai primire. Mai întâi o stradă de rahat, iar acum prădați. Oare ce poate să aibă mai rău Parisul, pentru că nu cred că se rezumă doar la atât.

Jiboux, negustând deloc gluma pariziană, își ștergea de pe chip noroiul cu dosul vestonului.

- Orașul mă-sii... nici dacă îi anunțam că venim nu pățeam așa ceva. Mai mult ca sigur!

- Oricum de cai nu mai aveam trebuință. Și altceva de preț nu mai aveam cu noi. Așa că n-are rost să fim supărați, dragul meu Jiboux. Hai să găsim o gazdă repede și să scăpăm de mocirla asta.

- Cu ce bani? S-au dus cu caii, lua-i-ar dracii pe câmpii!

- Las' că mă ocup eu de tot. Va fi bine. Ai să vezi.

Și Asaf avu dreptate. Bătură la ușa unei case ce părea a fi cea mai indicată pentru ceea ce căutau ei. Un bărbos neîngrijit, cu o burtă uriașă, se arătă în prag cercetându-i neîncrezător. Ploaia le mai înlăturase din mizeria de pe haine, însă tot păreau a fi doi jechoși porniți la cerșit. Cu toate astea, avarul burdihănos îi primi. Nu știa nici el de ce. Pur și simplu acesta se oferă să le dea o cameră.

- Ce dracu Fiodor, i-ai primit pe ăia? Par a fi niște coate goale, fără o lețcaie. Ți-au dat ceva? Au avut bani? Întrebă neîncrezătoare nevasta.

- Nu, dar o să-mi plătească ei zilele astea.

Femeia care-l privise tot timpul în ochi neîncrezătoare, știind că ceea ce zisese ea era adevărat, acum parcă fu mușcată de șarpe și sări ca o cață:

- Ți-am zis io, boșorog sclerozat ce ești! Ți-ai pierdut mințile! Ți s-a dus dracu toată mintea aia pe care o mai aveai. Auzi?! Să primești în casă două lepre fără să-ți dea o lețcaie?! și avara femeie se trase de păr în criza s. Hodorog prost. Și-au bătut joc de tine. Măine or să dispară fără să-ți dea nimic și mare minune dacă nu ne-or fura!

- Și ce să ne ia, fă? Paiele de pe pat și mesele de lemn? Hă?

- Și dacă vin peste noi? Dacă ne lasă pe drumuri?

- Lasă femeie, n-avea tu grijă!

- Cum să n-am grijă? Cum să n-am când văd că Cel de Sus ți-a luat mințile? Om bătrân și...

- la mai tacă-ți fleanca! i-o tăie Fiodor. Am făcut ce-am vrut. Io-s bărbatul în casă sau am murit și viermii încă nu m-au ros? Așa că gura, că de nu ți-o închid io! Auzi? și strâmbându-se îi arată dosul palmei.

Femeia se făcu neagră de furie, însă nu îndrăzni să mai zică ceva pentru că-l știa de om violent. Și așa mai avea doi dinți rupți de mâna aceea ridicată înspre ea și nu că ar mai avea prea mulți, dar totuși...

- Blestemat să fii cu neamu' tău! răspunse ea tremurând de furie.

Bătrânul Fiodor toată viața și-o petrecuse în mahalaua asta dimprejurul Parisului. Avusese de-a face cu tot felul de oameni. Cunoscuse ce înseamnă viața cu toate relele ei, însă blestemul vieții fusese femeia asta ce-o luase de soață. Dar altfel, poate băntuia și acum pe străzi cerșind un codru de pâine. Femeia avusese casa asta pe care-o transformaseră în timp într-un loc de popas pentru călători, asigurându-și astfel un venit. Asta era. Se făcuse frate cu dracul pentru a trece puntea, însă puntea se cam apropia de sfârșit și nu câștigase cine știe ce. Poate c-ar fi fost mai fericit dacă ar fi străbătut drumurile în lung și-n lat, dacă ar fi fost un rătăcitor.

Fiodor era, după cum erau toți cei aflați în zona asta a sărăciei și a foamei, un avar, un zgârie brânză ce n-ar fi dat un colț de pâine. Că veni vorba de pâine, la masă se adunau firimiturile de pâine întotdeauna, și odată strânse într-un blid, erau mâncate spre sfârșitul săptămânii înmuiate într-o ciorbă lungită și fără gust. Viața mizeră îl modelase. După chipul și asemănarea ei, viața modelase oamenii și zonele astea de margine. Mocirlele astea în care trebuia să dai în cap pentru a câștiga un codru de pâine sau să îneci pe altul pentru a scăpa tu, pentru a te ridica din nămol.

Femeia lui Fiodor, o bătrână burhănită care și în tinerețe fusese cam la fel, îl cunoștea pe moșnicul ăsta bine. Nu înțelegea de ce primise doi nenorociți pe gratis. Așa ceva n-ar fi făcu nici de ăia doi ar fi fost aruncați în foc, cu atât mai bine pentru el. Dar acum ce dracu îl apucase? Se sclerozase? El nu zâmbea nimănui și cu atât mai mult să le deschidă ușa, decât dacă galbenul banilor sclipea înspre el. Aveau bani, vorbea cu ei. N-aveau, atunci blestemul lor. Le închidea oblonul în nas, futu-le mama lor de hoți, vorba lui. Acum ce pățise? Doi inși plini de balegă și nămol primiseră un pat pentru noapte pe gratis.

- Ți-am zis că se rezolvă, nu? zâmbi Asaf plin de noroi pe față.

- Arătăm ca două momâi! spuse Jiboux înciudat pe nămol.

- Da. Asta e. Trebuie să suportăm și asta. Măine ne vom ocupa și de haine.

- Doamne cât îmi lipsește moșia! oftă Jiboux. Curățenia, aerul, bunăstarea... Doamne, nu credeam că oasele mele or să treacă prin asta tocmai la bătrânețe. Dacă aș fi fost tânăr, m-ar fi amuzat toată aventura asta, însă așa...!

Asaf îl privi și îi dădu dreptate. Întra-adevăr, cât de iute se spulberase viața lor. Și cu fiecare zi ce trecea avea impresia că toate acelea au fost în viața altcuiva, cândva.

- Da, într-adevăr, și mie îmi lipsește viața de dinainte! spuse Asaf. Dar de asta am venit aici. Ca să rezolvăm totul. De rămâneam acolo și de nu m-ai fi ajutat să scap, dragul meu prieten, aș fi fost ars pe rug la fel ca vrăjitoarele. Nici măcar nu m-ar fi ascultat. Oh! Erau atât de siguri că eu eram monstrul ăla, încât m-ar fi distrus. Și culmea e că dacă-s liber ei, or să creadă că tot eu îmi fac de cap prin împrejurimi în caz că apar victime noi. Trebuie să-l contactez pe contele Petrov imediat. El o să ne ajute.

- Mă cam îndoiesc! spuse Jiboux scoțându-și încălțările scofâlcite.

- Da, îmi amintesc de spusele tale cum că și el ar fi fost printre condamnatii mei, însă dacă stau bine și judec, tind să cred că dacă o să-i explic cum stau lucrurile, mă va ajuta. Măcar de dragul prieteniei noastre. Eu unul l-aș fi ajutat și dacă ar fi fost vinovat. Doar eram ca frații!

Asaf se așeză și el și își trase din picioare încălțăminte, fiind invadat între timp de fragmente de amintiri cu el și Petrov. Cât de bine se înțeleseră întotdeauna. Păcat că intervenise nenorocirea asta. Și Elsa, cât îl respecta. Îl considera ca pe fratele meu. Elsa! Doamne! Imaginea ei ocupă toată panorama aceea a aducerilor aminte. Scumpa Elsa. Câtă durere. Simți că-i dau lacrimile și pentru asta se șterse preventiv cu mâinile la ochi, în același timp parcă alungându-le. Dar ele nu fugiră. Atacă și mai puternic. Curând răzbură și mai întâi cuprinsă suprafața ochilor, învelind-o într-o mantie umedă și lucioasă. Apoi începură să se prelingă pe obraji la fel de fierbinți ca și când ar fi fost picături de foc. Asaf simți gustul lor sărat și atunci se lăsă în voia lor.

Jiboux îl privi tăcut și instantaneu simți că pielea feței e străbătută de aceleași picături fierbinți. Amândoi plâneau, înecându-se în amintirile frumoase spulberate acum ca și cenușa în vânt. Era dureros. Dar lacrimile aveau să-i mai liniștească. Așa că, să-i lăsăm singuri pentru a-și potoli durerea și gândurile involburate de furtună.

CAPITOLUL XV - Vampirul era mândru de alegerea sa

Extras din jurnalul profesorului Wallace

„G. IV. Limbajul celor divini era forța lor. Fără a știi cum trebuiesc rostite cuvintele, energia posedată de Ei era folosită doar pe jumătate. Cuvinte cheie făceau ca harul lor să fie fără limită.

XX. Și mulți dintre ei au vrut să modifice creația. Au adus o mulțime de schimbări care mai de care mai interesante și mai ciudate. Unele au născut monștri și lucruri inimaginabile. Altele au fost și schimbări benefice, utile creației Lui.

XXI. Pe cele bune Le-a păstrat, pe cele rele le-a ars în negura timpului. Astfel, întreaga ceată de 112.358 de spirite divine a modificat creația inițială. Și El le-a permis. De altfel creația o făcuse pentru Ei. [să fim dar singura creație a divinității sau un număr infinit de astfel de lumi?]

XXII. Între creații, lucruri rele au tot apărut. Atunci a avut loc o nouă scindare. Atunci Conștiința Unică a realizat că și ea, și nu doar materia, era capabilă de a fi bună și rea. Astfel s-a produs o ruptură: au fost cei Buni și cei Răi. Luminătorii și Decăzuții.

XLIV. Cei Decăzuți s-au simțit atrași de materie și mai mult. Și au învățat omul a face multe. A fost vremea în care omul a trebuit să evolueze. Și s-a schimbat. A devenit mai înțelept. A știut pentru prima dată ce înseamnă să posezi cunoștințe și să fii un creator. Astfel, omul a făcut primul pas spre Libertate sau spre Decădere. Depinde de partea dinspre care privește. Și la un moment dat li s-a interzis a se mai atinge de om. El, Divinul, avea un plan cunoscut doar de El.”

Revenind în trecut cu doi ani, ajungem în ținuturile pustii ale Indiei, în micuța localitate Kreshna. Aici îl întâlnim pe călugărul Josheff cu care suntem familiarizați din povestirile contelui Petrov Zstasky. Însă, suntem familiarizați doar cu numele, pentru că adevărul în legătură cu acest individ a fost deformat intenționat de conte.

În primul rând, numele de călugăr nu avea de a face nimic cu slujirea divinității. Pur și simplu fusese adoptat atât el, cât și îmbrăcămintea, pentru a avea o altă imagine în ochii oamenilor, uneori acest personaj preferând această camuflare printre oameni.

Da. Era adevărat că făcea parte din misteriosul clan al vampirilor. Erau adevărate și nemulțumirea și ura lui față de semenii săi cu colți. Îi ura. Dar acest lucru nu se întâmpla din cauză că-l făcuseră unul de-al lor, ci pentru că se lovea mereu de regulile lor. Josheff iubise din prima clipă ceea ce devenise. Acum era ca un semizeu. Nu-și imagina un dar mai mare decât cel pe care-l primise.

Problema lui era că această așa numită familie a vampirilor avea reguli care odată încălcate atrăgeau pedeapsa capitală. Și aceste reguli nu făceau altceva decât a îngredi puterile sale. În fața oamenilor trebuia să fie normal. Trebuia să fie la fel ca ei, lipsit de puteri. Atunci de ce le mai avea dacă nu și le putea folosi după bunul plac? Dacă nu putea să se facă venerat de muritori, pentru că el le era în mod sigur superior?

Aceste gânduri și interdicții făceau ca sentimentele sale față de cei din propriul neam să fie unele odioase, pline de ură.

Știind că nu ar fi putut să se împotrivescă Maeștrilor ce conduceau această lume ascunsă, încercase să se resemneze. Trăia într-adevăr ca un pustnic în colțul ăsta uitat de lume, unde tentațiile nu erau prea mari.

Obișnuia ca în pustietatea asta să dea frâu liber puterilor sale. Alerga cu viteza vântului, urla de se cutremurau pietrele, sfâșia trupurile de pomi și animalele sălbatice ce se iveau în fața sa. Uneori făcea toate astea și câte altele doar pentru a scăpa de furia ce-l măcina. Era o veritabilă furtună.

Într-o zi îl rănise în nebunia sa pe un om. Știa că greșise și ar fi trebuit să plece lăsându-l în voia sorții. Însă nu reușise să facă așa ceva.

Trupul individului era întins pe jos, plin de răni. Mirosul sângelui îi alertase toate simțurile. Inima îi duduia. Simțea acel râu de energie cum îl cheamă. Îi era o sete cumplită. Era ars de ea în tot corpul.

Mușchii i se încordau într-un spasm dureros. Dorința era prea mare. Irezistibilă. Festinul acesta nu-l mai avusese de mult. Nu mai putea îndura chinul, setea, pofta.

Înfipse colții. Ah, câtă răcoare. Simți cum acel lichid îi liniștește toată durerea și ura. Simțea cum tinerețea îl învăluie cu plăcerile ei halucinante. Ochii i se dăduseră peste cap. Era într-un adevărat extaz al simțurilor, era lângă o adevărată oază nesecată de plăcere și forță.

Își depărtă buzele de gâtul omului. Apoi îl ridică în spate și se făcu nevăzut, poate mai iute decât gândul ce-l străbătuse.

- Am planuri cu tine.

Ajuns în coliba sa, ascunsă jumătate în pământ iar restul umbrită de copacii bătrâni ce creșteau în juru-i, Josheff îl puse pe om jos.

Îi luase o cantitate de sânge considerabilă. Probabil că respectivul era acum pe tărâmurile halucinante și populate de iluzii ale visului.

Dacă nu era un ins puternic și-ar fi dat suflarea până acum. Vampirul era mândru de alegerea sa. Acestea erau probabil primele clipe din viața sa când uitase de furia ce-l înverșuna împotriva semenilor și se gândea la altceva. De fapt, chiar era fericit. Niciodată în existența sa de nemuritor nu mai fusese fericit. Acest sentiment îi cotrobăia fiecare colțișor al său, înprospătându-l într-o manieră unică.

Ochii de un verde șters ai vampirului erau fixați asupra prăzii. Îi sclipeau sub impulsul sentimentelor invadatoare.

Zări rănille. Sângele nici nu apucase să se usuce. O poftă uriașă îl cuprinsese. Știa că nu va putea să i se împotrivescă. Și totuși, nici nu dorea să-l ucidă pe om. Avea un plan ce se contura și mai puternic. O nouă extracție l-ar fi ucis pe acela și planul ar fi fost făcut fărăme.

Se aplecă străbătut de vechea sete. Buzele atinseră carnea omului. Simți că nu se poate împotrivi. Însă nu înfipse colții. Limba

Începu să se plimbe peste sângele scurs din răni și să-l adune. Lungea acele tăieturi și deschideri de pe trup ce încă îi mai puteau oferi sânge cât pentru a se potoli puțin. Adună tot ceea ce se scurgea fără rost. În cele din urmă se ridică mulțumit și potolit.

- Diseară vei fi al meu! spuse Josheff și-l părăsi pe rănit lăsându-l să agonizeze câteva ore până ce el va reveni.

Știa că acel om putea muri între timp, dar Josheff realiza că dacă mai rămâne o clipă acolo îl va omorî chiar el. Mirosul sângelui era prea puternic. Nu-i putea rezista.

Odată cu apusul soarelui, Josheff pătrunse în colibă. Rănitul se mișcase, se târâse. Era chiar mai puternic decât anticipase vampirul, și asta îl bucura nespus.

Individul deschise ochii și îl văzu în ceață pe noul venit. Bolborosi ceva de neînțeles. Probabil se bucura. Îi cerea ajutorul. Vampirul se aplecă lângă rănit. Îi zâmbi. Ultimul lucru pe care pradă îl văzu fură acei dinți ascuțiți, deschiși într-un rânjel al animalului de pradă. Apoi urmă durerea. Doar pentru o clipă, căci fu cuprins imediat de o stare de euforie. O beție a simțurilor. Trupul nu-l mai durea. Era relaxat, cunoscând o plăcere venită din senin. Era ca și drogat.

Vampirul se ridică sătul. Trupul victimei i se scurse ușor din mâini.

- Te aștept, dragul meu! șopti vampirul la urechea omului care în veci nu avea să mai fie cel de odinioară, omul Petrov Zstasky.

Trupul golit de sânge atât cât spre a fi adus în pragul tărâmului morții, era străbătut la intervale scurte de câte o convulsie. Vampirul își ținea mâna sub gâtul omului, ridicându-i capul. Îl privea și aștepta ceva. Era un ritual pe care doar el îl știa.

Petrov Zstasky, vânătorul de vampiri, avusese ghinionul de a pica pradă unei astfel de fiare pe care el o ura cu trup și suflet.

Acum fusese golit de sânge până aproape de ultima picătură. Trupul era supus unui chin îngrozitor. Nici Hristos nu suferise atât de mult pe cruce. Sufletul, în orice caz, se rupsese pentru moment de acea grămadă de carne ce se chinuia de moarte. Sufletul îi era undeva. Dar unde? Chiar el se întreba.

În jur nu se vedeau decât câmpuri nesfârșite de cărbuni aprinși, jăratec nesfârșit. Din el se ridicau piloni uriași de fum îmbrăcând într-o haină neagră ceea ce ar fi trebuit să fie cerul. Jar și fum. Tăciuni aprinși la nesfârșit și coloane negre de fum. Oare ce era aici?

- Te așteptam! se auzi o voce.

Spiritul lui Petrov căută să vadă pe cineva. Și dorința i se împlini. Dar ceea ce văzu, fu mai presus de imaginație. Nicicând nu s-ar fi așteptat la așa ceva.

- Eu sunt... Dar cred că mă cunoști... Diavolul.

- Da! răspunse Zstasky încet.

- Uite că ai ajuns și în iad. Nu credeai în mine, dar eu am crezut și ne-am întâlnit. Acum mă bucur pentru noi.

- De ce?

- Pentru că semănăm. Altfel nu ai fi aici.

Zstasky nu avu nici o replică. În față era chiar unicul diavol. Cel care înfricoșase generații și plăsmuise fel și fel de vedenii.

Era negru. Ei, bine, nu chiar negru. Ceva maroniu sau la genul. Petrov nu se descurcase niciodată prea bine cu culorile. Era uriaș. Într-adevăr semăna cu acele plăsmuiri perfecte realizate de pictori și sculptori. Nu i se vedea nici un defect, deși chiar el era Defectul suprem. Aripă cătrănite de fum îl făceau a fi și mai impunător, mai presus de normalul din viața muritorilor. Era chiar un înger la fel ca cei din picturile lui DaVinci, însă învăluit într-o culoare mohorâtă, neagră, la fel de murdar ca un miner ce iese din subteran.

- Aceasta e înfățișarea mea mai omenească, ca să zic așa! spuse el. Mai am mii de chipuri, dar am hotărât că asta e cel mai potrivit. Și ca să fiu sincer, chiar îmi place și mie. Parcă are ceva desăvârșit în el, nu?

- Cam da.

- Mă bucur că ești de acord. Tind a crede că ne vom înțelege bine noi doi.

- Cred și eu. Doar sunt venit pentru veșnicie aici, nu?! răspunse sarcastic Zstasky.

- Da și nu! și diavolul îl privi șiret, făcându-i cu ochiul.

- Adică ce vrea să însemne răspunsul? Încă te joci cu mine?

- Nu prietene. Eu nu mă joc. Nu-mi place. Sunt adeptul lucrului direct și bine făcut, la fel ca și tine. Noi doi avem un simț al practicului și acționăm fără a ne hârjoni prostește printre gânduri și sentimente. Direct. Acționează și făurește, obține tot ce ți-ai propus.

- Da. Aici chiar că aducem. De asta să mă fi chemat?

- Atunci ar fi în dezavantajul tău. Ți-o spun. Ar fi fost rău de tot. Ceva la genul adio speranță odată venit aici.

- Ei. Adică eu... sunt cumva oaspete temporar?

- Tu hotărăști.

- Păi, la dracu... adică... știi ce-am vrut să zic... e doar o vorbă...

Diavolul Asdomeratos râse puternic cutremurând împrejurimile cuprinse de fum.

- Hai că-mi placi! zise Asdomeratos.

- Mda. E bine că mă placi tu, dacă celălalt m-a respins. Adică, există și el, nu?

Diavolul se puse pe un răs și mai cutremurător.

- Da! spuse printre zâmbete. Dar pentru scurtă vreme. Când voi aduce la îndeplinire planul meu, se va sfârși cu El și Luminătorii săi. Și tu mă vei ajuta! și ochii roșii, de jăratec ai Satanei se pironiră asupra bietului suflet proaspăt ajuns aici.

- Cum?

- Îți dau șansa de a reveni în trup de om. De a te reîntoarce pe pământ și de a fi zeu. Vampirul ce mi te-a trimis intenționează să te facă frate de-al său. O să ai puteri. Și eu voi fi în tine, făcându-te invincibil. Când planul meu, lupta mea, când totul se va termina și eu voi fi victorios, tu vei fi singurul stăpân al trupului tău, căci eu nu o să mai am nevoie de o gazdă. Voi apărea așa cum mă vezi! Iar tu vei fi mâna mea dreaptă. Vei fi zeul pământenilor întru veșnicie. Viață, putere și adorație veșnică. Toate le vei avea dacă accepți târgul. Să știi însă, că mai există posibili pretendenți la tron, asta în cazul în care tu refuzi. Atunci vei locui aici, veșnic un suflet nenorocit, un rahat spiritual! Deci?

Petrov Zstasky fusese pus în fața unei realități complicate, demnă de tot iadul și de acest șef al său.

Iadul!!! Acest cuvânt îi urlă în urechi sperindu-l. Petrov roti privirea și zări acei tăciuni veșnici. Avu impresia că fumul îl îneacă, că focul îl frige. Îl durea.

- Deci? Întrebă iar diavolul Asdomeratos.

Îl durea. Se îneca de la fum. Totul era real, nu se înșela. Era ceva cumplit. Simțea că durerea îi provoacă o stare vecină cu nebunia. Era însă doar acel simțământ de patimă feroce amestecată cu conștientizarea neputinței de a o înlătura. Chiar își pierdea mințile...

- Deci? Ce răspuns ai pentru mine? Acum ori niciodată!

- Da! Da! Da! Sunt de acord! urlă Zstasky isteric.

Ca prin minune toată durerea îl lăasă. Totul se opri. Fusesse oare un vis? O iluzie? Se întreba încă afectat de cele întâmplate.

Asdomeratos îl privea fericit. Avea un zâmbet mincinos, prefăcut, ca acei neguțători ce-ți promet marea cu sarea și-ți surâd ca niște mici drăcușori.

- Tot ce ai simțit a fost real. Așa e aici. Acela era doar începutul.

Această afirmație avu menirea de a-l convinge pe Zstasky că luase hotărârea corectă. În fond, de ce să sufere veșnic pentru un Dumnezeu care-l uitase și-l trimisese pe post de cărbune în focul iadului. Da. La dracu cu Dumnezeu și cu ai lui. Asdomeratos îi oferea o viață de zeu. Plăcere veșnică. Îi oferea chiar Edenul.

Cei doi mai avură un schimb de replici în care Zstasky primi câteva lămuriri. Află de lupta veșnică a celor doi titani. De ruptură. De dorința diavolului de a-i lua celuilalt tot ce clădise și în fine de a-l extermina. Află multe, toate întărindu-i convingerea că răul e mare și chiar conduce indirect totul.

Dar dacă Dumnezeu va învinge? De câte ori o făcuse până acum? El ce va păți pentru că a fost complice? Aici diavolul îl îmbărbătă și îl potoli cu vorbe șirete, redându-i încrederea în el și în planul indestructibil al răului. De data aceasta găsisse o fisură în Planul divinității. El, Supremul, făcuse o greșală și Asdomeratos o va valorifica. Va transforma acea fisură într-un hău fără fund în care-l va arunca pe El, pe cel pe care-l ura dintotdeauna.

- Și ca un legământ material, îl vei ucide pe maestrul ce-ți va înmâna darul vampirilor. Când vei deschide ochii, eu îți voi da putere, el la fel... Prea puțin importantă a lui (Diavolul știa că era chiar foarte important darul vampirului, însă preferă să mintă pentru a nu-și știrbi din imagine), și atunci după moartea primei victime ne vom ridica puternici. Vom înfăptui Planul meu!

Josheff îi dăduse darul nemuririi. Petrov Zstasky renăscuse înconjurat de aura eternă a vieții. Vampirul îl privea mulțumit. Acum spera că va avea în sfârșit un suflet alături, o ființă care să-l înțeleagă și să-i mai aline suferințele la care era expus. Păcat că acel suflet fusese promis diavolului.

Zstasky își descleștă fălcile urlând. Josheff se afla întins pe pământul umed, ținut strâns de mâinile puternice ale contelui.

- Ce dracu? De unde atâta forță? Înjură Josheff.

- Chiar de la el... De la el...

Vampirul, uimit peste măsură de turnura lucrurilor, nu reușea să priceapă cum de proaspătul învățacel era atât de puternic. În mod normal peste câteva sute de ani ar fi putut încerca a se măsura acest novice cu maestrul. Dar cum? Cum era posibil?

Încercă să se smulgă, dar brațele erau de neclintit. Nicio stâncă nu ar fi reușit să fie atât de rigidă în fața lui Josheff. Tânărul vampir dovedea mai multă forță decât maestrul său.

Degetele pătrunseră în gâtul celui doborât, făcându-l să urle odată cu acel lichid roșatic ce izbucni vioi din trup. Cu o smucitură, o halcă de carne de pe gât fu smulsă. Un urllet groaznic, neomenesc, răbufni. Cu o viteză amețitoare Josheff se ridică, ocoli și vru să se arunce în spatele celui ce-i trădase așteptările. Planul eșuă. Dușmanul se dovedi a fi mult mai rapid.

Zstasky îl prinse din nou într-o strânsoare de fier pe bietul Josheff. Rupse din el o nouă bucată de carne. Sângele șiroia năvalnic printre degete. Vampirul se simțea slăbit, capabil doar de a se zbate. Sperând că poate va reuși să-l rănească pe conte, încercă să atace. Însă nici o șansă. Acea mână părea atât de lungă... Trupul atacatorului atât de departe. Ah! Avea nevoie de sânge. Simțea că puterile i se scurg din trup, că forța i se duce cu fiecare picătură roșatică ce-i părăsea venele.

Încercă să facă zdrențe mâna ce-l înfieră, însă o percepu ca fiind indestructibilă.

- Vierme trădător! lei viața celui care ți-a dat-o. Canalie! Ești mai rău decât Satana! și sângele îi umplu gura împiedicându-l să mai vorbească.

- Chiar sunt Satana în persoană! și ochii contelui deveniră de foc, două bucăți de jăratec aprins.

- Drace... Nenorocire... , și sângele fu scuipat în valuri peste bărbie, gâlgâind înspumat.

- Chiar eu!

Mâna se înfipse adânc. Coastele pâriară. Oase frânte de o lovitură fulgerătoare. Carnea ruptă de mâna oțelită a celui ce era gazda iadului. Cu degetele încordate apucă inima ce se mișca sălbatic și o trase afară. Pulsa nebunește în mână, aruncând stropi roșiatici.

Josheff avea ochii larg deschiși, cuprinși de durerea trupului, însă altceva îl făcuse să simtă și mai multă durere și groază. Nu moartea sa, ci viziunea asupra viitorului ce îl săgetase mai puternic decât acele gheare și acei colți.

Zstasky mușcă din acel mușchi fierbinte cu poftă. Extazul îl cuprinse și trupul prinse a se transforma. Deveni chiar cea mai urâtă întrupare a iadului. Era total diferit de ceea ce descrie cuvântul vampir. Era o cu totul altă creatură, nemaiîntâlnită până acum pe pământ. Iadul chiar adusesse ceva nou pe pământ. Ceva înfiorător.

Cu o îmbucătură, înghiți inima. Colții uriași o mestecară rapid. O limbă groaznică, duhnind a mortăciune, linse botul păros de demon. Ochii gălbui se bucurară. Acest degenerat prinse a urla asemenea vârcolacilor. Dar el urla pentru a pecetlui pe vecie pactul dintre fostul om și iad, dintre Zstasky și Asdomeratos diavolul.

CAPITOLUL XVI - Oamenii habar nu au pe câte planuri acționează diavolul

Extras din jurnalul profesorului Wallace

„G. LX. Cei Decăzuți au fost conduși de un alt El, cel evoluat în tot ce însemna rău. Și acel conducător și-a abandonat numele divin. L-a făcut uitat și pentru asta și-a dat alt nume. Și într-adevăr, muritorii l-au botezat în fel și chip, bucurându-l astfel. Dar numele acela era știut doar de cei divini.

LXI. Și astfel s-au creat două Conștiințe: una a binelui și alta a răului. Asdomeratos și ceilalți decăzuți au rămas în același plan cu Luminatorii. El și Asdomeratos vorbeau zilnic. Muritorii deveniseră acum tema dezbaterilor. El era mulțumit de muritori. Iubea să-i vadă așa mici, luptând cu fiecare clipă potrivnică a vieții și sperând în El, numit acolo jos Dumnezeu. Îi lăsa liberi, numai rareori dându-le un semn de viață.

LXII. Asdomeratos era nemulțumit de Creator. Creația îi era abandonată, susținea răul. Acesta dorea o implicare și mai mare în viața lor. Îi râvnea. Asdomeratos nu putea crea așa ceva. Încercase, dar nu se iviseră decât demoni alungați mai târziu de Celălalt întru alte planuri astrale. Asdomeratos era furios. Își ucisese mai bine de jumătate dintre creațiile sale, văzând că El, opusul, binele, nu fusese în stare a stinge existența demonilor ci îi acceptase, dându-le o lume a lor.

De ce nu ucizi? De ce? Nici măcar nu știi cum e. Poți da viață, dar nu vrei, nu poți să o iei? De ce?

De fiecare dată acestea erau întrebările lui Asdomeratos. Pe mine de ce nu mă ajungi? Ba chiar cred că ți-e frică. Ba nu! Mății captiv aici. De ce nu mă lași să-ți modelez creația? De ce nu avem voie să ne arătăm, să facem ce vrem? Doar noi suntem zeii lor. Chiar asta vor ei.”

Revenind la Anicia, făptura aceea angelică, aureolată de o lumină sacră izvorândă parcă din profunzimea și seninătatea privirii ei, o găsim în aceeași cameră obscură a călugărilor ce afirmă că ar face parte din ordinul iezuiților. Societatea lui Iisus, cum mai sunt cunoscuți. În realitate, însă mai aveau și alte preocupări ce depășeau limitele oficiale stabilite de ordin. Însă, așa cum fiecare are ceva ascuns, secretul său, așa și ei. În fond erau liberi să facă ce vor. Cine să-i controleze? Poate doar Dumnezeu.

Lumânările se apropiu de sfârșit. Arseseră până aproape de terminare. Una dintre ele sfârși pâlپând ușor și sfârșind pentru o secundă sau două. Până și o lumânare își marca sfârșitul prin ceva ce atrăgea atenția.

Așa și acel scris ciudat ce se înfățișa Aniciei, era efectul produs de o cauză, de un sfârșit. Era o mărturie, un strigăt străvechi ce străbătuse veacurile pentru a atrage atenția, pentru a povesti și mărturisi. Era o voce care abia acum găsisse pe cineva care să o poată auzi și înțelege.

Noțiunea timpului fusese pierdută de către tânără. Gestul lumânării o readuse la realitate pe Anicia. Ochii îi erau roșii de oboseală. Injectați. Cereau odihna de care fuseseră privați pe nedrept. Fata păru a înțelege aceasta sau altfel spus, simți ceea ce ei doreau, pentru că o înțepau dureros.

Se întinse ușor căscând. Ce bine era să închizi ochii. Câtă odihnă o cuprinsese în acele câteva secunde în care ochii i se închiseră participând și ei la ceremonialul acela ciudat, numit căscat.

Își dezlipi cu greu pleoapele încercând să nu pice în mrejele somnului întinse atât de dibaci în apele limpezi ale domeniului său. Somnul! Ce moșier bogat și seducător.

Anicia își trecu mâna prin păr și privi meditativă spre masa plină de pergamente. Se întreba dacă acești sfinți părinți ai ordinului iezuit aveau habar de ceea ce păstrau. Mai mult ca sigur că nu. Pentru că atunci altfel ar fi stat lucrurile. Pe toate planurile s-ar fi simțit. Și în plus ea nu s-ar mai afla aici. Mulțumi cerului pentru că îi dăduse această șansă ei și nu altcuiva.

Dacă s-ar fi gândit mai mult asupra acestui fapt, ar fi realizat că, într-adevăr, încâlcite sunt căile domnului. Însă tot ea ar fi putut afirma că nu-s chiar atât de rău amestecate, ci au un sens și un plan bine definit. Căci undeva, totul se limpezește și ițele acelea încâlcite sunt transformate în cea mai frumoasă cusătură.

Acum ar fi putut realiza că tatăl acela bețiv și rău pe care îl luase mama ei de soț, contribuise la descâlcirea firelor și la viitorul pe care fata îl avea. Bărbatul dorise să o vadă plecată din casă. Deja erau prea multe guri de hrănit și ea mai era și fată. Mai târziu ar fi existat pețitori și el ar fi trebuit să se ocupe de zestre pentru fată. Căci altfel nu se putea. Ar fi ajuns de batjocura lumii. Așa că îi venise ideea să scape de ea îndreptând-o spre o școală, ceva de genul, unde aveau să o țină acolo. Și până ar fi ajuns ea la vârsta măritişului, deja nu s-ar mai fi putut numi responsabilitatea lui. Îndepărtarea fetei nici nu a fost ceva complicat. Mama ei nu prea era cine știe ce iubitoare de odrasle. Dintotdeauna se purtase cu ea ca și cum ar fi fost un obiect pe care trebuia să-l ferești de praf și de lovituri. Fără sentimente. Femeia aceea nu știa ce e iubirea. În fond ea era rece și cu soțul, cu toată lumea. Bărbatul se mulțumise cu ea pentru că avea o rentă bună. Era o avere pe care bărbatul nu putea să o lase să plece. Cine știe dacă ar fi putut găsi ceva mai bun. Iar patimile lui, băutura și cheful, cereau bani. El stătea cam rău la capitolul ăsta și de aici s-a ivit binecuvântata căsătorie a celor doi.

Deci, Anicia fusese expediată spre acea așezare de maici, unde se primeau tinere pentru a le educa pentru viață. Educație pe dracu! Li se băga pe gât toată ziua religia și erau îngărășate cu această hrană divină mai mult decât ar fi primit maicile în veci. În fond, maicile, unele din ele, erau femei care gustaseră plăcerile vieții și încă le mai gustau.

De aceea trebuiau să-și păstreze imaginea de mironosițe. După asta puteai să o distingi pe cea mai păcătoasă dintre ele: era cea care cerea cât mai multă evlavie, căință, cumiņenie. Cerea ceea ce ea nu avea. Normal, ceri ceva ce nu ai și nu din ceea ce ai, chiar prea mult.

Însă, să ne fie cu iertare, mai existau și excepții. Adică femei care într-adevăr se dedicaseră întru totul lui Dumnezeu. Una dintre ele era măicuța Filoftea, o femeie blajină și cu frică de Dumnezeu, ce se ocupase ani de-a rândul de educația Aniciei și o iubise ca pe fiica ei. Poate acesta fusese singurul păcat al femeii: o iubise la extrem pe Anicia. Și-ar fi dat și viața pentru această fetiță scumpă, pentru acest îngerăș.

În contrast evident cu măicuța Filoftea, fusese chiar stareța lăcașului, maica Edonia.

Aceasta era o femeie care iubea plăcerea. Iubea pe toate planurile. De fapt, din tinerețe fusese o ușuratică și din acest motiv părinții o trimiseseră a îmbrăca hainele pocăinței, sperând că astfel se va liniști. Se înșelaseră însă. Maica Edonia adusese păcatul și în casa Domnului. Spre a vă face o părere despre ea, o să cunoaștem o întâmplare avută loc la așezarea unde era stareță.

Într-o zi, pe la amiază, trei fete de vreo zece - unsprezece ani, mergeau pe holul ce traversa clădirea cu odăile maicilor. La un moment dat, se opriră în fața ușii de la camera stareței. Sunete ciudate se auzeau dinăuntru. Icnete. Gemete. Fetele s-au înfricoșat, însă soarta a făcut ca una dintre ele să fie mai băiețoasă, mai curajoasă. Apucând crucea în mână și rostind Tatăl nostru, fata, urmată îndeaproape de cele două prietene ale ei, a deschis ușa, pătrunzând înăuntru. Acolo, spre uimirea lor, au zărit pe maica stareță Edonia aplecată cu mâinile pe pat și având la spatele ei pe grădinarul Maurice, singurul bărbat care avea acces în mănăstire pentru a se ocupa de treburile grele. Maurice, lipit de ea, părea a împinge, a se mișca ciudat, lovind-o parcă peste fund pe maică cu partea sa din față. Cel puțin așa văzură fetele. Nu înțelegeau nimic. Ce făcea grădinarul pe la spatele maicii Edonia? se întrebau ele. Ținea parcă fusta acesteia oarecum ridicată. Fetele holbară ochii neînțelegând. Maica Edonia scotea niște sunete ciudate. Preț de câteva clipe fetele priviră la cei doi căutând să înțeleagă.

Maica Edonia le văzu într-un târziu și se ridică brusc, venind val vârtej și țipând înspre ele. Fetele au primit o muștruluire pe cinste iar mai târziu o predică pe tema că nu se intră așa peste tot. Mai întâi bați la ușă. Apoi primiseră o normă grea de mătăanii și rugăciuni pentru ca bunul Dumnezeu să le ierte pentru fapta lor. De asemenea, primiseră și o explicație la întrebările lor: grădinarul Maurice o ajutase pe maica Edonia să alunge un demon ce intrase în ea, punând la încercare forța domnului.

Normal. Fetele primiseră o pedeapsă pentru o întâmplare pe care aveau să o înțeleagă mai târziu, când și ele vor fi făcut dragoste în poziția respectivă. Abia atunci aveau să înțeleagă ce însemna demonul acela ce o pătrunsese pe maica stareță Edonia. Vă dați seama ce chin, nu?!

Și după cum spuneam, viața își urmase traseul ei încâlcit, rezervând pentru micuța părăsită de familie, un final special. Anicia îndurase multe, însă luptase și reușise. Acum ajunsese aici. Și-i plăcea unde era și ceea ce viața îi rezervase. Era foarte mulțumită și încerca să nu rămână mai jos de așteptări. Știa că avea un scop important în viață și căuta să-l îndeplinească cu mândrie.

Anicia simți că se sfârșește de oboseală. Era momentul să se retragă pentru a se odihni. Lucrase destul cu acele semne frumoase. Deja înțelesese mai mult decât suficient pentru a-și crea o imagine de ansamblu asupra situației.

Știa acum adevărul creației, al divinității, a tot ceea ce însemna nașterea vieții, a materiei și a luptei ce se ducea pentru toate acestea. Știa că există două forțe ce-și dispută întâietatea. Momentul unei noi confruntări era aproape. Clipele se puteau număra pe degete. Știa că în curând, răul va putea păși pe lumea aceasta la fel cum o face și ea. Dar până atunci el era neputincios. Nu putea face nimic decât indirect, prin amăgirea și coruperea altora care să-i îndeplinească cerințele. Însă tânăra știa că partea rea a divinului era pricepută în a-și găsi acoliți. Și amintind vorbele bunei Filoftea :”Oamenii habar nu au pe câte planuri acționează diavolul. Nici nu-și imaginează câte înfăptuiește sub perdeaua neagră a amăgirii.”

Anicia se gândea la faptul că toate se vor schimba atunci când războiul lor va începe. Poate aceasta va fi Apocalipsa, sfârșitul descris de sfântul Ioan.

„Și am auzit glas mare, din templu, zicând celor șapte îngeri: Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu...”

Și al șaptelea inger a vărsat cupa lui în văzduh și glas mare a ieșit din templul cerului, de la tron, strigând: S-a făcut! Și s-au pornit fulgere și vuiete și tunete și s-a făcut cutremur mare, așa cum nu a mai fost, de când este omul pe pământ, un cutremur atât de puternic.

Și cetatea cea mare s-a rupt în trei părți...

Și toate insulele pieriseră și munții nu se mai afluă.

Și grindină mare, cât talantul, se prăvăli din cer peste oameni..., ... urgia era foarte mare. ,,

(Apocalipsa 16:17-21)

Primarul Chaterleau Costa, aflat în doliu de pe urma pierderii suferite nu cu mult timp în urmă, se plimba furios prin încăpere. Mușchii feței îi tresăltau dureros.

- Și cum dracu-i posibil așa ceva? Spuneți-mi! Mai întâi scapă din temniță, apoi face ditamai măcelu printre oamenii mei. Și cum dracu nu l-a plesnit nici un glonte? Cum?

- Doar e un blestemat de diavol! spuse o voce.

- Pe dracu! Mai bine-i veneam de hac atunci în casă. Nenorocitul! S-o omoare până și pe nevastă-sa! și primarul scuipe jos, nemaiținând cont de nici o politețe.

Flegma uscată se târî lipicioasă pe podea.

- Căpitane Perille!

- Da. Spuneți.

- Trimite numaidecât vorbă în zonele vecine despre blestematul ăsta. Oferă și o recompensă pentru capul lui. Oricine mi-l aduce, voi plăti dublul greutateii în aur a căpățâniei lui. Două căpățâni de aur pentru una de monstru!

- Desigur.

- Francois!

- Da, mărite! răspunse sfios secretarul primarului.

- Scrie urgent vărului meu la Paris. Anunță-l de nenorocirea de aici. Descrie cât mai al dracului! Nu cumva să mă ia în râs. Cere-i în numele meu tot ajutorul polițienesc. Trebuie să-l prindem pe Asaf Montangue. Descrie-i-l! Desenează-i-l! Fă cum crezi de măsură, da' rezolvă problema asta. Urgent! Și nu uita să-i insuflă asta și lu' vărui-meu!

- Da, imediat, stimabile! și secretarul Francois ieși din cameră spre a duce la îndeplinire porunca stăpânului.

Francois era omul de încredere al primarului. Chaterleau Costa știa că oricând se putea baza pe credința și istețimea acestui om. Uneori primarul avea mai multă încredere în Francois decât în propria-i persoană. Întru-câtva, acest Francois reprezenta prelungirea, partea ce-i lipsea lui Chaterleau pentru a fi întreg și desăvârșit.

- La dracu, Montangue! Al dracu' împielit! Căpitane, nici o veste de la oamenii tăi? Nimic? Ce dracu? A intrat în pământ Montangue ăsta?

- Nimic. Nu l-a văzut nimeni după ce a plecat de la han.

- Da. Hanul..., și primarul pică pe gânduri amintindu-și de acel măcel.

- De ascuns, nu cred că s-ar pune vorba. Mai mult ca sigur că a plecat spre alte locuri.

- Da, da! Vampiru' mă-sii. Asta e, a plecat... Da' unde? se întrebă Chaterleau Costa. Și nu uita că mai e și scârbosul de servitor. Oare l-o fi omorât? Doar i se face foame și lui, sau nu? și-l privi pe căpitan, întrebarea fiind oricum retorică.

- Da, servitorul ăla, Jiboux, a eliberat bestia din lanțuri.

- Mda. Futu-i! și primarul iar scuipe fără nici o rețineră.

Dacă avea s-o țină tot așa, în curând podeaua avea să se transforme într-o zonă cleioasă și umedă.

- Dacă a plecat din zonă, cred că e departe acum. Sau o fi la capătul lumii. Nu știm nimic de dracul ăsta! Ce puteri o avea vampirul ăsta. O fugi poate ca vântul. După ce-a făcut la han, cred că numai Dumnezeu îl mai poate opri! spuse cu glas pierdut Chaterleau Costa. Și ciudatul de conte Zstasky s-a găsit să plece taman acum. Unde s-o duce? La dracu? și urmă o pauză scurtă în care primarul reflectă la ceva. Sau poate o știi unde s-a dus Montangue și a fugit după el. O fi complicele sau vânătorul monstrului?

- Tind a crede că mai degrabă vânătorul, răspunse căpitanul Edmond Perille. După câte a făcut pentru a prinde creatura și după tot trecutul lui, nu cred că greșesc afirmând așa ceva.

- Mda. Ceva de genul.

- Dar stați liniștit. Am pus să fie urmat îndeaproape de doi oameni. În curând voi primi vești încotro se îndreaptă.

- Foarte bine. Foarte bine! afirmă primarul continuând să se miște prin încăpere. Ești într-adevăr bun în meseria ta. Bravo. O mișcare inteligentă. Poate rusul ăla sau ce dracu o fi fost, ne conduce pe un drum bun. În fond ar trebui. Doar îl cunoaște bine pe Montangue. Ar trebui să știe cum gândește și în plus ar trebui să-l ajute și instinctul lui de vânător, după cum afirma că este.

- Da, și încă unul dat naibii. Doar știți câte povestea.

- Să sperăm că nu era doar gura de el. Că nu era un mizerabil de fanfaron.

- Într-adevăr.

- Păi da, lua-i-ar dracu pe amândoi! Că ăștia au adus blestemul asupra noastră. Da, cam de când a venit ăsta, Zstasky... Da... Ciudat, nu?

- Anume? întrebă căpitanul.

- De când cu vizitele lui Zstasky a cam început totul. Ciudat, nu? Până la el, Montangue a stat liniștit, ca un cățel și odată cu sosirea ăluia a început să ucidă. O coincidență cam mare, nu crezi? și îl privi în ochi pe Perille.

Acesta aprobă căzut pe gânduri.

- Păi da, cam așa e! spuse el.

- Păi normal că da! N-or fi cumva în cărdășie? Doi monștri... Sau poate nu! și primarul sclipi pentru o clipă învăluit de farmecul unei noi idei ce lua naștere în creierul său. Dar n-om fi greșit noi? Dacă e contele? Că doar el a venit cu necazurile astea.

Urmă o clipă de tăcere meditativă.

- La dracu! continuă brusc primarul. N-are cum! Doar e întâmplarea de la han. Montangue i-a ucis pe toți.

- Și dacă n-a fost el? Dacă altcineva a stat în umbră și i-a pus totul în cărcă, apoi l-o fi ucis și aruncat în cine știe ce loc de negăsit. Apoi a plecat. Așa ca Zstasky.

- Da, un scenariu frumușel, dar imposibil. Nu! spuse primarul convins. Asaf Montangue este bestia ce a făcut toate astea. Fără nici un dubiu! și lovi în birou cu pumnul. Dar o să am grijă de el. Fiul meu cere răzbunare din mormânt. Și o va avea chiar de-ar fi să pic și eu pentru a o îndeplini!

CAPITOLUL XVII - Două lumi ce nu aveau tangență una cu alta

Extras din jurnalul profesorului Wallace

„H. II. Decăzuții s-au arătat oamenilor, deși era interzis. Și oamenii i-au venerat ca pe zeii din fantasmale lor. Lumea decăzuse. Planul era afectat prea mult.

III. Atunci, El a luat măsuri. A stârpit neamul omenesc pentru a șterge amintirea Decăzuților și a salvat doar puțini oameni în fiecare colț al lumii. Decăzuții au fost pedepsiți aspru, încât Luminătorii s-au cutremurat. Cele două Conștiințe au dus o luptă nemaîntâlnită.

IV. El le-a oferit Decăzuților pedeapsa. Niciodată nu mai puteau fi luminoși. Aura de lumină le-a fost stinsă. Forma liberă le-a fost încarcerată. Au fost osândiți a putea lua doar formele cunoscute materiei, ca acele statui distruse ce îi reprezentaseră cândva. Întunecați din lipsa luminii. Urâți precum le erau gândurile.

V. Au fost aruncați într-o lume a lor, un plan locuit doar de ei, un pustiu în care tăciunii jertfelor iubite de ei erau solul și fumul lor, aerul.

VI. Asdomeratos, însă, putea veni singur în lumea Luminătorilor.

XX. Asdomeratos știa că Celălalt era cu mult prea puternic. Dar știa că în niciun caz, El nu-i va aplica pedeapsa cu moartea, orice ar face.

XXX. Astfel, Asdomeratos i-a spus în față Celui Suprem că nu va abandona niciodată lupta pentru a cuceri creația desăvârșită - omul. Asdomeratos era captivat de ei, de oameni.

XXXI. La fiecare trei decade divine, Asdomeratos va ataca. O dată la o mie nouă sute nouăzeci și opt de ani va fi război. Va face ce va vrea. Fie va fi luptă în cer, fie pe pământ, dar va fi. Va demonstra că el va conduce mai bine acele făpturi. Va alege armele cum va vrea.

XXXII. Și Tu... Te voi distruge când voi avea forța necesară. Poate tu nu poți ucide, dar eu pot. La fel și creațiile tale materiale pot, numai Tu ești diferit. Când voi veni, de fiecare dată va fi haos. Eu sunt cel cu o mie de nume, cu o infinitate de idei, planuri, arme. Voi câștiga! a afirmat Asdomeratos.

XXXIII. Răspunsul a venit: Cu ele vei rămâne întru veșnicie. Vei fi înfrânt întotdeauna de Fii mei!”

Se făcuse dimineață. Jiboux împreună cu Asaf se spălau într-un lighean în curtea din spate a așezării. Apa rece îi revigora. Încercau să înlăture oboseala, amintirile și noroiul de pe haine. Cu toate era dificil. Hainele se murdăriseră în ultimul hal și trebuiau spălate.

Fiodor, hangiul, își făcuse apariția și îi privea pe cei doi zâmbind.

- Domnilor, spuse el apropiindu-se, cred că hainele astea trebuie spălate, altfel..., și se frecă meditativ pe bărbie.

- Da, dar deocamdată sunt singurele. Hoții ne-au aranjat și aici! spuse Jiboux frecând de zor vestonul.

- Da, dar eu vă propun în felul următor. Haideți înăuntru, vă cadorisesc cu câte un rând de veșminte, bineînțeles până faceți rost de bani, iar apoi mâncăm și noi ca oamenii ceva. Ce spuneți, ei?

Oferta fu acceptată. Coana Charlette, nevasta hangiului, mai să dea pe spate când auzi spusele soțului. Era sigură că acesta înnebunise. În nici un caz nu mai era Fiodor pe care-l știa ea. Dracii îi luaseră mințile sau el și le băuse pentru totdeauna. Cărtind ici colo, aduse niște haine pentru cei doi și apoi le întinse masa. Puse câte ceva pe masă, însă Fiodor spuse:

- Ce dracu Charlette, asta pui tu pe masă pentru oaspeții noștrii? Adu fă, din pivniță niște afumături și curcanul ăla sau ce a mai rămas din el, iar io mă duc să aduc niște vin. Am niște vin..., și își sărută cu foc vârful degetelor, țuguind buzele.

Coana Charlette se sprijini de o masă pentru a nu pica. Drace! Omul ei nici dacă ar fi murit mâine, nu s-ar fi încumetat să facă o astfel de risipă. Picioarele îi tremurau și cu greu îndeplini cele cerute.

Când toți se așezară la masă și începură să înfulece cu poftă și să vorbească la fel ca niște vechi amici, coana Charlette își luă broboada neagră pe cap și dădu fuga la biserică spre a aprinde niște lumânări pentru Fiodor care picase în mrejele nebuniei. Trebuia să dea și un acatist, ceva, nu conta ce, dar popa trebuia să alunge răul ce picase asupra așezării ei.

La întoarcere de la biserică trecu pe la tanti Jilla, vrăjitoarea. Ea, în mod sigur, avea să-i spună ce se petrece. Și avu dreptate într-o câțva. Vrăjitoarea Jilla deschise cărțile și se întunecă la față, murmurând speriată:

- Vai de mine!

- Ce-i? sări Charlette.

- Aoleu, ce mi se arată aici... mă femeie e de rău... da' e foarte de rău. Mi s-a deschis taman la necuratu'! Și e cu necaz cartea asta. O vezi? și bătu cu unghia pe o carte întunecată cu un șarpe pe ea, încolăcit pe o coasă ținută de o momâie terifiantă.

Charlette aprobă speriată. Inima îi accelera în piept. Știuse ea că e necuratul. Dar cine-l trimisese asupra ei?

- Auzi femeie? Iată! Drace, așa cărți n-am văzut de când mă știu. E nenorocire mare asupra casei tale! și iar bătu cu unghia peste două cărți. Îți zic io, că-s vrăjitoare de când m-a făcut muma, că așa ceva e nemaîntâlnit. Dracu e-n casa ta și face ce vrea.

- Doamne sfinte! țipă Charlette apucându-se de cap.

- Da. Vezi aici. Unu tinerel a adus întunericu' peste voi. Vă va lua în iad, de nu-l alungi. E o forță pe care cărțile mele nu o pot cuprinde, da' mi-o arată așa, ca-n ceață. De ăsta n-o fi Satan, i-o nu-s Jilla vrăjitoarea! Sau o fi ceva mai rău și eu nu am cunoștință.

Charlette mai că avea să plângă de groază.

- Da. Păcat de casa ta, femeie. Aici, nici io nu mă bag. Nu vreau să tulbur forțe așa ca astea. Poate doar popa, de te-o ajuta. Acu' lasă-mă și du-te! Să nu-mi lași nimic. Niciun ban. Nu vreau nimic de aici. Satan va arde tot. Du-te! aproape că urlă Jilla vrăjitoarea, acea babă de vreo optzeci de ani, zbârcită de trecerea timpului și lipsită de un ochi de ani de zile, ca urmare a unui cuțit de tâlhar.

Vrăjitoarea Jilla privi cărțile înșirate pe jos și apoi se uită cu singurul ochi în urma lui Charlette, mișcând dezaprobat din cap și din

bărbia tremurândă, plină de fire de păr.

- Diavolul a venit! spuse ea printre buzele zbârcite ce dezgoleau gingiile lipsite de dinți de foarte mult timp. A venit! și bărbia îi tremură și mai rău.

Degetele noduroase și uscate se lipiră de acea carte ce desemna răul suprem. Palma uscată acoperi cartea unsuroasă. Dar el cine-i? Nu ești tu stăpâne! gândi femeia. Cine-i el și de ce ți se aseamănă? Răspunde-mi, mărite întunecat! și ochiul i se închise lent, acoperit de pleoapa îmbătrânită.

Charlette alerga de nebună pe stradă, îndreptându-se spre casă. Cine ar fi văzut-o pe acea bătrână alergând ca arsă de foc, și-ar fi făcut cruce, minunându-se de biata femeie. Dar aici, în aceste cotloane ale periferiei, nimic nu era ciudat. Nimic nu depășea limitele normalului. Totul era permis. Poate că i s-ar fi părut ciudat unui individ din lumea bună a capitalei, dacă s-ar fi plimbat pe aici. În realitate însă, acest lucru era puțin probabil să se întâmple, deoarece lumea claselor privilegiate nu vizita astfel de locuri păduchioase. Pentru ei nici nu exista această zonă. Doamnele simandicoase habar nu aveau de lumea ce se întindea dincolo de saloanele lor luxoase și de teatrele pulsânde de opulență. Două lumi ce nu aveau tangență una cu alta.

Ajunsa acasă, bătrâna Charlette abia mai răsufla. Privea disperată în toate părțile. Îl văzu pe Fiodor trebăluind prin curte. Fluiera. Doamne! El niciodată nu era vesel, pe când acum, era. Charlette îl știa dintotdeauna morocănos și cu gândul la bani. Acum însă, meșterea ceva la o bancă, lipsit de orice griji. Femeia simțea că mai are un pic și leșină. O dureau tâmpile. Îi vâjâia tot capul. Avusese dreptate vrăjitoarea Jilla. Necuratul chiar pusese stăpânire pe casă și pe Fiodor.

Fiodor o zări acolo zgâindu-se la el, cuprinsă de o panică inexplicabilă, și spuse râzând:

- Da' ce-i femeie? Te-au apucat durerile facerii taman la vârsta asta? și râse amuzat.

De altfel fu singurul care se amuză. Soția nu părea să fi gustat gluma.

- Doamne, Fiodor, tu te vezi? Te recunoști? Bărbate! și se apucă de cap parcă înnebunită. Fiodor, vino înapoi! și începu să țipe, să se jelească. Fiodor, diavolul te-a cuprins în mrejele lui. Te-a înnebunit, nu vezi?

- Ce-ai femeie? spuse Fiodor blocat de comportamentul nevestei.

- Fiodor! țipă aceasta ca și cum l-ar fi plâns la capătul patului, ținându-i lumânarea. Diavolii ăia doi au adus răul peste noi. N-ai văzut? Erau ieșiți din nămol. Iadul îi scosese la suprafață și noi i-am primit în casă. Fiodor! și lacrimile nu conteneau a străbate fața zbârcită a femeii.

Bărbatul se minună de ceea ce-i era dat să vadă și să audă. Oare să fi înnebunit nevastă-sa? se întreba Fiodor.

Femeia continuă să urle și fugi în casă. Aici își începu ritualul cu apă sfințită, tămâie și toate cele. Stropi fiecare colțisor al casei și-l tămâie ca niciodată, convinsă că o va ajuta acest lucru. Pe Fiodor îl udă din cap până-n picioare cu aghiasmă și-l învălui în fum de tămâie și descântece până ce acesta plictisit o lăsă cu ale ei spunându-i:

- Da mai lasă-mă femeie cu blestemățiile astea. Vrei să mă omori sau ce? și plecă tușind de la fumul gros de tămâie.

Asaf și Jiboux, după ce se îmbrăcaseră în straie curate și se ospătaseră la masă cu Fiodor, mai zăboviră câteva ceasuri apoi porniră să străbată ulițele și să ajungă în centrul orașului. Pe Jiboux îl însărcinase, odată ajunși în oraș, cu procurarea unor bani. Îi dăduse o scrisoare semnată către un debitor al său, împuternicindu-l să ridice astfel niște bani. Asaf avea de gând să străbată Parisul la pas spre a se liniști în gânduri.

Pe drum Jiboux spuse:

- Din câte am văzut, cei doi chiar erau niște afurisiți de zgrițuroi ce n-ar fi dat un colț de pâine. Și totuși el a reacționat invers. Cum?

- Dragul meu Jiboux, oamenii pot fi făcuți să fie buni. Trebuie doar să-i îndrumi. Să le aprinzi acel foc ce-i va ghida. Unii îl cunosc, alții au nevoie de ajutor. Asta am făcut cu bătrânul Fiodor, l-am învățat să fie bun.

- Așa deci. Minunat.

- Da, chiar că e. Mă uimesc și mă sperii în același timp în legătură cu ceea ce descopăr. Tot mai multe și mai multe puteri ies la iveală. Acum văd tot ce e în sufletul unei persoane. Văd tot ce gândește, ce simte. Și ceea ce-i frumos, e că pot modifica această încrengătură de idei și gânduri după vrerea mea. Dar simt că nu e indicat, că nu e bine să le fac asta.

- Da, cam ai dreptate aici.

Ajunseseră undeva pe malul Senei, pe aceeași parte cu Notre-Dame. Aici se despărțiră, urmând ca peste câteva ceasuri să se revadă la așezarea bătrânului Fiodor, însă cele câteva ceasuri se transformară în alte câteva ceasuri de plimbări fără de scop pe străzile haotice ale orașului.

Jiboux se îndreptase spre locul indicat de Asaf pentru a face rost de bani. În fond trebuiau să-l și plătească pe Fiodor pentru tot ce făcuse pentru ei. Asaf nu concepea altfel. Nu putea abuza astfel de un om, mai ales că acela trăia după o zi pe alta în mizeria aceea de mahala.

Plimbarea lui Asaf prin capitala Franței făcu ca timpul să se scurgă pe nesimțite. Amintirile din tinerețe îl năpădiră cu parfumul lor plăcut, făcându-l să uite de toate. Imagini cu el și Elsa reveniră storcându-i sentimentele, făcându-l să simtă durere și plăcere în același timp. Un fel de beție în care omul plânge și râde. E fericit, dar totuși trist. Nici el nu poate desluși exact. Plimbările pe străduțele agitate îl făcură să uite de tot. Timpul zbură pe aripi de spumă de mare, spulberată cu rezeziune de vânt. Amintiri plăcute. Uitase cu totul de faptul că Jiboux îl aștepta la așa zisul han la care poposiseră.

Asaf ridică privirea spre imensa catedrală. În piață era o forfotă de nedescris. Fiecare își vindea marfa, strigând cât îl țineau plămâni că a lui e cea mai bună și cea mai ieftină. Peste tot butoaie, mese improvizate, animale, fructe, o învălmășeală ce te amețea de nu erai obișnuit cu așa ceva.

Se hotărâse. Pătrunse în catedrală. Trebuia să se debaraseze de toată acea gălăgie, de toate acele gânduri haotice ce-l asaltau din toate părțile.

Pătrunse. Era liniște. Miroas de lumânări și tămâie. Parcă-l amețeau. Se obișnuie însă cu ele după o vreme. Înăuntru se zăreau câțiva oameni veniți spre a-și cumpăra iertarea. Se târguiau cu călugării cât face o iertare de păcate. Parcă erau la piață. Dădeau banul și cumpărau iertarea Celui de Sus.

Le auzea gândurile. Printre ele erau păcate și mai mari decât cele pentru care cereau iertare. Și totuși, călugării îi asigurau că Domnul îi iartă dacă plătesc. Și ei plăteau, convinși că vor ajunge într-un loc în care opulența și traiul bun erau la tot pasul. Catedrala devenise o piață a păcatului. Asaf se mâhni. Toate acele gânduri pe care le percepea îl scârbeau. Vru să le întrerupă pentru a rămâne

În spatele coloanelor camuflat, înconjurat de liniște, de tăcere. Dar nu întrerupse acea percepție, ci o canaliză spre un punct, spre o singură persoană. Nu-i venea a crede ce simțea. Era în contradicție cu tot ce simțise în acel loc. Gânduri pure veneau spre el emise de o ființă care se dovedea a fi un fel de înger printre toți demonii ce populau această clădire uriașă. Se fixă asupra acelui suflet, încercând să-l localizeze. Și reuși acest lucru imediat.

Ascuns de coloanele uriașe, de peretele întunecat, înaintă și se apropie de acel om. Îi distinge trupul. Pentru cel din față ar fi fost imposibil să-l zărească, chiar de s-ar fi întors spre el. Asaf stătea bine ancorat în umbra deasă revărsată de perete. Făcea parte din ea, fiind imposibil ochiului omenesc a-l descoperi.

Anicia se închină și se întoarce pentru a părăsi catedrala. Din umbră, ochii lui Asaf o priveau pe această făptură mirifică. Acum Asaf realizează că îi amintește de cineva această femeie. Bineînțeles era vorba de iubirea vieții lui, de Elsa. Doamne, cât de mult semănau cele două femei. Același suflet, aceleași trăsături fizice, chiar și chipul lor semăna incredibil de mult, de parcă ar fi fost surori.

Asaf privea pierdut printre amintiri înspre Anicia. Ceva îl atrăgea spre această făptură. Pe undeva asemănarea cu Elsa îl făcea să perceapă altfel situația. Simțea că suflul îi este greoi. Ceva îl apăsa, îl făcea să simtă presiunea nevăzută a unei greutate uriașe ce strivea tot în el, de la răsuflare până la senzația de bucurie amestecată cu teama din suflet.

Anicia ieși din catedrală și se pierdu în marea agitată de oameni. Întunericul se lăsase și îi alungase pe toți acești oameni ce trudiseră din greu peste zi. Înserarea venise mai devreme decât de obicei. De vină părea a fi vremea ce anunța o furtună pe cîste. Dinspre nord și vest, nori grei de plumb umpluseră cerul aducând cu ei pe lângă întuneric și un aer greoi, umed. Toată acea pătură masivă de apă înainta destul de iute, grăbindu-se să se spargă deasupra Parisului. Din nou, orașul luminilor avea să se transforme într-o veritabilă mlaștină în care oamenii aveau să alerge grăbiți care încotro. Străduțele mici, în special cele nepavate, aveau să devină chinul trecătorilor ce-și afundau piciorul până la glezne în noroiul alunecos.

Cerul fu brăzdat de un joc de fulgere. Albastrul întunecat fu sfâșiat de zeci de gheare luminoase. Un adevărat spectacol divin. Furtuna lua amploare cu fiecare clipă. Din ce în ce, era și mai aproape și mai puternică.

Anicia se strecura printre oameni cu ușurința unei gazele. Din spate, cei doi ochi fierbinți o urmăreau.

Asaf mergea la mică distanță în spatele ei nemaiputându-se dezlipi de această ființă. Îl atrăgea fără a se putea opune. Îi plăcea să o urmeze, să o vadă, să o simtă. Dorea să știe că ajunge la destinație teafără, neatinsă nici măcar de vântul aspru.

Asemenea unei umbre se ținuse de ea, până ce femeia ajunsese în fața unui imobil. Aici locuia.

CAPITOLUL XVIII - Lumea a cunoscut ce însemna forța dezlănțuită a zeităților

Extras din jurnalul profesorului Wallace:

K. IV. „Asdomeratos nu putea clădi trupuri perfecte precum reușise El. Așa că a luat trupuri moarte de om și le-a însuflețit. Le-a dat sânge viu. Dar tot erau sortite putrezirii, căci sângele murea. Atunci i-a învățat să consume sânge viu și ei au reușit să trăiască.

V. Dar trăiau ca paraziții. Pe seama creației perfecte. Asdomeratos tot nu reușea să dea viață. Se folosea tot de materia creată de Celălalt. Și furia îl cuprindea tot mai mult.

VI. Astfel s-au născut morții-vii. Băutori de sânge, creați de rău pentru a-i aduce închinare.

VII. Însă morții-vii s-au ridicat împotriva celui care îi crease. Au refuzat să se mai închine cuiva care nu era printre ei, pentru că Asdomeratos era limitat în privința peregrinărilor fizice pe pământ. Atunci morții-vii au deprins meșteșugul de a se înmulți. Un ritual ce transforma un om viu într-un mort-viu.

VIII. În acele ceasuri ce anunțau un dezastru, El, Luminătorul, a intervenit punând pecetea asupra destinelor. Morții-vii au fost adunați de El și ei L-au văzut și s-au cutremurat închinându-se.

IX. În acele clipe, Asdomeratos, părăsit de propriile creații, a înnebunit de furie și cuprins de febra răzbunării a creat iadul de o mie de ori mai înfricoșător și mai dureros decât îi fusese încredințat de Cel divin.

X. Morții-vii au primit reguli pe care să le respecte pentru a putea conviețui cu făpturile perfecte, iubite de El.

Au primit în dar de la Luminătorul cerurilor un nou seamăn printre ei. O nouă creație a celui divin, a arhitectului omenirii.

XI. În acele clipe l-au primit ca și conducător și apărător al lor și al normelor divine... pe Derxxen.

El nu mai era un mort-viu, ci era altceva. Ceva mai presus de ei. El avea acum în mână firele vieților lor. Le putea tăia oricând doar cu o clipire din ochi. Putea bloca energia vieții în orice creatură a divinității. Derxxen era mai mult un Luminător materializat. Și din cauza materiei avea o necesitate. Hrana.

XII. Derxxen se hrănea cu energia materiei din jur. El era buretele ce absorbea sentimentele. Cu cât era mai puternice cu atât mai multă energie primea. Iar în lipsa lor, își lua hrană direct de la sursă: energia trupurilor materiale.

XIII. Planul Luminătorului Divin, al Lui, Primul, era pe drumul cel drept, cel bun. El știa că așa e bine. Tot ce se petrecea era corect.

Zstasky alerga pe calul său lovind mânios pânțelele însângerate al animalului. I se părea că nu merge atât de rapid pe cât și-ar fi dorit el. Și-ar fi dorit ca într-o clipă să ajungă în Paris, iar stăpânul său, maestrul său, să-l ghideze înspre Asaf spre a-și termina misiunea. Furia îl învăluisese, provocându-i dureri de cap. Oare ce credea stăpânul Asdomeratos despre el? Să fi scăzut în ochii lui prin faptul că se dovedise slab și nepriceput? De abia aștepta să ia contactul cu el și să-i vorbească. Era sigur că, dacă-l va asculta, Asdomeratos nu va fi dezamăgit. Dar și mai mult își dorea să-l ucidă pe Asaf, pe prietenul său, spre a-i dovedi lui Asdomeratos că era demn de el.

În urma lui Zstasky porniseră vijelios cele două iscoade trimise de căpitanul Edmond Perille. Julien și Pierre se străduiau să reducă din distanța ce-i despărțea de ținta lor. Aveau să se odihnească doar atunci când nu mai puteau călări. Ei primiseră ordine stricte. Trebuiau să-l repereze pe contele Zstasky și să-i supravegheze toate mișcărilor. Apoi urmau să-i raporteze căpitanului la intervale dese de timp.

Zstasky simți cum bidiviul începe să încetinească. Îl simțea răsuflând greoi. Curând, calul se opri și pică în genunchi. Contele îl lovi nervos cu pintenii, sfâșiind carnea deja rănită de pe burtă. Nici un rezultat. Calul vru să necheze însă, tot ce reuși să facă fu doar un zgomot gutural, horcăitor, după care se prăbuși pe-o parte. Privind înspre calul întins și zgâlțâit de friguri, contele înjură mânios. Acum trebuia să meargă cu propriile sale forțe și asta îl va slăbi. Nu avea ce face însă. Poate, dacă ar fi întâlnit ceva drumeți în calea sa, ar fi făcut rost de un cal, dar nu se zărea deocamdată nimic.

Hotărî să meargă la pas o vreme. Nu avea rost să apeleze la puterile sale de monstru și să se epuizeze. În fond, avea să se grăbească după ce întunecatului diavol avea să ia legătura cu el. Știa că în noaptea asta îi va vorbi. Nu o mai făcuseră de mult timp. Era conștient că Asdomeratos avea puterile limitate în ceea ce privea aparițiile pe tărâmul muritorilor. Însă vremea luptei se apropia. Și acest lucru îi conferea anumite avantaje diavolului sau mai bine zis privilegiu.

Întunericul se așternuse mai negru decât de obicei. Zstasky continua să meargă la pas, neabătut de la drumul său. La un moment dat se opri și cercetă atent împrejurimile.

- Stăpâne! strigă el și pică în genunchi.

- Da. Chiar eu! răspunse o voce ieșită din crusta pământului.

- Stăpâne, sper că această mică scăpare... cu Asaf, nu te-a mâniat. Promit să o rezolv rapid...

- Da, Petrov, da. Așa să faci. Într-adevăr, aici ai dovedit slăbiciune, însă nu m-am mâniat, deși trebuia. L-ai găsit pe cel ce-mi poate pune bețe-n roate și prin asta mi-ai arătat că ești un luptător. Chiar l-ai găsit mai rapid decât mă așteptam. Sper că n-a fost doar pură întâmplare sau noroc, ci că tu ai contribuit la asta!

Diavolul știa să-l mintă pe acest slujitor al său pentru a-l motiva. În realitate Asdomeratos îl îndrumase pe contele înspre Asaf, pentru că știuse dintotdeauna unde se ascundea acest spirit ce i se putea împotrivi.

- Desigur, Mărite Asdomeratos.

- Petrov, timpul meu se apropie. Peste câteva zile voi putea păși pe această lume la fel ca tine. Atunci eu voi fi cel ce va învinge și tu vei sta alături de mine și te vei bucura pentru că ai fost un supus credincios.

- Mulțumesc, Mărite!

- Pentru asta, trebuie să mai aștept câteva zile nenorocite și vreau să știu că totul va fi perfect la sosirea mea. De asta ție îți voi mai

da o însărcinare.

- Orice! spuse Zstasky vibrând de bucurie.

- Tu vei fi mesagerul venirii mele. Tu-mi vei anunța nașterea, domnia, încoronarea asupra acestei lumi. Îți voi da puteri pe care nu le-ai avut și nu le-ai cunoscut niciodată. Însă, în drumul tău spre Asaf vei presăra prăpăd asupra muritorilor. Ei trebuie să știe că vin. Vocea ta mă va striga și focul va fi pecetea lăsată asupra locurilor străbătute de tine. Numele meu trebuie să stea pe buzele tuturor pentru a ști să mă venereze când voi apărea. Pe Asaf îl vei ucide mai înainte de a se naște, de a ști ce este, de unde vine. Petrov, îți înmânez această sarcină pentru că am încredere în tine. Tu ești slujitorul meu preferat și care va fi al doilea după mine în această lume. Petrov!

- Da, stăpâne!

- Ridică-te și-n numele meu fii proorocul flăcărilor iadului! Pârjolește tot ce vei întâlni în cale și peste cinci zile ne vom vedea față în față. Până atunci, Asaf să fie mort!

- Promit, stăpâne!

- Foarte bine! și vocea lui Asdomeratos se pierdu.

Probabil efortul de a i se arăta lui Zstasky înainte de timpul îngăduit îl epuizase.

Zstasky rânjea. Era bucuros că i se dăduse o șansă. De data aceasta nu o va mai irosi. Va termina totul cu bine și va primi răsplata cuvenită. Stăpânul său va fi mândru.

Din acea clipă ce ar putea fi considerată ca aparținând anului întâi al Revelației, nimic nu a mai fost așa cum ar fi trebuit. Lumea a cunoscut ce însemna forța dezlănțuită a zeităților. Din acel moment chiar și cei mai înverșunați în credința lor, că nu există nicio divinitate, și-au reclădit concepțiile și ideile în legătură cu acest subiect. Au aflat că nu sunt singuri, că cineva e mai presus de ei.

Într-un urlet pătimaș, Zstasky a pronunțat numele maestrului său: As-do-me-ra-tos!

În acea clipă, de-a stânga și de-a dreapta sa, au luat naștere câte două mingi de foc. Erau cam de două ori înălțimea unui om și puțin turtite la mijloc, dând senzația unor stâlpi de foc. Jucăușe peste așteptări, se dovediră a fi.

Păreau a fi vii și doar el, Zstasky, le oprea pe cele patru să nu fugă sălbatic prin lume. Flăcările agitate, dornice de pârjol, păreau a fi mii de brațe ce fremătau, se întindeau, căutau orice spre a-l distruge.

Contele Zstasky le privi mândru.

- Mai mult nici că puteam cere, își zise pentru sine.

Făcu un pas și cei patru stâlpi plămădiți probabil din focurile infernului se mișcară.

- După mine, vestitori ai încoronării! le spuse el și porni la drum.

Flăcările îl urmară pe Zstasky necondiționat. Doar erau acolo pentru a i se supune. Pentru asta fuseseră create de Asdomeratos.

Petrov simți că un cordon infinit de energie îl leagă de o altă entitate. Aha! Stăpânul se îngrijise de toate! Și el fu și mai mulțumit de superiorul său. Acum putea face orice fără a se teme că va fi epuizat. Era legat la veșnica sursă de forță și energie a maestrului său. Într-un fel era și normal. Doar Asdomeratos se va naște prin mijlocirea sa. Alesese acest trup de muritor pe care îl înzestrăse cu haruri și prin care avea să facă pasul decisiv. Trupul omului Petrov Zstasky va constitui poarta între cele două lumi: cea a pământenilor și cea a entităților demonice. Zstasky va fi ușa prin care se va arăta și va păși Asdomeratos pe pământ, pe lumea materială.

Cei patru stâlpi înaintau vijelios, asemenea unei furtuni ce în câteva secunde străbate o distanță amețitoare. Stâlpii erau conduși de Zstasky, transformat între timp în acea creatură hidoasă cu gheare, colți, blană.

Sfârșitul prezis de bătrâni, armagedonul, se dezlănțuise. Nu se văzuse niciun înger care să rupă pecetea și să înfăptuiască cele descrise de Ioan, ci doar stâlpii de foc și Zstasky. Ei erau cavalerii întunericului, mesagerii unei noi puteri.

Focul condus de conte pârjolea orice urmă de viață. Stâlpii deveniseră dintr-o dată uriași, părând a atinge pântecul cerului, unde se amestecau printre fulgerele ce spintecau acea măreție. Erau uriași. Piloni imenși. Păreau că ei sunt picioarele pe care se sprijină chiar iadul. În urma lor nu rămânea decât pământ negru, topit, făcut scrum și alte flăcări vlăstar ce se întindeau rapace. Vocea monstrului însoțit de acele blestemății ale necuratului, se auzea rostind noul nume al celui ce va conduce aceste teritorii. Era vocea profetului ce striga noua venire a fiarei. Și glasul, culmea, era mai presus de tot acel vacarm. Era puternic ca un tunet și pătrunzător ca notele înalte. Dacă pilonii de foc acționau pe o rază de cincizeci de metri lăsând patru dâre negre, patru răni adânci în carnea locurilor străbătute, atunci vocea lui Zstasky era auzită pe o distanță de cincizeci de ori mai mare, pe puțin.

Pășuni, case, animale domestice sau sălbatic, oameni, tot ce se așternea în calea focului era sortit prăpădului. Erau arse în câteva clipe. Transformate în scrum, în tăciuni cât ai clipi. Limbile de foc sărutau pământul mamă cu o pasiune mortală. Erau atât de pătimașe încât la atingerea cu materia totul se evaporă, rămânând în urmă doar fum.

Groaza pusese stăpânire pe oameni. Strigăte, urlete, închinări și tot felul de reacții care mai de care mai ciudate își făceau apariția. Stâlpii de foc se vedeau de la distanțe uriașe. Își anunțau sosirea de la zeci și zeci de kilometri. Cei ce vedeau acele coloane aprinse unind cerul și pământul, mărginite pe boltă de fulgere și pe pământ de prăpădul flăcărilor, erau considerate a fi întru început mâna Domnului. Dar venea și clipa confruntării, când focul își continua drumul și vocea cutremurătoare a creaturii anunța cine era părintele acestor nenorociri. Diavolul, nu Dumnezeu. Satan sau mai bine zis Asdomeratos era cel ce își anunța sosirea cu mare pompă.

Sate întregi erau distruse. Așezările oamenilor fuseseră prada flăcărilor. Ce nu distruseseră pilonii de foc, aveau să distrugă ploziile lor, flăcările incendiilor stărnite. În decursul câtorva ore, zeci și zeci de kilometri de pământ fuseseră pârjolate. Sute de vieți fuseseră luate. Cel mai rău fusese în orașele aglomerate, unde chiar că iadul se instalase ca-n propriul fotoliu. Clădirile aglomerate, suprapopulate, străzi înguste sau bulevarde, palate, biserici, fuseseră spulberate de acea forță, de acele gheare de foc. Mulți nici nu apucaseră să țipe măcar. Îi luase pe nepregătite din așternuturi. Doar o puternică trepidație, apoi bubuituri, ziduri picate și înghițite de ceva viu, de o gură hrăpăreață ce părea a nu se mai sătura și care în final îi înghițise cu poftă și pe cei ce nu mai apucaseră să se dea din fața ei.

O privire deasupra Franței, de la înălțimea norilor, ar fi arătat acel dezastru la proporțiile lui adevărate. De acolo de sus, într-adevăr putea fi văzut acel mușuroi uriaș al oamenilor, ce fusese zgândărit cu patru bețe aprinse, învăluite în flăcări.

Fum, foc, disperare, prăpăd. De sus părea totul atât de mic și de frumos. Un adevărat spectacol ce-ți lua ochii.

Acum că lupta fusese dezlănțuită, ea avea să cuprindă în mod inevitabil în brațele ei toate ființele și neființele. Odată scânteia iscată, în mod necesar, trebuia să cuprindă tot și să pârjolească, fie să se stingă și rănile lăsate să se vindece.

Revenind la Julien și Pierre, îi vom găsi pe undeva printr-unul din locurile de început ale dezastrului stărnit de focul iadului. Pe unul din ei, Julien, îl putem vedea cuprins de febra nebuniei, ca de altfel pe mulți alții. Minte lui refuzase să creadă tot ceea ce văzuse și

auzise. Crescut într-o familie în care nu se pusese prea mare preț pe credință și Dumnezeu, Julien conchisese în tinerețea sa că nu există astfel de lucruri, că sunt simple scorniri ale minții omului. Pentru el nu conta decât o mâncare bună, de preferat un purcel de lapte sau un miel făcut așa „meșterește” cum obișnuia a spune el, și un vin bun ce-ți dădea poftă de masă și de viață.

Pentru el, astea erau lucrurile de care avea nevoie pentru a fi fericit și împlinit. Atunci chiar simțea fericirea divină de care vorbeau preoții spunând că o poți găsi doar pe lumea cealaltă. El era bucuros și-și mângâia pânțele spunând:

- De ce să aștept până dincolo, când pot avea lucrurile promise și aici? Și uite, nu cred că sfântul Petru are dincolo așa ceva! și bea cu poftă din cană plină cu vin roșu ce-l făcea să simtă furtive pe cerul gurii și mai apoi în tot corpul, înveselindu-i totodată și mintea.

Așadar, veselul și ateul Julien nu putuse face față noilor revelații. Concepțiile lui fuseseră zdruncinate din temelii. Mintea simplă de om a lui Julien picase. Colapsul îl învăluisese și acum orbecăia pe drumurile întunecate și fără de ieșire ale demenței. Pierre, văzându-și companionul în starea aceea, se crucise, mai ales că și el fusese cât pe ce să aibă aceeași soartă. Însă, doar printr-o minune scăpase teafăr. Văzuse coloanele de foc ce coborau din ceruri. Auzise și glasul acela ce anunța noul început, pe noul stăpân. Martor la toate cele, Pierre fusese și el străbătut de propriile coloane de foc. Mintea părea că-l arde, iar trupul era supus pe rând când la frisoane reci ca gheața, când la focuri intense ce-i înfierbântau pielea, părând că se va topi într-o clipă dinăuntrul său. Dar scăpase. Era teafăr. Acum se întorcea spre ținuturile sale sperând totodată că dacă nu va merge în aceeași direcție cu focul iadului se vor depărta unul de altul și nu vor avea tangențe. Deși știa în adâncul său că așa ceva era puțin probabil, continua să spera totuși. Se întreba însă unde e Dumnezeu. Dacă diavolul se arătase și începuse să presare prăpăd printre muritori, unde era divinul Dumnezeu, Cel căruia i se închinau atâtea și Căruia i se aduceau ofrande peste ofrande. Sau dacă nu el, atunci unde erau zeii celorlalte nații? De ce nu se arăta niciunul? Gândurile astea îl ardeau, precum cei patru piloni pământului.

Discuția dintre Pierre și superiorul său, Edmond Perille, avu darul de a îngrozi și mai mult comunitatea deja afectată de creatura răului.

- Stai ușor, soldat. Liniștește-te! Mai repetă o dată, că nu am înțeles. Cum adică diavolul?

- Da, căpitane. Diavolul. Satan. Ba nu... Asdomeratos, că a zis în lung și-n lat că așa-l cheamă. El a fost și aici la noi. Apoi a plecat să-și anunțe venirea pe pământ... foc... prăpăd! și Pierre se apucă cu mâinile de cap, învârtindu-se în jurul unui punct imaginar cu pași neregulați. Și Julien și-a pierdut mințile... a ajuns la diavol în mod sigur...!

- Pierre, nu înțeleg mai nimic! spuse Perille.

După câteva ore Pierre se liniștise. Nu mai vorbea fără sens. Părea că vorbele erau capabile de a se încolona și de a forma fraze cu sens.

- Căpitane, spuse Pierre, eu și cu Julien am plecat așa cum ne-ați poruncit. Am mers fără oprire. Am schimbat caii la următorul post. Le-am arătat împuternicirea semnată de dumneavoastră și ne-au ajutat fără împregetare. Așa că, având cai odihniți am recuperat distanța dintre noi și Zstasky rapid. La un moment dat însă, când crezusem că l-am prins din urmă, căci îi găsisem calul mort... și-am știut că el e... Lăsase destule dovezi pe bietul animal... Atunci s-a întâmplat nenorocirea. Am văzut atunci focul iadului și vocea aceea... mai mult ca sigur era a contelui... eu știți că-i cunosc vorba, doar l-am auzit de atâtea ori expunându-și planurile lui menite a ne apăra... El era... adică el era cel care urla numele Satanei, anunțându-i sosirea. Și focul acela imens... piloni din cer până-n pământ pârjoleau totul pe sute de metri. A fost prăpăd... adică iadul și-a aruncat flăcările peste noi. Sfârșitul căpitane... Sfârșitul anunțat de biblie a venit! și ochii îngroziți ai omului îl priviră pe cel aflat în fața sa.

- Soldat, ești sigur că nu exagerezi?

- Stăpâne, să n-am parte de ochii ăștia, și îmi duse degetele indicându-i, dacă nu v-am spus ce-am văzut eu și ce mi-au auzit urechile. El a fost în mod sigur cel ce ne-a însângerat și pe noi, și nu celălalt... Asaf Montangue. Zstasky ne-a ucis femeile și copiii, o știu sigur! și dinții îi scrâșniră.

Căpitanul Edmond Perille privea înmărmurit înspre soldat. Însă, neconvins și sperând că dacă va insista cu întrebări totul se va lămurii și va arăta altfel decât fusese descris până acum, căpitanul continuă discuția. Pierre îi descriesese tot acel prăpăd, tot ce văzuse și auzise, făcându-i pe cei prezenți să tremure de spaimă.

Dacă toate astea se întâmplaseră în urmă cu două zile, poate și mai mult, nici nu vroiau să-și imagineze ce se putuse petrece de atunci încolo. În mod sigur peste o zi sau două o să apară și alți martori, victime ale prăpădului sau poate și mai rău... toată această liniște va fi sfârșită de coloanele de foc ale iadului, descrise de Pierre.

- Căpitane, spuse primarul Chaterleau Costa, am acuzat pe cine nu trebuia. Dar încă nu putem fi siguri. Sunt atâtea lucruri care-l acuză și care nu pot fi înțelese... Poate chiar amândoi sunt uneltele diavolului.

- Mda. Totul se complică.

- Da, și chiar rău de tot. Mă gândeam... dacă focul nu vine spre noi, cel puțin acum... unde se duce?

- Păi în mod sigur după direcția descrisă de...

- Da, știu, îl întrerupse gânditor primarul. Da... Capitala!

- Da..., aproape că șopti Perille temându-se ca vorbele sale să nu fie cele care ar provoca dezastrul.

- Adio ajutorul sperat de noi... dacă s-ar întâmpla lucrurile astea.

- Nu știu ce să vă spun...

- Nu prea e nimic de spus... la dracu! Dacă totul e așa cum ni s-a descris? Dacă vom muri ca niște viermi pârjoliți pe cărbunii iadului? Nu putem nega că nu ar fi o posibilitate după cele întâmplate în localitate. Doamne, să ne rugăm să nu cunoaștem atrocitățile descrise de soldatul tău!

Căpitanul îl privi și nu spuse nimic. Avea mii de gânduri ce îi înfierbântau creierul însă îi era mult prea frică să le elibereze. Puteau fi periculoase, se puteau dovedi nefaste... Sau mai bine zis, teama de a le auzi rostite, îl făcea să le țină prizoniere pe tărâmul gândirii.

- Căpitane, las totul pe mâinile tale! spuse Chaterleau Costa. Faci totul cum crezi că e mai bine, mai folositor. Eu unul nu sunt în stare acum de nimic. Îți las în mână frâiele puterii. Din partea mea îți confirm orice act și fapt, sperând că vei face ce e mai bine pentru comunitate. Doamne! Te las, Perille. Mă duc să mă închin la sfântul Dumnezeu... Preotul trebuie să mă binecuvânteze! spuse primarul cuprins de teamă. Poate credința și biserica ne e ultimul refugiu, ultima speranță! și părăsi camera grăbit.

- Da! spuse Perille pentru el însuși. Poate așa e, dar dacă niciodată nu ai acceptat credința, oare acum ea te mai salvează? Oare dacă nu ai simțit-o când trebuia, frica o poate aduce în sufletul tău așa cum ar fi trebuit să fie ea? Oare e la fel? Cred că nu... și bărbia i se lăsă neputincioasă în piept.

CAPITOLUL XIX - Lupta vampirilor

Extras din jurnalul profesorului Wallace

K. XL. În veacurile timpului, Derxxen a hotărât că morții-vii erau acum capabili de a se îngriji singuri și de a respecta Voința. Astfel, a hotărât să întrerupă acea absorbție zilnică de energie. Dorea ca ceea ce el consuma să se canalizeze în alte direcții, creând altceva.

Și Creatorul a încuviințat. Cum Derxxen fusese legat prin crearea lui de materie, acolo trebuia să și rămână, cel puțin atâta timp cât avea o menire.

L. Derxxen și-a scris numele în argint. Numele pe care îl primise spre a fi pronunțat (Derxxen, precum și numele pe care doar Creatorul îl putea pronunța, acela ținut secret. Forța cuvântului avea putere de moarte și viață asupra lui.)

Astfel, acel nume ce hotăra destinul vieții lui, a fost notat într-o înșiruire de 761 de cuvinte pe tăblițe de argint și împrăștiate în lumea întreagă. Materie printre materie. Spirit printre spirite.

Ploaia picase la început mărunț, spre a se transforma în cele din urmă într-o furtună. Rafale de vânt transformau picăturile mari într-un adevărat bici al naturii. Cerul se dezlănțuise arătându-și marea sa. Totul în jur se întunecase, iar perdeaua de apă făcea ca vizibilitatea să fie foarte mică. Doi-trei metri maxim.

Majoritatea cetățenilor se ascuseseră în casele lor, iar cei aflați prea departe, se aciuiaseră prin taverne de care, spre norocul lor, Parisul era plin.

Străzile erau măturate de ropotul acela ce se așternuse din senin. Dintr-o dată, acest oraș măreț devenise pustiu. Rareori vedeai picior de om. Și dacă se întâmpla așa ceva, respectivul se grăbea în mod sigur să se ascundă pe undeva din calea furtunii, pentru că ploaia ce se așternea nu mai putea fi catalogată altfel. Era furtună în adevăratul sens al cuvântului.

Străzile mici se transformaseră în adevărate pâraie noroioase. Cele pavate susțineau pătura de apă ce creștea neîncetat, arătând că sistemul de canalizare era ca și inexistent.

Pe aleile micuțe, alergând grăbită prin apa ce-i ajungea aproape de glezne, Anicia încerca să ajungă cât mai iute spre locuința ei. Nu mai avea mult. Câțeva străzi și era ca și ajunsă. Simplu de spus, dificil de înfruntat o astfel de furtună. Hainele i se lipiseră de piele. Le simțea reci. Faptul că era udă până la piele nu o deranja prea mult. Ea iubea ploaia. Iubea acel aer umed, picăturile ce se așterneau într-un joc numai de ele înțelese, cerul întunecat, dar totuși cuprins de o veselie inexplicabilă. Iubea tot acest spectacol magic. Fulgerele uriașe ce crăpau bolta îi confereau un sentiment confuz prin care se regăseau amestecate bucuria, tristețea, marea, magia.

Cu alte cuvinte, Anicia era îndrăgostită de tot acest spectacol divin. Iubea ploaia. Îi plăcea să se simtă cuprinsă de brațele ei și să fie mângâiată de picăturile catifelate de apă. Însă, în acest caz, circumstanțele erau altele. Tocmai orașul era de vină. Parisul era periculos și ziua, dar acum pe o astfel de furtună, când hoții și ceilalți tâlhari se aflau la adăpostul întunericului și al perdelelor de ploaie? Așa că alerga grăbită spre propria-i așezare. Inima îi bătea în piept ca unei vrăbiuțe. Dacă i-ai fi pus mâna pe pieptul catifelat, i-ai fi simțit inima în propria-ți palmă. Ai fi simțit cum lovește agitată, speriată, tânără, plină de viață. Ai fi simțit-o și te-ai fi îndrăgostit de ea, de tot ce reprezenta acea femeie.

Asaf, aflat undeva în spatele ei, o urmărea învăluit de un sentiment pe care doar tinerii îndrăgostiți îl percep. La el, însă, era amplificat de sute de ori. O dragoste umană ce tindea spre dimensiuni divine.

Privirea lui Asaf nu o scăpa pe tânără. Fascinația pentru această femeie se născuse dintr-o privire, dintr-o atingere a gândurilor ei.

De-a lungul acestor străduțe parcurse, Asaf ajunsese să îndrăgească totul la ea. Trup. Suflet. Anicia așa cum era: o ființă cum rar ar fi putut găsi pe acest pământ.

Asemenea unei umbre, unui înger păzitor, continua să o urmeze pe tânără nedorind altceva decât să o știe ajunsă în siguranță. Știa că nu-i va putea vorbi nicicând. Nu ar fi fost în stare să facă acest pas și nici nu s-ar fi convenit. Nu ar fi fost cinstit pentru el, pentru amintirea ființei iubite și de asemenea nu ar fi fost corect nici pentru Anicia. De fapt, pentru Anicia ar fi fost periculos. I-ar fi schimbat viața și mai mult ca sigur că nu în bine. Avea precedente pe această temă. Și să o rănească pe această femeie ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi dorit.

Nu! Niciodată nu va trebui să-i vorbească. Ea va rămâne pentru el o imagine pură care îi va da mereu forțe noi și-i va mai alina tristețea sufletului.

Anicia se opri în fața unei clădiri. Era un imobil sărăcăcios. Se oprise în ploaie. Nu intrase pe verandă. De ce oare?

Brusc, Anicia se întoarse și aruncă o privire înapoi căutând ceva, încercând să străpungă cu vederea acea perdea așternută de apele cerurilor.

Așa stând în ploaie, cu hainele lipite de trup, părea o madonă desprinsă din tabloul unui maestru ce știuse a-i contura din plin toate formele trupesti și care de asemenea nu uitase a-i dăruia un spirit măreț.

De ce se oprise?

Asaf înghețase sprijinit de zidul unei clădiri. Știa că ochii ei nu ar fi ajuns până la el. Nu se putea. Nici un om nu ar fi reușit de altfel.

Anicia privea derutată împrejur. Ploaia o învăluia în mantia ei.

Asaf contempla acel tablou rar întâlnit.

Să-l fi simțit pe Asaf? Să fi perceput cu cel de-al șaselea simț? Cu sufletul? Să trăiască ea oare acea senzație când ai impresia că simți o prezență invizibilă alături de tine și tinzi să te convingi și cu ochii, însă nu vezi nimic, dar totuși știi că ceva e acolo? Ți-o spune sufletul că e acolo și dacă știi să-l asculți vei descoperi într-adevăr ceva. Oare asta se întâmpla cu ea? Mai mult ca sigur.

Asaf percepea sentimentele ei, crâmpie de gânduri. Îi era teamă Aniciei. O teamă apărută din senin. Dar totuși nu o teamă în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă neliniște, nesiguranță, dar și curiozitate. Da, cam așa ar suna rețeta ce o crease sufletul

ei în acele momente.

Anicia se îndreptă spre verandă pentru a pătrunde în casă. De data aceasta mergea cu pași mici, străbătând încet distanța de zece metri ce-i mai rămăsese.

Dintr-o dată, Asaf tresări. Sprâncenele i se arcuiră puternic și pentru un moment atenția i se deplasă din spre Anicia. Studia altceva. Percepea ceva. Ceva diferit. O altă prezență. De fapt mai multe prezențe. Se încruntă și mai mult. Toți nou veniții aveau ceva neomenesc. O astfel de aură nu putea fi a unui om. În nici un caz așa ceva. O altă aură... Totul era diferit. Dar ce anume? Nu mai avusese contact cu așa ceva până acum.

Le simți sentimentele, dorințele. Le absorbi asemenea unui burete. Și nu erau dintre cele mai bune.

Gândul i se îndreptă spre Anicia. Spre ea erau concentrate și cele trei creaturi.

Lui nu-i dăduseră nici o importanță. Sau poate nu-l simțiseră, deși ar fi trebuit pentru că erau trei vampiri în căutare de pradă. Poate erau prea tineri pentru a-și folosi puterile așa cum ar trebui. Erau neatenți, distrași de parfumul sângelui eventualei victime.

Apărură brusc din umbră, având conturată forma trupurilor de ploaia ce continua să cadă parcă și mai puternic. Din trei colțuri o priviră pe tânără cu ochii gălbui, înfometați.

Dacă Asaf ar fi căutat undeva în el, adânc, ar fi știut că nou veniții erau din clanul Morphilor, acei vampiri privilegiați oarecum, pentru că pielea lor suporta lumina pentru o perioadă destul de mare și asta fără a le face rău câtuși de puțin.

Femeia zări cele trei umbre ce prinseseră contur, apropiindu-se. Privi înspăimântată. Știa că indivizii cei noi nu aveau să aducă nimic bun. La fel cum gazela știe că animalele cu blană și dinți ascuțiți ce o urmăresc nu vor să înfăptuiască altceva decât răpunerea ei și sfâșierea cu poftă a cărnii, potolindu-și astfel foamea aspră ce le apasă.

Asaf percepea mârâitul celor trei. Ea nu avea această posibilitate. Se aflau prea departe pentru a se face auziți și totodată natura dezlănțuită împiedica acest lucru.

Cei trei nu-l simțiseră pe Asaf. Înaintau încet, strângând în jurul victimei lațul fatalității.

Anicia își simți trupul tremurând ușor, atins de fiorii reci ai fricii. Gândurile i se îndreptară spre bunul Dumnezeu cerând ajutor.

Vampirii se mișcau asemenea unor transpuneri, dintr-un loc în altul. Se jucau cu viitoarea lor victimă. Doreau să o înspăimânte mai înainte de a-i simți gustul sângelui.

Tânăra își dădu seama prin acest dans al lor că nu are de-a face cu niște ființe umane, ci cu ceva mai presus de această condiție. Se gândea la ceea ce putea fi mai rău. Știa că va sfârși moartă după acel joc al creaturilor. Era un joc, un ritual al morții. Știa că o pregăteau pentru pasul următor. Ea se ruga să fie un sfârșit rapid și nu unul dureros sau rușinos. Dumnezeule, nu ! Să se termine cât mai repede și fără chinuri, își spunea în gând tânăra, părând a-și accepta condiția.

Cele trei umbre o înconjuraseră. Mai aveau câțiva metri și o atingeau. Ea deja parcă le simțea degetele reci și umede mai ceva ca stropii ploii, cu pielea aceea asemănătoare celei de broască. Ah, ce scârbos. Doar gândul la atingerea unor broaște o făcu să se simtă rău.

Tremura. Cu brațele adunate, Anicia începu să plângă. Lacrimile fierbinți se amestecară cu ploaia ce o lovea peste față, însă ele tot continuau a frige pielea-i.

Unul din ei îi spuse ceva. Nu înțelese nimic, ci doar îi văzu dinții albi rânjiți spre ea. Doamne, cât erau de fioroși !

- Nuuuu! țipă Anicia și pică în genunchi.

Colții ascuțiți se pregătiră să se înfigă. Să guste. Să dea drumul la acel lichid al vieții. Într-un dans amețitor se apropiară la un pas de ea. Anicia le putea vedea ochii galbeni și lucioși. Le auzea mârâiturile. Culoarea ochilor era atât de stridentă, încât nici vremea capricioasă nu o putuse ascunde.

O mână puternică se așeză într-o fracțiune de secundă pe umerii a doi dintre atacatori. Acest gest pe care ei nu-l simțiseră, nu-l adulmecaseră, deși trebuia conform naturii lor, îi înfierbântă și mai rău. Creierul analiză situația de zeci de ori mai iute decât cel al unui om: Atenție - Pericol - Posibil Maestru Vampir.

Realizând că noul venit apăruse ca o umbră lângă ei, fără să-l simtă, îi duse la concluzia că era unul de-al lor, probabil mult mai în vârstă, un posibil Maestru care de-a lungul veacurilor își dezvoltase abilitățile, tinzând spre perfecțiune.

- Frate..., șopti cel de-al treilea și privi spre Asaf.

Încercă, de altfel ca și ceilalți, să-l analizeze, să-i perceapă gânduri, sentimente, orice informație despre el. Încercară să-i străpungă mintea și să fure acele informații, însă o barieră de netrecut se așternuse în calea lor. Era ca și cum acela din fața lor nici nu ar fi fost prezent. Nu percepeau nicio urmă de gând, de viață, de ceva.

Asaf, ținând în continuare mâinile pe umerii celor doi, privi spre Anicia care zăcea pe jos.

- Plecați! le spuse el și se aplecă spre femeie.

Mârâituri surde se auziră. Ochii vampirilor îl priveau furioși. Adică cum? Să le fure prada lor? Se ascunde el bine, dar asta nu-i dă dreptul să fure prada altora. Și mai ales o așa pradă delicioasă.

- Nu zău? zise unul din ei. Noi suntem trei, tu unul. Și eu zic s-o împărțim pe fetișcana asta!

Pe jumătate aplecat, Asaf o mângâie ușor pe păr pe tânără.

- Nu-ți fie frică. Totul va fi bine! și-i întinse mâna spre a o ajuta să se ridice.

Anicia se arată sceptică. Și așa mângâiatul pe păr o anchilozase. Nu mai era în stare de nimic.

- N-n-nu-mi face rău, te rog... , și îl privi tremurând pe Asaf.

- Mă aflu aici ca să te ajut! și o ridică pe Anicia.

Mârâituri și mai accentuate își făcură auzită prezența.

- Nu te teme, nu ai de ce. Acești domni au vrut doar să te sperie, nimic altceva, nu-i așa? și privi cu ochi duri spre ei.

- Pe dracu! spuse unul din ei și cu o mișcare prea rapidă pentru a fi văzută de un ochi omenesc, lovi.

Cei trei vampiri fuseseră puși prea mult timp să aștepte. Nu era în natura lor a face așa ceva. Era ca și cum unui lup înfometat i-ai fi pus o halcă de carne sângerândă în față și i-ai fi spus: cuțu stai cuminte!

O mână se repezi spre Asaf cu intenția de a-l lovi în zona gâtului. Cu toate că se preconiza o lovitură de succes datorită elementului surpriză, nu se întâmplă așa ceva. Cel vizat se feri mai iute decât atacatorul. Asemenea unui fulger o trase pe Anicia după el și o lăsă undeva la câțiva metri mai încolo.

- Rămâi aici! îi spuse el și dispăru mai înainte ca ea să clipească din ochi.

Cele trei fiare înfometate atacară simultan. Doreau să-l sfâșie. Cu o viteză supranaturală încercau să-l încolțească, să-i vină de

hac. Prin ploaie, cei patru se mișcau mai rapid decât picăturile de apă. Era ca și cum ar fi plutit. Ca și cum tălpile lor nici n-ar fi atins pământul. Pentru un ochi uman nu era nimic de văzut. Decât un fel de vârtej care făcea ca apa adunată pe stradă să sară în toate părțile. Se auzeau voci, cuvinte spuse într-un grai de neînțeles, toate îmbibate în voalul furiei.

- Curând vei sta întins și vei regreta că te-ai amestecat, vierme! urlă unul din ei spre Asaf într-un grai care în mod sigur nu era franceză sau altă limbă învățată de Asaf.

Cu toate astea el înțelese. Acest lucru îi conferi o stare aparte. Oare de unde știa acest grai ciudat?

- Ce-ai spus...? și se opri nedumerit.

Vorbise pe aceeași limbă. Folosise aceeași exprimare ca și vampirul de mai înainte.

- Gura! urlă acela și se repezi înspre el, însă tăria brațelor lui Asaf îl aruncă rostogol pe jos.

Rănit în orgoliu se avântă din nou, însă avu aceeași soartă, ca de altfel și ceilalți doi camarazi. Pentru Asaf atacul acestora era un fel de joacă pentru copii. Era mult mai puternic decât ei. Și deocamdată nu le arăta prea mare atenție, deoarece era preocupat cu noua descoperire: acel grai ciudat.

Captivat de noua descoperire, Asaf nu simți cea de a patra prezență. O nouă pereche de ochi galbeni îl priveau și-i înțelegeau forța. Era cel ce-i avea în ucenicie pe cei trei care abia acum se formau întru cele ale vieții de vampir. Erau încă tineri și mai aveau de stat pe lângă maestrul lor până ce-și vor lua zborul devenind și ei profesori pentru niște preferați de-ai lor.

Vampirul bătrân înțelese și rolul femeii în toată această poveste și hotărî ca mai înainte de a-i arăta ce înseamnă o luptă adevărată cu un adversar pe măsură, să-l demoralizeze, să-i distrugă puțin sufletul care, evident, era puternic marcat de prezența femeii. Hotărî să o ucidă rapid și apoi să-l atace pe el.

Într-o secundă fu lângă femeie și o îmbrățișă pe la spate. Ținută de niște brațe de fier, săraca nu putu nici măcar să se zbată. O mână puternică, încordată, o mângâie pe gât.

Vampirul urlă exact când Asaf, simțindu-l, privea cu chipul schimonosit spre el.

- Nuuuu! urlă Asaf exact când unghiile ascuțite ale canaliei secționară pielea Aniciei.

Chiar în momentul în care stratul fin de piele fu atins, împuns, un urlat ca niciodată se eliberă din Asaf. Poate la fel urlase când o găsisse moartă pe Elsa. Tot sufletul său participase cu durere la acest efort. Într-un fel, urlatul fusese geamătul disperat al sufletului îngrozit de urmările clipei prezente.

Bătrânul vampir îngheță. Ghearele sale se opriră deasupra primului strat de piele, abia zgâriind-o. O dâră de sânge începu să se prelingă amestecându-se cu apa. Anicia țipă. Vampirul rămase nemișcat cu ochii deschiși la maxim, exprimând o groază și o durere fără limite.

Ceilalți trei fură împrăștiați rapid prin aer, la fel ca niște așchii.

Toate aceste mișcări văzute de Anicia nu ținură decât câteva secunde. Pentru ceilalți vampiri crează senzația de veacuri, însă. Pentru ei totul se mută într-o altă realitate, într-un alt plan. Unul doar pentru ei și Asaf. O dimensiune în care timpul și spațiul erau percepute altfel. Aveau impresia că deplasările lor durau o veșnicie, că Asaf era atât de departe și că fiecare gest al lor de a-l atinge nu făcea altceva decât să-l îndepărteze. Simțeau că se mișcă asemenea unor păpuși greoaie, apăsată de o povară uriașă. Erau neputincioși. Teama îi invadase. Văzură un zid de foc ce se prăvălea înspre ei dinspre Asaf. Vru să spună ceva, dar vorba le era greoaie. La fel și mintea. Prima dată percepură căldura aceluia val de foc alburiu ce se apropia. După asta, urmă lovitură invizibilă ce-i aruncă în aer în același timp cu urlatul de mai înainte al lui Asaf:

- Nuuu!

Cei trei se prăvăliră morți pe alee. Ploaia continua să le biciuiască trupurile.

Maestrul lor văzu scena cu ochii unui tată. Ceea ce simțea era dureros. Gândiți-vă că v-ați vedea copilul ucis în timp ce dumneavoastră ați fi ținut legat spre a privi scena, incapabil măcar de a rosti ceva.

Asaf îl privi în ochi. Își aplecă capul spre dreapta, nedezlipindu-și privirea dinspre el. Ridică mâna dreaptă și cu două degete, arătătorul și mijlociul, îl împinse în centrul frunții pe vampir.

Strânsoarea din jurul Aniciei scăzu. Brațele își pierdură din forță picând lent, fără vlagă.

Un val de curent. Asta simți vampirul mai înainte de a-i dispărea văzul și de a se prăbuși mort în băltoaca din juru-i.

CAPITOLUL XX - Abisul

Într-un loc foarte îndepărtat, unde spațiul și timpul cunosc alte reguli decât cele cunoscute de noi, într-o parte a universului ascunsă oricăror priviri sau simțuri umane, de acolo începea Abisul. Lumea întunericului. Regatul lui Asdomeratos.

O fâșie neagră, Marginea Abisului, era acel ceva ce noi l-am putea numi frontieră. Era un spațiu imposibil de măsurat, un fel de gaură neagră ce mărginea Abisul de rest. Era o întunecime absolută, o panglică neagră purtată de regatul durerii veșnice.

Dincolo de ea începea acest teritoriu atât de înfricoșător. Începea iadul. Această împărăție a răului era străjuită de patru stâlpi de foc ce formau dincolo de panglică un fel de pătrat invizibil. Acești stâlpi de foc albastru erau sigiliile puse de către El, de către Unicul Creator a tot și toate. Și stâlpii aveau fiecare deasupra un cerc de foc galben. Iar înăuntrul său se găsea câte o pentagramă având înlănțuite în jurul ei niște simboluri. Litere de foc scrise în limba sfântă. Iar pentagramele răspândeau aceeași lumină albastră, de o forță și o claritate nemaifântănite.

Acești piloni ce susțineau simbolurile albastre erau, după cum am spus mai sus, pecetea Celui Unic pentru a ține închise granițele acestor teritorii, pentru ca nimic să nu depășească limitele, pentru ca virusul morții să nu-și întindă ghearele-i negre și mai departe. Simbolurile și cuvintele sfinte mențineau ordinea. Apărau în mod direct lumea oamenilor, atât de vulnerabilă încă.

Cel Unic crease acest Abis în care Asdomeratos stăpânea după bunu-i plac. Era o lume ce primea locuitori în permanență. O mulțime de suflete ajungeau aici, în Abis. Și ele erau ale stăpânului. Erau sclavii lui. Aici, sufletele, rămase cu toate amintirile lor din lumea materială, cunoșteau o nouă dimensiune a cuvântului „a simți,..” Aici totul era perceput la un alt nivel, unul care ar fi imposibil de conceput pe Pământ.

Abisul era Spațiul absolut, dacă ar fi să-l numim și să-l descriem prin limbajul specialiștilor noștri. Era într-o continuă creștere, expansiune. Se umfla asemenea unei pâini puse la dospit. Însă niciodată nu exista posibilitatea de a se îndoii, curba sau de a se ciocni cu el însuși. Nu! Această opțiune fusese exclusă. Putea să se întindă oricât de mult în această dimensiune a sa. Locuitorii Abisului nu aveau însă posibilitatea de a trece dincolo de sigilii și implicit dincolo de dâra neagră, de acel șanț din jurul imperiului.

În Abis nu se cunoștea decât suferința, neliniștea, groaza și ahtierea după libertate sau altfel spus chinul de a ști că nu există scăpare de aici. Toate acestea puteau fi comparate cu o vatră de jar aprins pe care calcă la nesfârșit tălpi desculțe. Durerea veșnică.

În centrul acestei lumi era Fiara.

Asdomeratos chiar era ca o fiară într-o cușcă. La rândul său, trăia într-o mocirlă a chinurilor. Aici, în lumea sa, sub o formă care probabil că nu fost zărită de vreun ochi de om, încerca să-și calmeze arsurile ce-i măcinau spiritul negru. Ca un leu turbat căuta alinare tot în durere. Se tăvălea într-o lume a neputinței, într-un spațiu al torturilor eterne.

În centrul Abisului sălășluia ca-ntr-o vizuină Fiara. Să nu uitați că aici nu există materia în sensul în care noi o percepem. Nu există materia palpabilă din lumea noastră. Totul aici este doar spirit, energie. E palpabil pentru ei, nu și pentru noi. E ceva ce lumea noastră nu poate cunoaște decât atunci când ajunge fie acolo, fie în celălalt loc.

Așa cum spuneam, în mijlocul Abisului, asemenea unei statui de dimensiuni gigantice printre altele mai mici, trăia Asdomeratos. Era un trup hidos, de animal deformat în clipele de suferință. Atunci era îmbinarea a zeci și sute de animale, unele chiar necunoscute nouă. Era o minge de adunături, de bucăți fără noimă care urlau încât întreg Abisul cunoștea ceea ce se poate numi cutremur. El se tăvălea gemând. Sute de ochi și guri, mii de mâini și picioare, participau la acest travaliu. În acest dans erau atrase și sufletele nefericiților ajunși aici. Aceste proiecții de energie numite suflete erau atrase în animalul uriaș ca într-un malaxor. Cei ce erau sortiți acestui lucru cunoșteau apogeul durerii și chiar moartea absolută. Sufletul era pur și simplu înghițit de înfometatul animal. Acea energie intra de aici înainte în componența Fiarei. Își pierdea individualitatea pentru a se uni cu el într-o veșnicie, sporindu-i puterile, dimensiunile și implicit chinurile.

În restul timpului, atunci când Asdomeratos era liniștit, se prezenta sub o formă decentă, am putea spune chiar de gală. Își lua înfățișarea, trupul de înger mareț, doar că era negru. La fel și aripile îi erau dintr-o energie întunecată. Ochii umani l-ar fi perceput ca pe un foc divin negru, asemănător cu o catifea vie, jucăușă, lucioasă și fină, chiar plăcută, captivantă privirilor.

Corpul îi era într-adevăr modelat într-un mod sublim. Măcar rămăsese cu această carcasă după cădere. Și chiar era perfectă. Numai că trupul îi fusese învăluit cu un fel de scoarță și cu mult păr. Datorită lor era negru. Ochii îi erau în două culori. În mijloc era o culoare albastră, închisă și puternică, hipnotizantă. Pe margini un inel galben fosforescent străjuia cu fermitate aruncând parcă scânteii împrejur.

Totul exprima forță, chiar și cel mai mic detaliu. Și pe lângă aceasta, o cruzime enormă se simțea la fel cum un parfum excelent nu poate scăpa simțurilor. La fel și Asdomeratos: îmbinarea perfectă între putere și răutate, între divinitate și întuneric.

Înconjurat de 46 de stâlpi de foc, în așa numita Arenă a Destinului, Asdomeratos levita. Trupul de înger negru emanând o strălucire aparte, pur și simplu plutea deasupra solului, aflat într-o postură și la o înălțime ce-l avantaja față de restul celor prezenți, care însă stăteau normal, cu picioarele proțăpate bine pe podea.

Tavanul acestei arene se prezenta sub forma unei cupole vii. Da, într-adevăr părea însuflețită. Un fel de mângă lucioasă ce părea că se mișcă într-una în sensul acelor de ceasornic, uneori părăsind acest ciclu regulat pentru a se amesteca haotic, era materialul de construcție al acestei uriașe părți care levita și ea deasupra uriașilor piloni aprinși.

În Arena Destinului erau prezente o sumedenie de personaje foarte importante în lumea aceasta a întunericului. Era într-adevăr un moment crucial. Rar se puteau vedea adunate la un loc atâtea spirite puternice. De câteva veacuri nu se mai adunaseră toți aceștia împreună. Dar acum, era ceva special. Cel mai puternic dintre ei - Asdomeratos - anunțase această întrunire și ei vrând-nevrând se supuseseră.

Trebuie menționat că în această lume a Abisului, rivalitatea nu cunoștea limite. Fiecare tindea spre un loc cât mai sus în ierarhie și cel mai râvnit era cel suprem, cel de Tartor al ținuturilor acestea blestamate. Fuseseră de-a lungul timpului destule încercări nesăbuite de a ocupa locul dintâi, însă Asdomeratos dovedise tuturor că era cel mai puternic și că oricine ar fi încercat așa ceva era sortit pieirii. Și fuseseră date destule exemple de pedeapsă pentru a nu se mai încerca așa ceva.

Asdomeratos era înconjurat de întreaga floare a nobililor acestei lumi. Erau destui. Vom încerca o scurtă enumerare doar pentru a

se putea crea o imagine a acestei săli și a importanței momentului.

Undeva spre partea dreaptă a stăpânului se putea zări Astaroth, primul prinț al Tronurilor. Urmau apoi în ordine ierarhică Verrine, Gressil și Sonneillon, de asemenea prinți ai Tronurilor. În continuare, afișând un calm fals, se aflau: Carreau - prințul Forțelor Carnivean - tot prinț al Forțelor.

După acești mândri delegați ai răului se puteau vedea chipurile altor prinți precum: Oillet, Rossier, Verrier.

Un pic mai încolo stătea bosumflat Belias, prințul Virtuților Negre. Afișa aceeași față încruntată și căpetenia luvart.

Continuând cu latura cealaltă a grupului, îl putem vedea pe Amon agitându-și nervos coada lui de balaur. De asemenea mai erau acolo: Eligos cel urâcios, Ipos cel cu corp de leu și gheare de scorpie, Naberius cel cu mai multe capete, Foras cel ce merge pe un cal deșelat, Furfur cel cu corp de căprioară, aripi și gheare de balaur.

Aproape de Asdomeratos, spre partea stângă, ședea falnic prințul Asmodeus. La fel se prezenta și demonul Aim, călare pe șerpii săi veninoși. Puțin mai retras, învăluit în mister, stătea Balberith, prințul demon al crimelor.

Desigur că enumerarea nu se oprește aici. Însă ar fi lungă și plictisitoare.

Așadar, cu toți acești aghiotanți ai săi adunați în Arena Destinului, Asdomeratos plănuia o comunicare de zile mari.

Le făcu semn să tacă. Zgomotele se opriră imediat. Râzând, îngerul negru își înălță mâinile într-un gest de triumf și spuse:

- Prinți și demoni ai întunericului! după care urmă o scurtă pauză privindu-i pe toți mândru. V-am strâns azi aici nu ca să pedepsesc pe vreunul dintre voi, ci pentru ceva mult mai important. Am să vă comunic ceva ce-i va bucura și pe cei mai netrebnici dintre voi! și iarăși se lăsă tăcerea timp în care stăpânul lor zâmbea satisfăcut, bucuros așa cum nu mai fusese de foarte mult timp. Azi vă spun că suntem liberi! Pământul va fi al nostru! Vom călători fără nici un fel de restricție! Vom fi stăpânii lui! Va fi război, soldații mei. Așa că pregătiți-vă de luptă !

Arena Destinului fu cuprinsă de strigătele de bucurie ale demonilor. În sfârșit, ziua mult așteptată se ivise. Acum puteau trece dincolo de lumea Abisului. Puteau merge pe pământ și să se destrăbăleze în grozăviile lor.

Stâlpii de foc, cei patru ce străjuiau Abisul, ținând în frâu și-n limitele lui răul, ardeau neconținut de veacuri, fideli menirii lor de gardieni ai acestor ținuturi.

Din fâșia de întuneric ce înconjura această lume prinseseră a se forma firave niște firișoare alburii. Însă deveniseră din ce în ce mai groase, căpătând dimensiuni cu fiecare secundă scursă din clepsidra timpului.

Deveniseră atât de uriașe încât la un moment dat începură a fi zărite și de către locuitorii Abisului.

Asdomeratos și acoliții săi nu scăpară această imagine. Ochiul le sclipiră de bucurie și neastâmpăr.

Câte un fulger născut din acele fire albe lovi stâlpii de foc albastru. O explozie de lumină se revărsă peste împrejurimi. Nimic altceva nu se mai întâmplă pentru moment, însă la ceva timp după, un efect ciudat se făcu vizibil. Acel scris în limba divină ce împrejmua cele patru pentagrame începu a pâlpâi din ce în ce mai palid, până ce, la un moment dat, focul se stinse. Cuvintele magice dispăruseră ca și când nu ar fi existat. Pentagramele începură și ele a arde din ce în ce mai firav până ce se stinseră împreună cu cercul ce le înconjura.

Rămăseseră doar cei patru stâlpi de foc în fața unui întreg imperiu al răului. Erau asemenea unor patru arhangheli ce erau nevoiți a lupta împotriva unei legiuni de demoni, având în mâini doar cotoarele spadelor frânte de o forță mai presus de orice.

Stâlpii albaștri începură a arde așa cum nu se întâmplase niciodată. Începură a arunca jerbe de foc, mingi uriașe de foc albastru. Se consumau asemenea unor lumânări.

La hotarele Abisului se strânseseră zeci și sute, mii de suflete dornice de a prăda un teritoriu virgin. Ochiul perfizi, înfierbântați, priveau cu poftă și nerăbdare la cei patru uriași ce-i mai împiedicau să iasă. Ah, cu cât nesaț așteptau acele suflete negre ca jerbele de foc sfânt să se stingă. Abisul fremăta la hotare, așteptând permisul de liberă trecere.

Așadar, războiul împotriva lumii oamenilor și a Luminătorilor divini fusese anunțat. Întunericul își strângea hoardele de demoni pentru a invada celelalte teritorii interzise.

Ziua cea mare sosise.

Abisul se pregătea de război.